DORU DAVIDOVICI

intrarea ACTORILOR

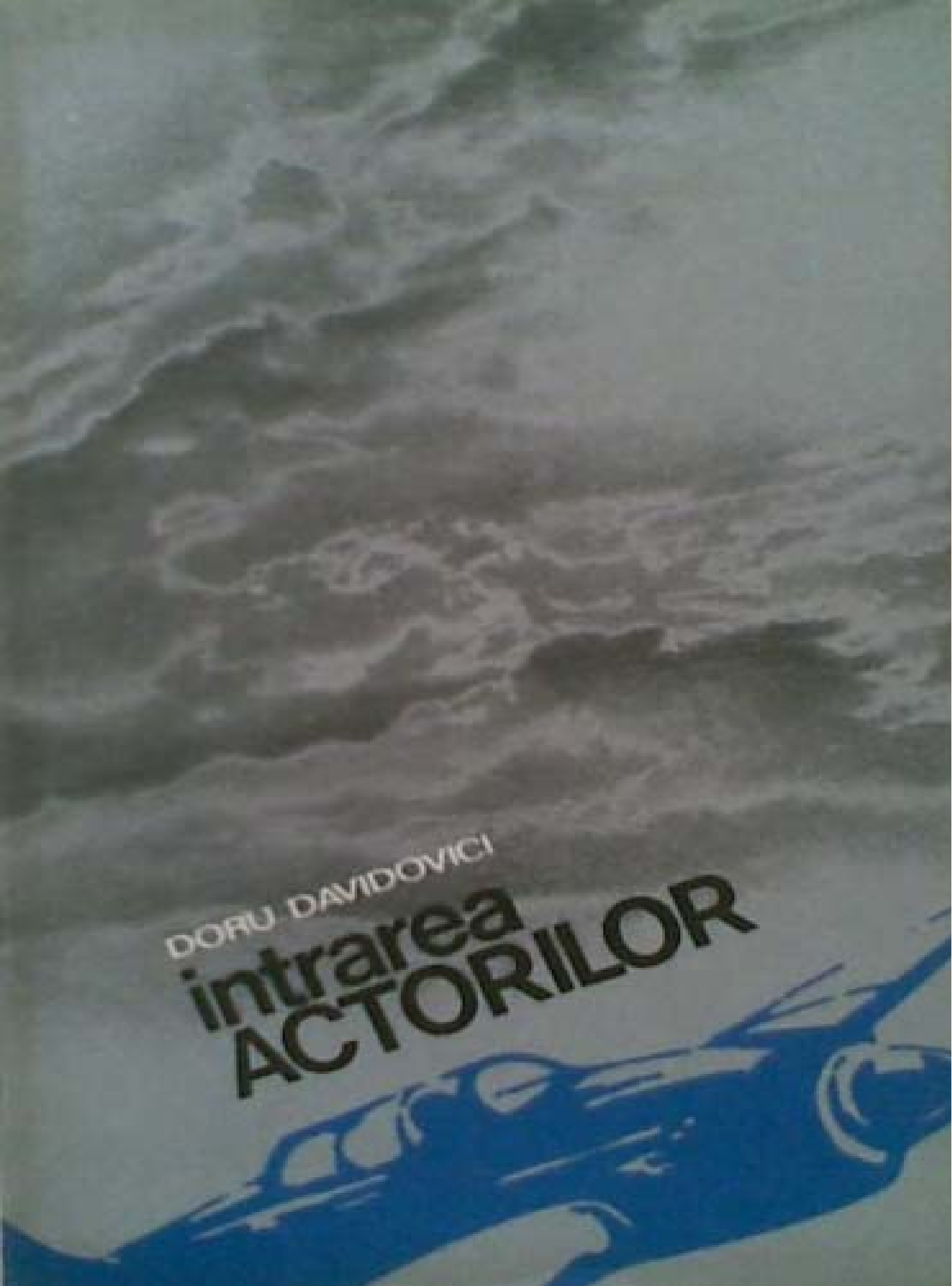

Doru Davidovici

Intrarea Actorilor

EDITURA MILITARĂ, 1977
Coperta de AL. ANDREI
Versiune ebook: [1.0]

PARTEA ÎNTÎI

Pe Lena am cunoscut-o în vara în care am dat examen la şcoala militară de aviație, de fapt după ce m-am întors acasă cu examenul luat, şi puştii din cartier m-au decretat idolul lor. A fost o vară grozav de fierbinte, chiar şi pentru Bucureşti, iar pentru mine, care abia aşteptam să îmbrac uniforma cu cuci de aur şi petlițe azurii, s-a transformat într-un coşmar vîscos şi incandescent, prelungit la nesfîrşire. Nu ştiu precis cum am ajuns în strada Dr. Staicovici ; nu mai ştiu nici ce m-a îndemnat, poate umbra, s-o iau agale pe trotuarul vechi, cu dale strîmbate de rădăcinile castanilor groşi ; țin minte însă cele două firme spălăcite, una invitîndu-mă să joc tenis pe „Progresul”, cealaltă – să fac o baie la „Bragadiru”. Am preferat baia, adică firma ştrandului, era o idee

mai albastră decît cea a terenului de tenis, şi asta a fost hotărîtor. Am urcat scările de beton cu trepte late ; în dosul ghişeului de bilete se vedea un anunț : „închiriem cabine, umbrele şi saltele gonflabile”, iar sub anunț dormita acru o fată bătrînă cu ochelari. Aveam bani, ai mei au fost foarte darnici după ce i-am anunțat că în mod cert voi deveni pilot de vînătoare, mama plîngea în dormitor seara, înainte de culcare, îl auzeam prin peretele subțire pe taică-meu încercînd s-o liniştească, iar dimineața amîndoi, voit nepăsători şi ferindu-se unul de celălalt, îmi ofereau – în treacăt şi absolut întîmplător – prinosul fără miros al dragostei lor părinteşti : „Ia, distrează-te...”. „Distrează-te cît mai ai timp”, tălmăceam în privirile lor îngrijorate. Băgăm bancnotele făcute ghem în buzunar şi ridicam din umeri : era atît de cald, încît n-aveam chef de nimic. Au fost vremuri de aur pe care le-am

regretat mai tîrziu, după ce s-au obişnuit cu ideea şi după ce au băgat de seamă că mă întorc acasă, în fiecare concediu, cel puțin la fel de întreg cum am plecat. Mă rog, în ziua aceea, dacă preferam tenisul, probabil nu s-ar fi întîmplat nimic şi toată povestea s-ar fi încheiat pe terasa stadionului, la un pahar de pepsi cu vreun partener ocazional, roşu şi asudat. Eu însă am intrat la ştrand, am închiriat o cabină, o umbrelă şi o saltea gonflabilă, m-am schimbat în cabină, am deschis umbrela pe pajiştea de lîngă bazin, nu în partea aceea unde terenul urcă, ci jos, spre trambulina mare, şi m-am instalat la umbră pe salteaua de cauciuc roşu. Aveam impresia că plutesc la o palmă de suprafața pămîntului, asta pînă cînd salteaua a început să transpire sub mine, ar fi trebuit să merg să mă arunc în bazin sau să fac un duş, dar mi-era prea lene să mă mişc. Difuzorul hîrîia finala concursului de muzică

uşoară de la Dresda, întîi a cîntat o rusoaică, pe nemțeşte, apoi un ceh, tot în germană, la urmă Dida Drăgan, de asemenea în limba țării gazdă, mein Gott, era o plăcere să-i asculți, locurile întîi, doi şi trei.

M-am răsucit pe salteaua mea umezită, vroiam să dorm puțin, noaptea nu puteam închide ochii din pricina zădufului, cred că şi ațipisem, aşa că mi-a trebuit ceva vreme pînă să deschid un ochi, cînd m-am auzit strigat. Gigi, uite unde mă întîlnesc cu colegi de liceu după ce ne-am despărțit pe vecie acum vreo două luni, la banchetul de absolvire. Cățărat pe picioarele-i lungi, nesfîrşit de lungi cum le vedeam eu de jos, rostogolindu-şi ochii rotunzi, mă împroşca cu gloanțe dintr-un Colt închipuit – „Puf, puf. Salut, bă, aviatorule !”

Gigi intrase la regie de film şi arbora nişte chiloți de baie lungi pînă la

jumătatea coapsei, împodobiți cu palmieri şi scene de groază din viața maimuțelor şi a vînătorilor de tigri, consumate în junglă. A întins mîna slabă pe încheietura căreia juca zornăind un lanț gros, dar lanțul n-avea nici o legătură cu regia, făcea parte din Gigi, îl avea de mult şi pătimise destul din cauza lui de la toți diriginții care se perindaseră prin clasa noastră. Colegul meu n-a renunțat însă la lanț, nici diriginții la amenințări, aveau ei ce aveau cu brățara aia nenorocită – n-am reuşit să-i înțeleg, chestie de maturitate, maică-mea pretindea că...

– Hai cu mine, a spus Gigi, sînt cu nişte amici. N-ar fi trebuit să mă duc. Mi-am adunat picioarele

sub mine şi m-am răsucit pe o coastă :

– Fete sînt ?

Gigi a ridicat din umeri : „soră-mea”... Mi se mai oferea o şansă, dar nu m-am

folosit de ea. Am sărit în picioare, „să mergem”. Mi-am lățit pieptul, mi-am umflat umerii şi am pornit după Gigi, pe drum mi-am compus cu grijă expresia de „pilot nimerit la ştrand întîmplător, venind direct de la aerodrom”.

Amicii jucau septic sub un tufiş, acolo unde pajiştea şţrandului se transformă în povîrniş. Erau strînşi în jurul cărților de joc încă doi regizori noi-nouți, un actor proaspăt de tot, şi din primul moment m-am simțit stingher în acel mediu artistic. Ne-am strîns mîinile, nu prea convinşi, oamenii de artă aveau palmele moi şi un aer suferind, creația doare, eu eram dedat unei profesiuni incerte pentru toată adunarea, dar în care – hotărît – fizicul joacă un rol important, aşa că nu ştiu ce fluid ostil circula pulsînd între noi, voalînd pînă şi lava incandescentă revărsată de sus peste umerii noştri prăjiți. M-am aşezat pe iarbă, în afara cercului lor, începusem

să regret umbrela, salteaua gonflabilă şi cabina închiriată pe toată ziua. Ce-ar fi dacă m-aş ridica, şi... ah, avioanele, ce ştiți voi, prăpădiților. Am schițat o mişcare, mi se mai oferea o posibilitate, ultima.

– Unde-i puştoaica ?

Puştoaica, sora lui Gigi. M-am uitat în direcția aproximativ indicată de brațul aruncat neglijent peste umăr şi am sărit în picioare. Mai bine aş fi rămas aşezat pe iarbă pentru că, oricum, în clipa următoare mi s-a părut că nu exist decît de la genunchi în sus, aşteptînd să mă prăvălesc sau să mă afund în pămînt. Se ridicase din spatele tufişului, puțin nedumerită, mutîndu-şi privirile de la mutra mea uluită la spinarea costelivă a fratelui ei...

– Cunoaşteți-vă, a mormăit Gigi, fără să se întoarcă.

...Mult timp n-am putut să mă uit la Lena ; îmi simțea privirea, se răsucea

întrebătoare şi ochii mei începeau să alerge în toate părțile – aşa că imaginea care mi-a rămas şi m-a însoțit multă vreme – Lena mea – e de fapt o reconstituire din goana acelor priviri furişate. Prima impresie a fost de ceva nespus de zvelt şi auriu, aşa, o lamă de lumină suplă vibrînd reținut, prăpăstiile întunecate ale ochilor cu sclipiri repezite de alamă fierbinte şi părul – tone de metal scump prăvălite sălbatic pe umeri şi pe spate ; cum nu se frîngea gîtul lung sub coama aceea compactă ? ! M-am cutremurat, nu se putea ca împletitura asta de bronz fragil, alamă topită şi aur vechi, adusă aici să nu sucească mințile lucide ale viitorilor elevi aviatori. Am închis ochii, am strîns pleoapele, mă ardeau roşu pleoapele strînse sub lumina soarelui copleşitor – şi sub cealaltă – bine, era deja prea tîrziu, i-am deschis iar, o vedeam tot acolo, în fața mea, arcul buzelor destins într-un

zîmbet nesigur, eram numai noi, zburaseră vîjîind avioanele, Gigi, artiştii, salteaua gonflabilă şi ştrandul – rămăsese numai soarele peste noi doi, deschis arzător spre un început de lume – strălucirea bănuită a dinților albi, puternici, silabele rostogolite lin şi distinct, ca bile masive de fontă lustruită într-un jgheab de marmură rece :

– I-lea-na.

...şi încă, ceva ascuns, la pîndă, strîns ca un arc gata să plesnească şi tăinuit cu grijă.

Şi-a scuturat coama, întinzîndu-mi mîna. Am apucat degetele subțiri, puternice, le-am simțit fremătînd în palma asudată :

– Doru.

...numele meu de vițel docil, de copil cu strai de catifea ori de fotbalist divizionar.

Doru, am repetat cu voce albă. Fără nici o glumă. Şi, deodată, mi s-a făcut

frică. Frică pentru şcoala mea de aviație care aştepta undeva, la umbra dealurilor şi la încă două ore bune de mers cu trenul de la Bucureşti ; frică pentru umbrela uitată dincolo de bazin, sub pasarela spînzurată de peretele clădirii prelungi, adăpostind cabinele şi vestiarul ; frică pentru fata de lîngă mine nedumerită şi vag plictisită ; şi, mai cu seamă, frică de tipii ăia limfatici care-şi plesneau cărțile de joc în iarbă, la picioarele noastre.

– Bine, am spus vioi, cît puteam eu de vioi şi nepăsător, să mergem să facem baie. Am pornit înainte fără să întorc capul, parcă alunecam pe o pernă de aer. Dumnezeule, idioții ăia nu văzuseră ? Şi aşa, mergînd degajat şi bălăngănindu-mi brațele pe lîngă corp, s-a ridicat încă o spaimă în mine, o spaimă fără nume, de mult adormită, niciodată trăită, dar ştiută – rămăsese undeva aşteptînd, zestre de animal

hăituit, de oştean dormind cu sabia sub pernă – se ridicase contorsionată, bîjbîind şi strîngîndu-mi coşul pieptului într-un nod şi nu m-am liniştit prea mult cînd i-am găsit numele prevestitor de noi nelinişti, bărbații din mine treziți într-o clipă : spaima de a nu-mi şti femeia la adăpost.

– Hai mai bine să mîncăm înghețată.

Ileana şi-a smuls brațul din degetele mele, cînd naiba o apucasem, şi-a smuls brațul din degetele mele, a privit urmele albe, ovale, lăsate în pielea bronzată, a ridicat ochii exasperată şi m-am rostogolit scurt, fără să am nici măcar timp să strig, în apa aceea neagră, adîncă, fulgerată misterios de licăriri aurii : certitudine.

*

– Cred că o să-ți spun Lena, am anunțat. Ileana e prea lung şi sună aşa... arhaic.Fata m-a privit de sub coama ei

lungă, acum încîlcită : înota fără cască şi părul i se uscase în laţe care se încurcau între ele :

– Chiar te-ai înscris la şcoala de aviaţie ?

Dumnezeule, de cînd aşteptam întrebarea asta ! Am ridicat din umeri, nepăsător : da. Şi-a prins genunchii între braţe, şi-a culcat capul pe genunchi ; avea un bikini minuscul, desenat pe ea cu multă economie ; vedeam la fiecare mişcare fibre tari reliefîndu-se prelungi sub piele, ondulîndu-se, ca apoi să dispară, topite, în arama picioarelor zvelte şi puternice.

– Ai zburat vreodată ?

...în fiecare noapte, uneori şi ziua în amiaza mare, de cîte ori sînt lăsat în pace. Botezul aerului avea să mi-l facă peste nu mult timp un instructor de zbor cu mişcări încete şi umeri laţi, poreclit Fitil, dar ştiam dinainte cum o să fie, aşa că surpriza şi-a scăzut mult din efect. În

zborul acela am descoperit însă avionul, aşa cum nu-l ştiam...

– Bineînțeles, am spus. E nemaipomenit. Deasupra, numai cer...

– ...şi dedesubt numai pămînt, a completat Lena, într-adevăr, nemaipomenit.

Am privit-o descumpănit ; fata închisese ochii, ca pentru a-mi da răgaz s-o admir. Gleznele fine, gambele subțiri, coapsele, pîntecul supt, linia castă a sinilor, greu de văzut printre brațele strînse ; gîtul plecat, părul acoperindu-i umerii şi tăind în două obrazul cu o linie precisă. Mi-am spus că e o minune nesperată fata asta ghemuită în soare alături de mine, şi din nou m-a fulgerat spaima aceea scurtă : idioții, nu văzuseră ?

– Tu ce faci ?

A răspuns fără să ridice capul, şi glasul parcă i se desprindea dintre umerii aurii :

– Şcoala de balet.

...Pas de deux, pas de trois, domnii schimbă cu domnişoarele, domnişoarele cu domnii. Stop, de la început. Pianul, vă rog.

Şi clădirea aceea gotică, stingher castel printre blocuri în mijlocul Bucureştiului. Aveam un unchi care locuia chiar vizavi, la etajul patru al unei case masive, placată cu marmură neagră, şi pierdusem ceva timp pe terasa largă, minunîndu-mă de incredibila construcție: turnuri, acoperiş cu creste dantelate, balcoane traforate migălos în piatră dură, firidele ferestrelor cu vitralii prinse în rame subțiri de plumb. Prin ferestrele acelea se zăreau în penumbra încăperilor, înalte şi reci ca un interior de gheţar, trupuri contorsionate, sărind sau întinzîndu-şi ligamentele la o bară de alamă prinsă de peretele oglindă. Iată explicația picioarelor frumoase, dar cu cîtă trudă !

– Şcoala aia de tortură.

Fata a ridicat capul, surprinsă.

– De unde ştii ?

– Ştiu.

Şi-a muşcat buza de jos cu dinții mari, albi, era un gest al ei cu care m-am obişnuit mai tîrziu, apoi a pufnit uşor :

– Ce ştii tu ce-i ăla dans...

Evident, habar n-aveam. Am sărit în picioare şi am executat cîteva figuri de balet clasic, ce-mi mai aminteam de la lecțiile luate cu uscățiva domnişoară Sibil, pe vremea cînd părinții mai interveneau hotărîtor în educația mea.

– Uită-te la ăla.

M-am întors, „ăla” era un tip urcat pe platforma trambulinei de zece metri, un fel de păpuşă neagră decupată pe cer, țopăind de pe un picior pe altul şi balansîndu-şi brațele.

– Face încălzirea.

– O să sfîrîie în apă, dacă se mai încălzeşte mult.

Lena a surîs şi m-am lăsat în iarbă, lîngă ea. Am ridicat mîna să-i dau la o parte părul din ochi, ținea capul răsucit nu-ştiu-cum ca să poată privi, n-am îndrăznit s-o ating. Pe platforma trambulinei păpuşa neagră se oprise din țopăit şi încremenise cu brațele ridicate, ca un muțunache fixat în echilibru instabil chiar lîngă muchia rotunjită de beton. Atunci am simțit degetele fetei apucînd mîna mea, pe urmă atingerea părului încă umed ; nu, nu era aur topit. Se făcuse linişte cînd i-am mîngîiat părul, o dată şi încă o dată, şi degetele mi se încurcau în şuvițele umede ; apoi muțunache de pe trambulină a început să se încline, la început puțin, zgîriind cerul încins cu vîrful degetelor întinse, apoi din ce în ce mai mult, fără să accelereze mişcarea ; s-a desprins şi a zburat nesfîrşit prin aer, parcă filmat cu încetinitorul. Pe măsură ce cădea, devenea mai mare şi s-a prăvălit în bazin

ca un bloc inert, fără să schițeze vreo mişcare, ridicînd o coloană strălucitoare de apă. Am simțit în palmă zbaterea genelor ; coloana de apă s-a surpat cu zgomot, am mîngîiat ochii închişi şi sprîncenele negre. Lena şi-a ferit fața, deschizînd ochii : „a sărit ?”

Tipul se săltase peste marginea bazinului; s-a scuturat de apă, apoi a împietrit pe bordura albastră, cu ochii în soare. Era o statuie reuşită, avea trup frumos, de sportiv antrenat.

– Lena, am spus. Lena, Lena.

Fata a rînjit scurt : „mai poți să spui o dată”.

– Lena, am repetat. Nu fă pe nebuna. Soare. Apă. Avioane. Hai şi noi să înotăm.

Călcînd peste trupurile întinse pe iarbă, de noi se apropia Gigi, şi nu i-am înțeles fața îngrijorată şi strîmbătura fugară cînd ne-a văzut. Lena şi-a muşcat

uşor buzele cu dinții, s-a ridicat în picioare, s-a depărtat de mine.

– Ce naiba faceți aici ?

Avea un aer de tanc pus pe distrugere. Am ridicat din umeri, simțeam că ceva e în neregulă, chestii de-ale lor, nu vroiam să mă amestec, dar Lena tăcea şi am răspuns:

– Stăteam de vorbă.

– Bine, a mormăit Gigi, să mergem.

Să mergem, adică el şi cu soră-sa.

– Salut !

– Salut...

Am ridicat din umeri şi am pornit spre umbrela şi salteaua mea de pînză cauciucată, roşie. Pe drum m-am întors şi am privit după ei : între şoldurile sărace şi cam joase ale viitorului regizor, doi vînători încolțiseră un pui de tigru şi, la fiecare pas, sulițele lor pe care le bănuiam bine ascuțite, intrau şi ieşeau din trupul bietului animal.

*

Nu ştiam precis unde locuieşte Gigi ; vedeam neclar imaginea mohorîtă a unui bloc cenuşiu, silueta colegului meu dispărînd în spatele unei uşi masive de metal; asta se întîmpla în jurul pieții Rosetti, eram aproape vecini, dar nu-mi aminteam strada, numai revederea fugară a unui bloc cenuşiu cu uşă de metal. Am luat-o de-a lungul bulevardului, atunci fusese iarnă, sau toamnă tîrziu, am cotit pe o stradă laterală, n-am mers mult, treizeci-patruzeci de metri, nu asta era strada, amintirea începea să prindă contur, al treilea sau al patrulea bloc de la bulevard, m-am întors, altă stradă, desigur, un bloc puțin ciudat, clădit ca un amfiteatru abrupt, dominînd cu masa lui cenuşie... Nici aici... În orice caz, pînă după-amiază găsesc ce caut, strada – ştiam – era pe partea stîngă a bulevardului, cum mergeam spre

Foişorul de Foc, şi blocul pe partea dreaptă a străzii. N-a fost nevoie însă să caut prea mult, am zărit-o pe Lena vizavi, prin vitrina unei tutungerii, stătea întoarsă într-o parte, lateral față de tejghea, coroanele teilor jucau în ape pe sticla vitrinei şi n-am putut înțelege ce făcea acolo. Am traversat, m-am oprit în dreptul tutungeriei, fata vorbea cu cineva la telefon, sau încerca să vorbească dar nu obținea legătura, pentru că îşi lăsa nerăbdătoare greutatea trupului pe picioarele arămii, ciocănind cu degetul în cutia de metal argintiu a telefonului agățat pe perete.

Mi-am lipit nasul de vitrină, Lena nu m-a văzut, a ridicat mîna, a apăsat cu o mişcare repezită cîrligul de care se agață receptorul, a pescuit moneda rostogolită din măruntaiele aparatului, a băgat-o din nou în fontă şi a format un număr. De unde stăteam îi vedeam spatele, gîtul, jumătate din obraz, umărul dezgolit de

bluza fără mîneci, de fapt un maieu mai puțin decoltat, şi am putut observa uşor că fata forma numărul meu. M-am desprins de geam, am intrat în prăvălie, Lena nu s-a întors, îi vedeam pieziş profilul concentrat, fruntea încruntată, nasul încreţit, buzele strînse a nemulţumire şi am ridicat din umeri ; la mine acasă, la ora asta, n-avea cine să-i răspundă. Am ciocănit uşor o monedă de un leu în tejgheaua de marmură neagră, trezind din moţăiala tutungiul înalt, cărunt, cu fason de militar pensionat. Avea pe el un halat albastru, decolorat dar curat, încheiat sever cu un şir de nasturi deşi, negri, pînă sub bărbie ; mîneca dreaptă şi-o mişca nefiresc de ţeapăn, parcă oficia solemn cu braţul îmbrăcat într-o mănuşă neagră, lucioasă.

– …„Scînteia”, vă rog.

O priveam pe Lena şi am văzut cum i-au tresărit umerii. A atîrnat cu grijă

receptorul în cîrligul lui, parcă era din sticlă subțire, a pescuit fisa, a băgat-o în buzunarul tighelit al fustei scurte, pe şolduri, a încheiat buzunarul şi numai după aceea s-a întors spre mine. S-a răsucit încet, i-a trebuit cam jumătate de ceas pentru treaba asta, şi în tot acest timp vertebrele îi scîrțîiau îngrozitor.

– Bună, am salutat-o surprins, şi am adăugat ceva, cred că : „ce mică e lumea”. Telefonezi ?

– Ți-am telefonat ție, a răspuns fata încet.

Nu ştiu de ce m-a năpădit un val de căldură cînd am auzit asta. Am ieşit pe trotuar fără să-mi iau ziarul şi restul, Lena a deschis gura, voia să spună ceva, apoi a dat din mînă a renunțare şi a pornit încet, de-a lungul zidului alb, prăfuit, împodobit cu flori de stuc. Am mers lingă ea, brațele ni se atingeau în mers, al meu fierbinte, temător, al ei rece şi ferm. Era foarte plăcut.

– Te-am chemat ca să te rog să nu mă mai cauți, a spus Lena fără să mă privească, şi parcă cineva a golit o frapieră plină cu apă murdară şi cu bucăți de gheață cenuşie peste ziua aceea însorită.

– De unde ştii că am vrut să te caut ? am întrebat, ridicînd din umeri şi înfundîndu-mi adînc mîinile cu palmele întinse în buzunarele strîmte ale blugilor. Îmi venea să-mi dau pumni în gură, pumni grei, oare să-mi zdrobească buzele şi să zdrelească pînă la sînge degetele strînse. Lena a rîs uşor, abia acum s-a întors spre mine : „hai, lasă”. - A rîs din nou, dar numai pentru ea, parcă s-ar fi aflat pe o insulă pustie amintindu-şi ceva tare amuzant :

– Păcat că nu-ți vezi mutra... ochii. Ți se citeşte pe față ca într-o carte deschisă, înțelegi ?

– Bine, am mormăit în semn de capitulare, au blondele o siguranță peste

care nu se poate trece, aşa, ceva flexibil care se îndoaie şi te loveşte drept în obraz cînd se îndreaptă la loc, bine, se citeşte. Dar de ce să nu te mai caut, pentru că şi ție ți se citeşte...

...sclipirea fugară, aurie, a ceva ascuns în adîncul ochilor întunecați. Am tăcut, încercînd să-mi imaginez cum s-ar comporta un aviator veritabil în situația mea. Dur şi bărbăteşte, şi...

– Nu-i frumos să minți, am spus, mi-era foarte greu să fiu dur şi bărbat. Umerii fetei s-au strîns uşor, purta un maieu ieftin şi literele roşii mocneau tăcute pe bumbacul întins între sînii frumoşi : „make Love, not war” ; cînd şi-a strîns umerii, colțurile inscripției s-au săltat în sus, rînjind răutăcioase : make Love...

– Tata – a explicat Lena oprindu-se şi întorcînd spre mine o privire nouă, grea, în care fulgerul auriu pulsa lent cu un fel de deznădejde, de fapt n-a rostit

cuvîntul întreg, l-a sacadat, despărțindu-l în silabe – „ta-ta”. Şi frate-meu, Gigi.

– N-am înțeles : ce-i cu taică-tu ?

– Tata nu mă lasă să am prieteni. Şi Gigi are grijă de asta.

– De ce ?

– Fără ,,de ce”

...Am pornit din nou pe trotuarul încins de soare, pe lîngă zidurile fierbinți ale caselor. Brațele ni se lipeau o clipă, în mers, şi nu reuşeam deloc să-mi dau seama cam ce-ar face un pilot autentic în situația mea.

– Tu vrei ? am întrebat încet, mi se pusese un nod în gît, am hîrîit şi am repetat mai tare, privind țintă asfaltul prăfuit:

– Tu vrei ?

– Ce să vreau ? a întrebat şi Lena, parcă nevenindu-i să creadă. Şi, din cum vorbea, înțelegeam că nici ea nu se uită la mine.

– Şi ție ți se citeşte pe față, am spus. Dibuiam. Un singur cuvînt nelalocul lui ar fi stricat totul. Am trecut pe lîngă o țîşnitoare galbenă, era să mă împiedic de ea, am evitat-o în ultimul moment, am lovit în plin, cu palma făcută căuş, vîna de apă țîşnind din muştiucul de alamă. Şi, deodată, tot ce era forțat şi premeditat a dispărut, s-a dus, m-am simțit cu cincizeci de kilograme mai uşor, am înconjurat cu brațul stîng umerii fetei, oprind-o şi răsucind-o spre mine :

– Ți se citeşte pe față, am spus – mă amețea corpul acela încordat lipit de mine, mă amețea că nu simțeam nici o mişcare, nici un gînd de îndepărtare – că vrei să fim împreună. Lena, Lena mea, n-are rost... tu ştii, nu-i aşa ?

*

– Ei?

– Nimic...

– Chiar nimic ?

– Dumnezeule, nimic în afară de tine. Totul în tine.

– Îți merge gura. Ai avut multe prietene ?

– Am şi-acum. Nici nu visezi cu cine concurezi.

– Nu mă interesează.

– Aşa spui, dar ce-i în tine...

– De unde ştii ce-i în mine ?

– Ştiu... Ce, crezi că numai femeile... „citesc în tine ca într-o carte deschisă ?” Vax.

– Nu crezi în intuiția femeilor ?

– Cred în intuiția animalelor. Maică-mea avea o cățea, Pegy, o alsaciană. Fugea întotdeauna înainte de a muri careva de-ai casei, se întorcea abia după cîteva zile, jigărită...

– Fugea des ?

– Era război. A mai trăit încă trei-patru ani după '45, mama spune că mă păzea în căruț. E una din amintirile

mele, cea mai veche, mai departe n-am reuşit s-ajung – un bot uriaş de cîine, negru, umed, cu părul din jur puțin încărunțit. Nici nu ştiu dacă e o amintire adevărată, sau mi-am inoculat-o... Înțelegi.

– Înțeleg. Prima mea amintire e cu nişte pietre. Un pavaj umed de ploaie, pe care-l văd printre roțile unei trăsuri. Şi, parcă, picioare negre de cal alergînd pe pietrele alea.

– Tot animale, vezi ?

– Plozilor le plac animalele.

– Mie, şi acum.

– Şi mie.

– Binecuvîntați animalele şi copiii.

– Amin.

– Cîți ani ai ?

– Depinde.

– În acte ?

– Şaisprezece. Şaisprezece şi...

– Dumnezeule, o minoră !

– Nu țipa, la fete nu e aşa. Nu mai sînt chiar minoră, de cîteva luni.

– Şi ce are taică-tu cu tine ?

– Spune-mi, cu cine concurez ?

– Cu nepoata ultimului rege din insula Jawa.

– Oho !

– Nici un „oho !” Umblă întotdeauna cu doi gealați credincioşi după ea.

– Şi ?

– Prea... prea mult temperament tropical. Palmierii, oceanul, elefanții – astea-s lucruri care-şi pun amprenta !

– Ar fi trebuit s-o dea...

– Pe cine ?

– Pe aia... cum o chema ? Pegy. Ar fi trebuit s-o dea cuiva.

– Crezi că n-ar mai fi murit nimeni ?

– Nu-i vorba de asta... dar, să ştii dinainte că pe front, la mama dracului... În cine ştie ce fund de tranşee...

– Eu cred că de fapt presimțea că ăla – mă rog – mortu' murise deja, nu că avea să moară.

– Ce deştept eşti ! Şi, mai multă cuviință pentru cei din familia ta.

– Vorbeşti serios ?

– Foarte !

– Sînt oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, nici măcar din albume. Nu-mi plac albumele de familie.

– Totuşi, ar fi trebuit s-o dea.

– Nu ştii ce vorbeşti. Pegy, fiica bătrînului Fritz, care la rîndul lui... Era a patra sau a cincea generație de cîini în familia maică-mi.

– Şi acum ?

– Acum, dracu' ştie. Am o broască țestoasă. Țaf. Pegy n-a lăsat alți urmaşi. Cum suporți asta ?

– Ce ?

– Taică-tu. Gigi.

– Mda. La revedere.

– Dar mai avem...

– S-ar putea să stea cineva în balcon. Siesta, ştii...

– Cînd ne vedem ?

– Uite, de asta mi-a fost mie frică. Iți dau mîine un telefon. Salut

– Salut

*

Telefonul n-a sunat vreo două zile. Mă instalasem într-un fotoliu lingă biroul lui taică-meu, luasem un teanc frumuşel de cărți – aerodinamica, rezistența materialelor, zboruri celebre şi vieți ale aviatorilor iluştri – pe care le răsfoiam fără să pot reține mare lucru. Degeaba. Rarele apeluri erau mai ales pentru soră-mea, apoi prieteni de-ai familiei, care, înainte dea vorbi cu părinții, țineau să-mi dea sfaturi prețioase. Incredibil cîți dintre ei zburaseră ca piloți în război, sau practicaseră măcar planorismul, şi ce fapte nemaipomenite săvîrşiseră ! Mă ridicam din fotoliu, umblam prin casă

lăsînd uşile deschise în urma mea, atent la zbîrnîitul aparatului de pe biroul acoperit cu cristal gros ; pînă şi părinții, destul de opaci la frămîntările mele, băgaseră de seamă că ceva nu e în ordine, astfel că în a treia zi şi-a făcut apariția Dan. Dan, unchiul şi prietenul meu, purtînd blugi şi ochelari cu şapte dioptrii, student la Electronică în anul trei, genul de rudă într-adevăr necesară şi utilă. A intrat, a spulberat cu o lovitură de picior viețile aviatorilor iluştri şi s-a aşezat pe covor printre cărțile risipite, rezemat cu spatele de biroul furniruit cu nuc al tatii.

– Ascult.Dan avea dreptul să se poarte aşa, dar înainte de a-i răspunde, m-am dus si am închis bine uşa.

– Cît?

– Cît ceri ?

– Totul.

Dan şi-a ridicat capul, şi lentilele ochelarilor i-au sclipit mirate. Era prima

oară cînd îi ceream ca tot ce discutăm să rămînă numai între noi ; de obicei, lăsam să transpire un 10—15% pentru satisfacerea curiozității legitime a mamii.

– Atunci e grav !

– Nu încă, am spus. Dar ar putea deveni. Sigur devine. I-am povestit pe scurt, foarte pe scurt, despre Lena şi misteriosul ei tată, care n-o lăsa să-şi facă prieteni.

– O fi adventist, a presupus Dan.

Imposibil, aproape de fiecare dată cînd mergeam la poligon îl găseam pe Gigi acolo, cercetînd satisfăcut țintele ciuruite şi legănînd încolo şi-ncoace în jurul degetului pistolul ținut de garda trăgaciului ; de fapt, dacă-mi amintesc bine, intimii îi spuneau Willi.

– Un bătrîn maniac principial...

Asta semăna mai mult cu imaginea pe care mi-o făcusem şi eu, dar mi-era neclar cum a putut ieşi Lena cea aurie şi zveltă ca un vas arab, dintr-un bătrîn

maniac principial ; ăia au copii slabi şi palizi, cu feţe scofîlcite prematur, din care răsar ascuţite nasuri lăcrimoase, lucioase şi roşii la vîrf.

– Maică-sa ce zice ?

Am ridicat din umeri, Lena nu suflase nici un cuvînt despre mămica ei; era, poate, persoana fără mare trecere în casă, şi nu ne putea fi de nici un folos.

– Am s-o răpesc, am spus. Eu mă duc la şcoala de aviaţie, pe ea o angajez stewardesă la bordul unui avion care face curse internaţionale. E balerină, o să înveţe uşor să se mişte cu tava în mînă, chiar şi într-un avion care zboară.

– Aventuri în epoca de piatră, mi-a retezat-o Dan.

O răpeşti, şi peste trei zile o aduce acasă cu miliţia. Unde te trezeşti ? S-a uitat la ceas şi s-a ridicat de pe covor : „mă grăbesc, te las să te mai gîndeşti”. Să mă gîndesc, ce ? În drum spre uşă a dat cu piciorul într-o carte cu coperţi

albastre, cartonate, cartea s-a răsucit, a descris um looping în aer şi a aterizat pe jos, chiar lîngă picioarele mele. M-am aplecat, am ridicat-o, am şters-o cu grijă şi am pus-o pe birou ; era primul volum din „Teoria aeroelasticității”.

Seara, la televizor a rulat un film cu cow-boy. Stăteam înfundat în fotoliu, pe ecran un trib de indieni dezlănțuiți atacase un fort a cărui trupă tocmai plecase să îndeplinească o misiune foarte importantă, şi mîna de oameni rămaşi îndărătul îngrăditurii de pari se dădea de ceasul morții încercînd să stingă un început de incendiu provocat de indieni cu săgeți muiate în smoală aprinsă. Chiar cînd un tomahawk aruncat cu răutăcioasă precizie din goana calului tăiase funia fîntînii, lăsîndu-i pe apărători într-o situație critică, în cameră a intrat mama. A înaintat dibuind cîțiva paşi prin semiîntuneric, s-a împiedicat de fotoliul

meu, a şoptit ceva şi s-a aşezat pe brațul îmbrăcat în pluş gros al mobilei masive. Era un fotoliu greoi, distona cu restul mobilierului uşor şi simplu din casa noastră, dar avea ceva stabil şi precis, un fel de înțelepciune în scîrțîitul arcurilor bătrîne, conferea o siguranță ocrotitoare la adăpostul spetezei înalte şi a rezemătoarelor pentru brațe, groase şi rotunde. Maică-mea s-a aşezat pe brațul îmbrăcat în pluş gros, s-a foit puțin, apoi a început să mă mîngîie pe cap, dumnezeule ! şi, atent la eforturile disperate ale celor din fort pentru stingerea incendiului, mi-a trebuit ceva timp pînă să-mi dau seama că maică-mea plînge. Plîngea încet, mîngîindu-mi părul, o clipă am simțit şi eu un nod fierbinte răsucindu-mi-se în gîtlej.

– Bine, am spus, ferindu-mi capul de sub degetele ei, pot să ştiu şi eu de ce ? De ce ?

M-am uitat în sus şi am văzut în lumina albastră, tremurătoare a ecranului, cum maică-mea îşi şterge lacrimile cu dosul palmei, smiorcăindu-se.

– Nu trebuie, am continuat, luptîndu-mă cu nodul acela din gît. Nu mai am cinci ani, mamă. Nu mai sînt ăla de atunci – gata, s-a dus, s-a terminat, ăla a rămas undeva, în urmă, nu s-a transformat, a dispărut pur şi simplu.

– Eşti foarte deştept, a făcut maică-mea un gest de lehamite cu mîna care abia mă mîngîiase ; vocea îi era egală şi clară, parcă n-ar fi plîns niciodată. Atît de deştept, încît mă întreb dacă eşti într-adevăr băiatul meu.

S-a lăsat să lunece de pe brațul fotoliului şi s-a dus în sufragerie. M-am răsucit, i-am văzut silueta fină decupată negru în dreptunghiul luminos al uşii, nimeni nu i-ar fi dat anii pe care îi avea. Pe urmă am privit iar ecranul

televizorului devenit o învălmăşeală de flăcări, cai, indieni aţîţaţi şi soldaţi înnebuniţi. Atunci a sunat telefonul, scurt, parcă înăbuşit, şi am încremenit în fotoliu, încordat, gata să mă reped. A mai ţîrîit o dată, la fel de slab, şi am ridicat receptorul tocmai la timp ca să aud, la celălalt capăt al firului, declicul sec al aparatului închis. Am rămas o clipă cu receptorul în mînă, am suflat în el, apoi l-am pus la loc în furcă, cu grijă, parcă ar fi fost făcut din sticlă subţire. M-am ridicat, m-am întins pînă mi-am simţit spinarea trosnind şi am închis televizorul. Vroiam să mă scol devreme a doua zi, s-o pot ajuta pe mama să-şi facă piaţa.

*

Clădirea era imensă, aşa cum mi-o aminteam, un amfiteatru mohorît de beton dominînd cu masa lui cenuşie casele din jur. Mi-am dat capul pe spate,

departe de tot, sus, acoperişul se înfigea în cer cu două sulițe uriaşe, de care atîrnau tot felul de antene. Am împins uşa masivă de metal care a lunecat uns, fără zgomot, şi m-am pomenit într-un hol neobişnuit de alb şi de luminos după atîta fumuriu posac. Pe perete, lîngă uşa liftului, era agățat tabelul cu locatari. Am apăsat pe butonul de fildeş gălbui şi am auzit cablurile foşnind în puțul ascensorului, am căutat din ochi numele cunoscut, ce surpriză, era afişată toată familia, şi astfel am văzut că prezumtiva mamă lipsea cu desăvîrşire : erau trecuți acolo numai Gigi, soră-sa şi încă un tip, desigur autoritarul tată. Liftul s-a oprit zăngănind, era o rablă veche cu care aveam să fac cel puțin trei-patru zile pînă la etajul şase ; țin minte şi acum marca, „STIGLER”, înscrisă cu litere de alamă nituite pe peretele cabinei. Literele luceau de-mi luau ochii în lumina becului chior din ascensor, probabil

mecanicul blocului le lustruia în fiecare dimineață. Pe palierul etajului şase erau două uşi, am sunat la cea din dreapta, scurt, am aşteptat puțin, am sunat din nou. Am auzit nişte paşi fermi apropiindu-se şi uşa s-a deschis larg ; în prag, privindu-mă calm, întrebător, un tip înalt, destul de tînăr încă, am recunoscut imediat fața îngustă cu pometii ieşiți a Lenei, şi picioarele nesfîrşite ale lui Gigi. Tipul se uita la mine de sus în jos, şi, instinctiv, m-am înălțat pe vîrfuri :

– Bună ziua.

– Bună ziua.

Avea o voce plăcută, gravă, nimic din glasul uscat de scapete la care mă aşteptam, nimic din înfățişarea de bătrîn maniac cu nas lăcrimos, ba chiar blugii pe care-i arbora – „Wrangler”, am apreciat automat – îmi dădeau unele speranțe.

– O caut pe Ileana, am răspuns privirii întrebătoare, şi blugii s-au dat la o parte, lăsîndu-mi drum liber. Am păşit înăuntru, am traversat o cameră spaţioasă, aproape fără nici o mobilă în afara covorului imens, şi am bătut la uşa pe care tipul mi-o indicase cu un gest repezit : „aici”. „Intră”, a răspuns Lena, şi am intrat.

Lipsa de mobilă era stilul casei ; camera părea suficient de mare şi de pustie ca să joci tenis în ea, şi se termina printr-un glasvand dînd într-o terasă cam cît puntea unui portavion. Parchetul lucios era acoperit de o mochetă vişinie, de-a lungul peretelui din dreapta uşii se întindea o canapea îngustă, de piele. La capătul canapelei, cu spatele rezemat de o pernă sprijinită de perete, Lena citea nu ştiu ce carte. Purta un trening ciudat, de bumbac, mulat pe corp, mai tîrziu am aflat că astfel de treninguri sînt, de fapt,

costumele de antrenament ale balerinelor. A lăsat cartea jos, liniştită, parcă intram de trei ori pe zi la ea în cameră, şi mi-a surîs fermecător, cu toți dinții : „Hello !”

– Bună, am spus nesigur, atunci am băgat de seamă că tatăl fetei intrase în urma mea şi-şi instalase blugii la celălalt capăt al canapelei. Am mai făcut doi paşi, picioarele mi se înfundau în mocheta groasă, vedeam prin glasvandul deschis, dincolo de balustrada terasei semănînd cu parapetul unui vapor, acoperişuri joase, pătate de rugină, şi o turlă ascuțită de biserică. Am încercat să-mi dau seama ce biserică ar putea fi, dar n-am reuşit. Mi-am trecut limba peste buzele uscate şi crăpate, am repetat :

– Bună, Lena.

– Pe fata mea o cheamă Ileana, au remarcat blugii de pe canapea.

– Ileana, am spus. Am venit să-ți fac o vizită.

Îmi venea să mă tăvălesc pe mocheta aia, să țopăi cu picioarele pe canapea, şi habar n-aveam ce să fac cu mîinile. M-am agățat de privirea fetei, încercînd să regăsesc sclipirea aceea aurie, dar sclipirea dispăruse şi mă sufoca întunericul opac izvorînd din ochii Lenei. Am mai făcut cîțiva paşi, am ajuns lîngă peretele de sticlă, de afară venea aerul fierbinte al străzii şi puteam respira mai în voie.

– Se vede frumos de aici, am spus răguşit, numai ca să nu las tăcerea să se închege.

...acoperişurile ruginite şi biserica aceea cu turlă ascuțită, pe care nu o puteam identifica...

M-am întors spre tatăl Lenei, atunci am văzut tabloul agățat de perete : era un tablou mare, în ulei, şi în prima clipă, aşa cum bătea lumina în el, mi s-a părut

că e portretul Lenei. Mi-am spus că peretele acela nu e locul ideal de care să agăți o pictură în ulei şi mi-am înclinat capul, să pot privi mai bine. Era acolo o femeie tînără, un fel de Ileana peste patru-cinci ani, în costum de balerină – tu-tu, pantofiori de satin, tricou, şi asta încă în mijlocul unei poieni dintr-o pădure deasă. Fața dansatoarei avea o expresie patetică, şi am înțeles-o – nimeni n-ar fi putut face nici măcar un pas prin pădurea aceea sălbatică, aşa încălțat cu pantofiori de satin alb. Şi mai era undeva, în fundul ochilor pe care abia îi ghiceam din cauza umbrei – acolo unde la Lena treceau fulgere aurii – mai era o teamă de animal hăituit. O teamă scurtă, amară, greu de bănuit sub bolta continuă de verdeață bogată.

– Mama, a lămurit sec Lena.

– Soția a murit dînd viață fiicei mele, a declarat bărbatul de pe canapea, a împins bărbia spre Ileana, acuzator, şi

umerii fetei au tremurat mărunt sub tricoul de bumbac. M-am rezemat de marginea glasvandului, încercînd să-mi aduc aminte ce căutam acolo. Se lăsase o tăcere în care s-ar fi împotmolit şi un spărgător de gheață ; mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, parchetul mi-a țipat sub tălpi. Pe urmă tatăl Lenei s-a sculat şi s-a apropiat de mine ; s-a uitat lung în ochii mei, avea o privire caldă, şi doar ceva, aşa, o lucire fugară, la pîndă, arăta că ceva nu e în ordine. Nu ştiu cît am privit în pupilele acelea ; mi-a săltat bărbia cu mîna, obligîndu-mă să mă uit la el cînd am vrut să-mi întorc capul : „acum înțelegi, nu-i aşa? Ileana, Lena cum îi spui.tu, trebuie să ajungă o mare balerină – trebuie să ajungă ce-ar fi ajuns mama ei. Am jurat asta la căpătîiul muribundei...” Chiar aşa a zis, „muribundei”, umerii Lenei au tresărit iar, o vedeam peste brațul întins care-mi

ținea bărbia ridicată. Începuse să mă doară gîtul înțepenit, şi am spus „Bine, dar nu văd ce legătură are...” Lucirea aceea se amplificase, aprinsese pupilele dilatate : „arta mare pură. Am jurat la căpătîiul”... Nu mai puteam auzi cu vîntul acela, presimțeam lovitura, mă durea spatele încovoiat al Lenei : „Dar au trecut aproape 17 ani de atunci !”

– Cu atît mai mult, au rostit blugii pe un ton rău-prevestitor, n-o să strici dumneata ce-am făcut eu timp de 17 ani.

S-a întors spre Ileana şi a rugat-o cu vocea lui obişnuită să aducă ceva de băut, coniac, ce găseşte în bufet Lena s-a dat jos de pe canapea şi a dispărut, parcă luneca pe rotile. „Nu vreau să ne despărțim certați”, a explicat tipul, şi abia atunci mi-am dat seama că era nebun, dar nebun de legat. „Am o mare datorie față de defunctă” – s-a întors spre tablou, şi am înțeles spaima de

animal hăituit din ochii portretului. Se făcuse deodată lumină, obsesia aceea cumplită, transmisă de la mamă la fiică, de tipul ăsta în blugi. Mi-a fost ruşine că şi eu purtam blue-jeans – e drept că ai mei erau „Lee” dar cum te mai poți înşela ! Zi de zi, an de an, crescută sub ochii înspăimîntați ai tabloului, dumnezeule, „arta mare e pură !” privirea opacă din ochii fetei, oare cît dracu reuşise să inoculeze în ea ? „Aveți dreptate, am spus, e pe undeva o datorie de îndeplinit”. Trebuia s-o scot pe Lena de aici, dar cum ? Pas de deux, pas de trois, bara din alamă prinsă de peretele oglindă. „Aş vrea să vă pot ajuta într-un fel”, voiam să cîştig timp, mi s-a părut că aud uşa de la intrare deschizîndu-se şi zgomotul ascensorului, atît mai lipsea, să apară Gigi. Pe urmă a intrat Lena cu o tavă pe care se balansau două păhărele. Am ciocnit, tatăl Ilenei şi-a îndreptat ochii cu religiozitate spre

tablou şi a băut ; am băut şi eu, habar n-aveam ce, îmi fierbeau creierii, era o situație incredibilă, fără ieşire, şi singura rezolvare era s-o smulg de acolo pe Lena, mi se învîrtea gîndul ăsta prin cap, nu mai reuşeam să scap de el.

„Rămînem prieteni ?", „Bineînțeles", am răspuns, „cei mai buni prieteni". „Atunci, să nu te mai prind pe aici" ; – a strigat deodată tatăl fetei, şi fața lui îngustă s-a congestionat. M-a apucat de braț şi m-a tîrît de-a lungul camerei ; alunecam pe lîngă canapeaua cea lungă, şi-mi spuneam că uite, acum o să mă trezesc din somn... Lena stătea ca o statuie, numai tricoul de bumbac i se agita furtunos pe piept şi buzele îi tremurau. M-am smucit, mă durea încheietura strînsă în degetele puternice, mi-am tras mîna şi am ieşit; am traversat camera aceea goală, urmat îndeaproape de amfitrionul meu, şi m-am oprit pe palier. Voiam să cobor pe

scări, se învîrtea ceva în mine, rău, am apăsat butonul de la ascensor, cu ochii țintă în ochii dilatați ai noului meu prieten. Am aşteptat puțin, aşteptam degeaba, liftul era acolo, vedeam, prin geamul mat al uşii, sclipirea literelor de alamă. Aş fi vrut să spun ceva, mi-am amintit-o pe Lena, privirea ei fixă, am tăcut. Am intrat în ascensor, am trîntit uşa după mine, am apăsat butonul de la parter şi m-am întors instinctiv cu spatele spre oglinda care ocupa jumătate din peretele din fund al cabinei. Cred că şi coborîsem vreo două etaje, cînd m-am plesnit cu palma peste frunte şi m-am răsucit încet, să nu spulber vraja : pe suprafața netedă a oglinzii, suprapunîndu-se privirii mele uluite, era scris cu săpun sau cu o bucată de ceară moale : „mîine la telefon”. Şi dedesubt, cu litere mari, repezite, puțin înclinate, ca şi cum Lena s-ar fi temut să nu fie surprinsă : „idem ora”.

*

– Nu e nebun, a spus Lena încet, privindu-mă vinovată. Atît doar, că a iubit-o foarte mult pe mama. Şi, e puțin prea convins de talentul meu.

– Ție îți place asta ? am întrebat, şi am răspuns privirii mirate a fetei înălțîndu-mi mîinile şi rotindu-mă pe călcîie : dansul.

– Îmi place, dar nu aşa.

– Atunci ?

Lena a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Şi-a scuturat coama, valurile de aur vechi i-au curs tăcute pe gît, pe umeri; şi-a aranjat părul cu o mişcare a mîinii făcînd să apară linia aceea precisă, severă, care-i despărțea în două obrazul arămiu. Nu ştiu – încă.

Simțeam, prin vitrină, ochii iscoditori ai tutungiului cu mînă țeapănă, din piele neagră.

– Să mergem.

– Vreau să fac o baie, a spus Lena. A pornit înainte, de-a lungul zidului cu flori de stuc, şi i-am admirat picioarele. Am lăsat-o să se depărteze ; cînd a observat că nu vin după ea, s-a oprit şi a făcut nerăbdătoare un semn cu mîna, fără să se întoarcă. Am tropăit spre ea în maniera în care imitam, nu cu prea mulți ani în urmă, caii cavaleriei lui Budionnîi la atacul Perekopului, şi în timp ce alergam aşa, sărind, mi-am spus că nici acum habar n-am dacă într-adevăr cavaleria gloriosului mareşal atacase Perekopul. M-am oprit în fața Lenei, am schițat o reverență şi i-am luat mîna într-a mea ; am ridicat-o, am răsucit-o şi am sărutat, uşor, podul palmei. Lena a surîs şi nu şi-a retras mîna.

– Nu ştii, am întrebat, cavaleria roşie a lui Budionnîi a atacat Perekopul ?– Noi facem numai istoria artei, a răspuns Lena privindu-mă pieziş.

– E o problemă care mă frămîntă de multă vreme, am lămurit-o. Am dezbătut-o de nenumărate ori la Căminul de Copii al Ministerului de Externe împreună cu prietenii mei Liviu, Dan şi Sveta, dar n-am reuşit să ajungem încă la vreun rezultat.

– Ce căutai la căminul ăla ?

Am ridicat din umeri :

– De vreme ce babacii erau în exterior...

– Unde ? s-a strîmbat Lena.

– Reprezentau ţara în străinătate : tata era însărcinat cu afaceri, iar mama îl însoţea, împreună cu soră-mea.

– Ai o soră ?

– Una mică şi insignifiantă. Mi-am amintit pînda mea de două zile din biroul tatii, şi am adăugat : a descoperit de curînd telefonul, a comunicat prietenilor ei descoperirea, şi de atunci, în casa noastră, nu se mai poate vorbi la telefon.

– Ştiu, a făcut Lena. În seara aia am telefonat la voi de o mie de ori.

Mergeam spre staţia troleibuzului ţinîndu-ne strîns de mînă, şi Lena nu comenta faptul în nici un fel; poate nu băgase încă de seamă, dacă e posibil.

– De ce ai închis ? am întrebat.

– Habar n-aveam ce să-ţi spun. Şi, în general, tipul ăla cu halat albastru se uita la mine, aşa... ştii, nasturii ăia negri, mici şi rotunzi, unul sub altul, unul sub altul, ca nişte ochişori... Înţelegi ?

– Înţeleg, am spus, deşi nu pricepeam mare lucru. Şi am îngînat, ca să fiu mai convingător : ca nişte ochişori. Am mai făcut cîţiva paşi şi ne-am oprit în staţia de lîngă croitorie ; acum staţia aceea s-a desfiinţat, dar atunci troleibuzele opreau scîrţîind din frîne chiar în dreptul vitrinei atelierului, şi de fiecare dată cînd uşile pneumatice se deschideau pocnind, una

din croitorese ridica curioasă capul aplecat deasupra maşinii de cusut.

– Nu la ştrand, m-a tras Lena de mînă. Am pornit iar bălăcindu-ne picioarele prin asfaltul topit, spre Calea Moşilor. Priveam furişat fata de lîngă mine, profilul fin, părul greu, gîtul lung, pieptul rotund, cast sub bluza aceea mai mult tigheluri şi epoleți, şi-mi muşcam buzele, nedezmeticit de aşa noroc. Am trecut prin dreptul unei vitrine, mi-am îndreptat spatele înălțîndu-mi umerii ; gest necesar, pentru că fără tocuri la şlapii ei vietnamezi care foşneau uscat înfundîndu-se în trotuar, Lenei nu-i lipseau prea mulți centimetri ca să mă ajungă.

Fata a simțit mişcarea şi m-a gratificat cu un zîmbet, genul de atenție acordat unui pechinez pe care-l ții în lesă.

– În regulă, am spus şi am rînjit. Cum se face că azi ai pornit singurică la plimbare, să te-agațe orice haimana ?

– Tata e la serviciu, iar Gigi a plecat la Budapesta pe zece zile, mi-a întors Lena rînjetul. Ştii, pentru că a reuşit la IATC...

Aa, excursia la Budapesta, desigur, mult visata excursie la Budapesta, cadoul bătrînului pentru triumful fiului la facultate... Ai mei se mulțumiseră să declare că sînt mîndri de mine.

– Şi umbli aşa, de capul tău ? nu m-am lăsat.

Lena a rîs scurt : „credeai că mă ține legată...” S-a oprit în mijlocul trotuarului, s-a întors toată spre mine smulgîndu-şi palma din palma mea şi ridicînd-o cu un gest repezit ; o clipă am crezut că vrea să mă lovească, nu, şi-a agățat un deget de nasturele care-mi ținea închisă clapa buzunarului de la piept, apoi a scandat, trăgînd în jos nasturele : „mi-a-dat-drumul-pe-cu-vînt-de-o-noa-re”.

– Bună, am spus, privind-o neîncrezător.

– Nu crezi în cuvîntul de onoare ? a întrebat Lena trăgînd în continuare nasturele acela nenorocit. Nu glumesc, m-a avertizat şi într-adevăr, nu glumea. Îi luceau ochii întunecați străbătuți de fulgere aurii, mînioase ; simțeam că asta era, într-adevăr, o întrebare.

– Uite, am început eu, nasturele s-a rupt cu un zgomot sec şi a căzut rostogolindu-se pe asfalt, îl vedeam lucind stins în soare, rotocol de sidef stingher pe trotuar, dar nu m-am dus să îl ridic – uite, îmi ceri un răspuns dificil, pentru că tu ți-ai dat cuvîntul față de taică-tu, dar eşti aici.

Lena şi-a coborît mîna care-mi rupsese nasturele privind-o îndelung, nu ştiu ce vedea acolo ; pe urmă şi-a muşcat buzele, apoi a ridicat amîndouă mîinile adunîndu-le la ceafă şi apăsînd şuvoiul acela de metal greu cu degetele mîinilor unite. A stat ceva timp aşa, cu fruntea plecată, îi simțeam mirosul de

aur încins al părului, încremeniserăm în mijlocul trotuarului, oameni toropiți ne ocoleau fără să ne vadă. Cînd şi-a ridicat fața zîmbea, era un zîmbet bun, puțin malițios, şi buzele pline, uşor cojite din pricina soarelui, s-au desfăcut lăsîndumă să văd sclipirea dinților regulați :

– Da, a spus Lena zîmbind mereu, te pomeneşti că-ți pare rău.

*

Nu călcasem în viața mea pe unde m-a dus Lena şi, în general, nu ştiam că la marginea Bucureştiului pot fi locuri atît de plăcute, nu plăcute pur şi simplu, le simțeam ciudate, şi mai era ceva – parcă debarcam pe o insulă spre care plutisem o groază de vreme fără să ştiu. Era acolo un lac mic, de fapt un golf care comunica cu lacul adevărat printr-o strîmtoare gîtuită ; mai era un baraj prin care apa curgea formînd o cascadă netedă, ca de sticlă, şi numai clocotul

spumei de la picioarele ei, acolo unde se prăvălea zgomotos în lac, te făcea să-ți dai seama că e apă, apă adevărată. În jurul golfuleţului unduiau coline acoperite cu iarbă măruntă, iar între coline se formaseră nişte adîncituri cam cît un castron de supă, cu pante rotunjite, într-un astfel de castron m-a dus Lena ; s-a oprit, a făcut un gest larg, invitîndu-mă să iau în stăpînire colinele şi golful, apoi m-a rugat să mă întorc cu spatele. Ne-am dezbrăcat aşa, cu spatele unul la celălalt, nu m-am putut stăpîni să nu privesc peste umăr ; oricît m-aş fi obişnuit deja cu Lena, m-a cuprins un fel de ameţeală şi m-am aşezat pe iarbă, cu faţa spre lac. Parcă ieşea dintr-o teacă din piele de lup un pumnal caucazian cizelat în oţel auriu – un pumnal viu, fierbinte, fremătînd – parcă lumina în jur sclipirea arămie a soarelui izbit şi reflectat în lama suplă. Îmi simţeam gîtul uscat, voiam să cobor la

lac în patru labe şi să mă adăp, vedeam apa verde, limpede, o bănuiam rece în gura scorojită. Am simțit mîna Lenei pe umăr şi am ridicat fața : îşi aplecase capul între mine şi soare, razele filtrate de părul ei erau calde şi mîngîiau ; nu-i puteam deosebi trăsăturile, ochii, numai sclipirea dinților, n-am putut să-mi dau seama dacă zîmbeşte sau îşi muşcă buzele cu gestul ei obişnuit. Atunci am vrut s-o sărut, trebuia numai să ridic brațul, să-i cuprind gîtul şi s-o trag spre mine, era ceva care-mi spunea că nu s-ar fi împotrivit, lacul, colinele din jur, cerul rezemat de coline revărsîndu-se incandescent în gîtlejul meu uscat şi în apa lacului, care singură continua să rămînă rece şi netulburată. Dar nu-i vedeam ochii, şi mi-am reținut mîna pornită deja în sus, şi cînd m-am ridicat i-am văzut buzele muşcate adînc, cu pielița uscată zgîriată la margini de caninii ascuțiți. M-am smucit, am strigat

ceva, vroiam să urlu ca un indian, dar strigătul de luptă s-a poticnit în cerul gurii, sec, şi a ieşit o bolboroseală penibilă ; am alergat spre marginea apei, acolo unde pămîntul nisipos forma un fel de ridicătură, am bătut chiar pe muchia malului şi am sărit în apă. M-am dus la fund, ca un obuz, apa era mai rece decît aş fi crezut, alge cafenii se unduiau pe nisipul galben ; cînd am scos capul afară, Lena înota lîngă mine. Am luat-o de mînă, înotam aşa, amîndoi, era incomod să mă menţin la suprafaţă cu o singură mînă, simţeam lacul intrîndu-mi în urechi. Am bătut apa cu picioarele, înălţîndu-mă, am tras aer în piept, i-am dat drumul Lenei şi m-am lăsat la fund, cu ochii deschişi. Vedeam trupul fetei deasupra, spărgînd oglinda argintie a apei ; pe urmă s-a întîmplat ceva, silueta prelungă s-a ghemuit, a coborît brusc, faţa Lenei mărindu-se, venind spre mine cu ochii larg deschişi, pielea arămie era

albă de tot în apa aceea verde şi limpede ; părul flutura incredibil, ca într-un vînt lent şi greu, şi unduia, parcă mai lung decît îl ştiam deasupra. M-am răsucit cu tot corpul în sus, aproape culcat pe nisipul algelor moi şi subțiri, Lena a venit, şi-a frecat trupul de al meu, parcă mi-au arat pe piept două brazde de foc şi gheață sînii ei încordați. Apoi s-a ridicat iar, bătînd apa cu picioarele. Am înotat după ea spre suprafață, a trecut în jos pe lîngă mine, fără să mă atingă, era rîndul ei să se culce pe patul de alge. Aerul mi-a năvălit cu zgomot în plămînii încinşi, m-am răsucit, am lovit apa cu picioarele, am plonjat cu mîinile întinse pe lîngă corp ; Lena era la fund şi trupurile noastre arcuite s-au mîngîiat unul pe celălalt, o dată, încă o dată, şi toată lumea aceea străvezie şi unduitoare se legăna în ritmul atingerilor noastre. Pe urmă nu mai ştiu precis ce a fost, silueta Lenei spărgînd

într-un nor de băşicuțe strălucitoare suprafața , argintie a apei ; cerul albastru, rotit o clipă deasupra mea, cînd am ieşit să iau aer ; din nou, umerii, sînii, picioarele fetei atingîndu-mă în treacăt, şi mişcarea mea zvîcnită, ca s-o ajung. Ne roteam, căutîndu-ne, pînă simțeam pieptul plesnindu-ne, şi inima bătea nebuneşte, în cercuri roşii ; atunci ieşeam la suprafață trăgînd aer cu respirații scurte, avide, şi ne cufundam iar. Descriam curbe lente, cu intersecții savante, în care apa fierbea scurt la atingerea trupurilor noastre ; ne apropiam, înlănțuiți, de fundul lacului, mîngîiați şi mîngîind covorul elastic de iarbă cafenie ; şi din nou sus, spre aer, şi din nou jos, regăsindu-ne... Am ieşit pe mal într-un tîrziu, clătinîndu-mă, am întins mîna ca s-o scot pe Lena din lac ; gîfîiam cu ochii scoşi din orbite, roşii de atîta stat în apă, cu pielea învinețită şi aspră de răceala lacului. Nu ştiu cît am

stat aşa ; soarele ne pătrundea încet, încălzindu-ne şi țintuindu-ne de pământ cu razele lui. M-am rostogolit spre Lena, am întins mîna şi i-am mîngîiat părul ud ; i-am urmărit cu degetul conturul nasului, nările fremătînde, desenul buzelor arcuite, şi... atît. Nu aveam curajul să o sărut. Am oftat şi mi-am lăsat capul pe iarbă, lipit de umărul ei. Pe urmă am simțit o umbră rece pe piept, ca şi cum ceva s-ar fi interpus între mine şi soare. Am întredeschis pleoapele, filtrînd lumina puternică ; era un tip, se oprise pe marginea adînciturii în care stăteam culcați, privindu-ne de sus în jos. Nu puteam deosebi mare lucru din el, aşa cum îl vedeam proiectat pe cerul albicios, dar am observat clar că era deşirat şi chel, şi purta un şort larg ; am schițat un gest să mă ridic, şi tipul s-a retras – a dispărut întîi şortul, apoi trunchiul costeliv, şi în cele din urmă tigva prelungă. Aşa am aflat că purta

ochelari, pentru că s-a răsucit întorcîndu-se cu spatele, şi sticla lentilelor a lucit brutal în lumină. M-am ridicat, întîi în genunchi, sprijinindu-mă în mîini, apoi în picioare. Lena se făcuse covrig, cu capul culcat pe brațul îndoit şi cu coama răsfirată acoperindu-i fața. Am urcat, clătinîndu-mă încă, panta ; după ce am trecut de creasta colinei, l-am văzut pe tipul acela înalt, se îndrepta spre o maşină station, era unul dintre tipii cu maşină, făcînd semne cu brațele descărnate prin aer. M-am luat după el, poate pentru că avea ceva care semăna cu o puşcă în spate, cînd m-am apropiat am văzut că nu era puşcă, ci un dispozitiv cu plasă şi mîner lung de tot, pentru prins fluturi. Mînerul acela se zărea peste umărul lui şi-l luasem drept țeava de armă. Chelul s-a oprit lîngă automobil, era un model mare, alb, am văzut pe portiera din spate stanțat cu litere de un roşu-aprins – „CHEVROLET”

– s-a oprit lîngă maşină, m-am oprit şi eu la patruzeci-cincizeci de metri în spatele lui, şi-a dat jos plasa aceea din spate rezemînd-o de capotă, şi a strigat : „Elvira, Elvira”. ,,Ce s-a întîmplat ?” am auzit prin geamul lăsat al portierei laterale, erau surzi de-a binelea dacă țipau aşa încît îi puteam auzi de la distanța aceea. „Vino – a spus şortul surescitat, agitîndu-se şi frămîntîndu-se pe picioarele păroase şi subțiri – vino să-ți arăt două splendide exemplare ale rasei umane”. Mă miram că nu se frîng picioarele alea ca nişte grisine, mi se părea că n-am auzit bine, am mai făcut cîțiva paşi, la timp ca să-l aud repetînd, de data asta mai încet : „...exemplare splendide”. N-am mai aşteptat să apară Elvira, m-am întors şi am plecat țopăind spre movilita dincolo de care dormita al doilea splendid exemplar al rasei umane, rîdeam sărind peste pietre, am pus

rămăşag cu mine că Elvira e ceva alb şi nespus de gras şi revărsat.

*

Lena a fost ciudat de liniştită tot drumul pînă la tramvai. Şi pe urmă, în tramvai, a continuat să tacă. Se lipise cu fruntea de geam, geamul din spate al ultimului vagon, şi-a tras degetele de sub palma mea, alunecîndu-le de-a lungul barei, cînd i-am acoperit mîna:

– Fată dragă – am spus şi am rîs iar gîndindu-mă la tipul deşirat, vagonul se legăna şi m-am prins repede de bară, pumnul meu lîngă pumnul strîns al Lenei – fată dragă, un splendid exemplar al rasei umane nu se poartă aşa ca tine. Lena n-a răspuns, nici nu m-a privit, şi un papițoi care se tot foia pe platforma din spate, măsurînd-o cu ochi neruşinați, a rîs scurt.

– Dumnezeule, am spus ridicînd vocea, primul scandal în public ! Dacă

crezi că o să te rog să fii rezonabilă, te înşeli. Uite, ai şi un voluntar gata să-ți ia apărarea.

Fata a ridicat din umerii cu epoleți ai bluzei, iar voluntarul s-a grăbit să străbată, clătinîndu-se în ritmul mînerelor prinse de tavan, intervalul dintre scaune ; aveam probabil un aer feroce, pentru că nu s-a oprit decît lîngă uşa din față şi a coborît la prima stație.

– Nu te întreb ce-i cu tine, mi-am apropiat gura de tîmpla fetei şi am vorbit încet, firele blonde îmi gîdilau buzele – pentru că ăsta e exact genul de întrebare pe care nu-l pot înghiți, dar spune-mi, dacă e ceva de făcut, cam ce pot face ca să nu mai fii aşa... sobră ? !

Tramvaiul se zguduia între pereții caselor de pe strada îngustă, ne arunca unul spre celălalt, lipindu-ne umerii şi brațele, dar era ceva forțat în atingerea asta şi m-am depărtat. Lena a catadicsit în sfîrşit să mă privească, n-o să uit

multă vreme privirea aceea : citeam acolo mirare, dezamăgire, şi încă ceva, şi abia mai tîrziu mi-am dat seama că licărul ăla stins, care-i rotunjea ochii alungiți aducîndu-i lacrimi în colțul pleoapelor, era umilință.

– De ce, a făcut Lena culcîndu-şi obrazul pe bara geamului, vorbea încet de tot, a trebuit să-mi apropii capul de gura ei ca s-o pot auzi, îmi lipisem fruntea de sticla vibrînd şi-i vedeam buzele mişcîndu-se, şi respirația scurtă umezind metalul slinos, cu dîre negre – de ce – a închis ochii apăsîndu-şi obrazul de bara jegoasă de credeam că o frînge, mi-am strecurat palma între gura ei şi metal, ca să nu mai atingă cu buzele uscate mizeria aia şi Lena nu a retras capul şi cuvintele ei mi-au umezit degetele – de ce nu m-ai sărutat

*

A doua zi m-am dus la Lena fără să mă anunț, genul de vizită care îmi repugnă, pentru că nimic nu e mai antipatic decît un musafir nepoftit, dar fata nu avea telefon şi bănuiam că am devenit destul de apropiați ca să-mi pot permite o vizită fără protocol. Am urcat cu liftul „STIGLER”, literele de alamă luceau la fel de orbitor ca prima dată şi nu ştiam dacă trebuie să consider asta un semn bun sau un semn rău. N-a trebuit să aştept mult în fața uşii, s-au auzit paşi uşori pe cimentul din antreu şi Lena a deschis ; m-a privit atentă, cîntărindu-mă, se gîndea dacă face să-mi dea sau nu drumul înăuntru. Am stat aşa, uitîndu-ne unul la celălalt, se săpase între sprîncenele negre o cută adîncă care dădea un aer grav feței prelungi, şi am întins mîna spre uşa de la lift.

– Bine, am spus răsucind minerul rece de ebonită neagră, şi broasca a clănțănit sec, cum vrei.

– Saluut – a făcut Lena tărăgănat, abia atunci s-a dat la o parte, invitîndu-mă să intru. Am închis încet liftul şi m-am strecurat pe lîngă ea, în casă. Lena a trîntit uşa apartamentului şi a venit după mine. Am traversat camera aceea fără nici o mobilă şi am intrat în odaia fetei, la fel de goală ; numai canapeaua îngustă, de-a lungul peretelui, pe care acum se găsea un cearceaf răvăşit şi o cuvertură uşoară, spunea că aici trăieşte şi – eventual – doarme cineva.

– Am venit să te sărut, am anunțat instalîndu-mă pe canapea. Simțeam nevoia unui sprijin ferm şi mi-am înfundat mîinile în buzunare, întinzînd picioarele. Lena era desculță, avea pe ea numai un şort roşu şi tricoul cu „make love...” Mi-am spus că nici nu se putea

costum mai potrivit pentru ceea ce – sperам eu – avea să urmeze.

– Poate vrei să mănînci ceva înainte, a sugerat fata şi nu cred că am făcut mutra cea mai inteligentă cînd am icnit scurt şi am întrebat : „poftim ?”

– Aşa, s-a sumeţit Lena rămînînd în picioare în faţa mea. Peste tot scrie că întîi şi întîi ei se plimbă în decor romantic, apoi iau masa, şi numai după masă se întîmplă – civilizat – ceea ce trebuia să se întîmple. Ieri m-ai plimbat, azi îţi servesc un dejun apetisant, pe urmă stăm puţin şi ne gîndim dacă într-adevăr merită să...

M-am ridicat şi m-am apropiat de ea, gesturile mele erau sigure, dar trebuia să le înţelegi ca urmarea unei nopţi întregi de aspră conversaţie cu mine însumi. Lena nu s-a dat la o parte, m-am lipit de corpul ei, aşa cu mîinile în buzunare, şi am sărutat-o scurt pe gură. Abia apoi mi-am scos mîinile din buzunarele

blugilor, i-am cuprins umerii şi am strîns-o lîngă mine ; am sărutat-o din nou, buzele mele apăsate peste buzele ei strînse şi parcă unduiau încet zidurile în jurul nostru, la fel ca apa verde a lacului. Pe urmă Lena a oftat înăbuşit, s-a desprins din îmbrățişare, m-a împins uşor cu mîinile în piept şi a spus arătînd cu capul spre tabloul uriaş care atîrna pe peretele din spatele ei :

– Nu aici.

N-am înțeles imediat :

– De ce nu aici ?

Lena a ridicat mîna, arătînd cu degetul mare peste umăr :

– Tu te-ai săruta de față cu mama ta ?

A oftat iar, a lăsat capul în jos, era atîta mirare şi parcă un fel de resemnare în glasul ei, încît am vrut sa întreb, dar m-am stăpînit la timp, era una dintre situațiile alea fără de răspuns, numai că mă durea silueta brusc gheboşată, cu

umerii căzuți, ca după o lovitură dureroasă

– De ce – a întrebat fata înfiorîndu-se, îşi prinsese umerii cu mîinile şi vorbea cu capul aplecat, prins între brațele încrucişate – de ce tu? Aşa repede, şi cu atîta certitudine – de ce tocmai tu ?

Nu ştiam ce să răspund, nicăieri nu scrie cum trebui' să se comporte un pilot adevărat într-o atare împrejurare şi atunci am lăsat spaima adîncă, care mocnea în mine de cînd o cunoscusem, să iasă la suprafață :

– Nu vrei... adică nu vrei ca eu... şi numai la urm cuvintele au prins o formă precisă şi au izbucnit, temă toaie :

– Lena, nu mă vrei ?

– Ba da ; fata a ridicat capul spre mine şi a trebuit să-mi plec privirea, nu rezistam la lumina aceea izvorîtă din ochii care fulgerau molcom şi bun, nu eram pregătit pentru ceva atît de total, izbucnit aşa de neaşteptat şi – fără

reținere – pentru totdeauna, ba da, asta-i partea proastă, că te vreau.

Nu cunoşteam încă subtilele meandre ale minții de femeie ; pentru mine totul era clar, mi se părea nemaipomenit de simplu şi frumos :

– Atunci ?

– Nu ştiu... şi-a muşcat Lena buzele. Ca atunci cînd aştepți un an de zile să vină Moş Crăciun, şi vezi ieşind de sub halatul roşu pantofii tatii.

Mă bucurasem de o educație strict ateistă în familie şi povestea cu Moş Crăciun nu-mi spunea mare lucru. Aveam să înțeleg mai tîrziu, mult mai tîrziu, peste ani, cînd, după ultimul zbor pe supersonic pentru îndeplinirea baremului de clasificare, m-am pomenit îmbrățişînd fuzelajul gros şi rotund, fremătînd încă reținut şi fierbinte de flacăra dusă în el, şi întrebînd aiurea : „acum încotro, bătrîne ?" Obținusem titlul de pilot clasa I, mult visatul titlu de

pilot clasa I, stăteam lipit de avion, puțin trist, puțin nedumerit de această tristețe, întrebînd MIG-ul cu caldă şi copleşitoare dezamăgire : „acum, încotro ?” Mi-a răspuns cu bîzîitul molcom al agregatelor, cu țîşnirea semeață a derivei în cerul întunecat, jos şi mohorît, cu bordurile ascuțite de atac, cu întreaga lui înțeleaptă alcătuire, în care se legau desăvîrşit tăişuri de rotunjimi dulci, în bruşte retezaturi de acolade savant arcuite. Atunci am văzut-o iar pe Lena, i-am văzut ochii în care zvîcnea chinuit o bandă de metal auriu, buzele cojite tremurînd uşor, toată ființa ei răsucită de întrebarea căreia nu-i putea şi nimeni nu i-ar fi putut găsi răspuns. Atît doar, că face parte din noi...

...dar asta a fost foarte tîrziu, betonul aerodromului devenise o prezență obişnuită pentru mine – permanență. Atunci, în ziua aceea, am ridicat din umeri şi Lena a scîncit uşor, parcă

aşteptase într-adevăr un răspuns de la mine :

– Bine, hai să-ți dau ceva de mîncare.

*

– Ascultă, am întrebat după ce Lena mă hrănise şi ne săturasem de atîta sărutat – ascultă, de ce ai ținut cu tot dinadinsul să mă îndopi ?

Stăteam întinşi pe covorul pluşat, cu fața spre glasvandul deschis, capul Lenei se odihnea pe pieptul meu. Încercasem întîi canapeaua, dar era imposibil de stat pe ea, prea îngustă şi supărător de tare ; atunci ne-am întins pe covor, avînd grijă să nu privim tabloul, şi am început să ne sărutăm.

– Vroiam să mă obişnuiesc cu tine, a răspuns Lena şi a rîs leneş. Aveai ceva liniştitor, aşa cum mestecai.

Pe urmă s-a răsucit şi i-am văzut ochii oprindu-se într-un punct, situat în spate şi deasupra capului meu. S-a ridicat

aşezîndu-se în genunchi, lîngă mine : „nu pot. Cum dau cu ochii de... de tabloul ăsta, nu” mai pot”.

M-am ridicat şi eu, în picioare ; am luat cearşaful boțit de pe canapea, l-am făcut sul, netezindu-l cu grijă ; m-am apropiat de tablou şi am aruncat cearşaful, cum văzusem că-şi aruncă gauchos bolas-urile, atîrnîndu-le de gîtul struților sprinteni. Pînza subțire s-a prins de rama de sus a tabloului şi s-a desfăşurat, acoperind balerina de ulei. Lena a dus mîna la gură îngrozită de aşa impietate, dar începuse să mă apese şi pe mine mama asta atît de nefericit plecată dintre noi, şi urmărindu-şi fiica cu o prezență mai mult decît insistentă. M-am dus lîngă Lena, am îngenuncheat în fața ei, şi i-am îmbrățişat umerii.

– Nu trebuie, am spus, gata, nu mai e. Lena, Lena. Ne-am întins pe covor aşa îmbrățişați, era lipită de mine de la buze pînă la tălpile goale, mă cufundam în

atingere;' ei fierbinte ca într-o apă vie şi-i simțeam brațele fine, puternice, strîngîndu-mă după umeri. Ne-am sărutat mult, nu ştiu cît, săruturi care parcă durau ani de zile, o sorbeam şi mă sorbea prin buzele unite, nu mai puteam respira, ne strîngeam unul în altul, ne înăbuşeam mormăind amețiți, ne despărțeam o clipă trăgînd lacomi aer în piept, apoi ne lipeam din nou, gîfîind. Am fost mai aproape de sufocare decît cu o zi înainte, cînd ne jucaserăm de-a focile : ni se părea o pierdere fără acoperire, fiecare clipă în care gurile noastre nu stăteau lipite. Lena, ne rostogoleam înlănțuiți pe covorul ăla imens, nu ne-am dezmeticit decît cînd am ajuns la margine, în uşa terasei ; capul fetei, cu ochii închişi, atîrna peste pragul înălțat părul greu se răspîndise în valuri pe pardoseala de ciment. Mă frigea corpul tare, arcuit sub mine ; i-am mîngîiat umerii, gîtul, şi mîna mi-a

alunecat singură spre sînii care zvîcneau sub maieul subțire.

– Nuuu.Lena a deschis ochii, greu, parcă se desprindea dintr-un vis incert; a înălțat mîinile şi mi-a cuprins gîtul, şi degetele mele s-au strîns singure în jurul sînilor.

– Nu.

Mi-am retras mîna, mi-am strecurat palma pe sub ceafa fetei simțind atingerea prăfuită a cimentului, i-am săltat capul. Am sărutat-o scurt pe buze şi Lena a clipit prelung, în semn de deplină înțelegere. M-am ridicat în picioare şi i-am întins mîna, ajutînd-o să se ridice. Am rămas aşa, ținîndu-ne de mîini, Lena mă privea puțin vinovată pe sub genele plecate, semăna leit cu una din puştoaicele alea parşiv-inocente, pictate în albastru pe cutiile olandeze de tablă galbenă în care maică-mea ținea zahărul şi biscuiții.

– Dacă am ajuns pînă aici – a spus Lena privindu-mă în continuare pe sub gene, şi glasul îi tremura uşor – dacă am ajuns pînă aici, o să te rog să mă laşi pe mine să aleg momentul. Şi, în nici un caz, nu va fi înainte de a împlini 18 ani. Era aşa încrezătoare privirea ei, pieptul i se liniştise sub inscripția roşie : „make Love, not war", şi cînd am tras-o la piept s-a lipit aşa deplin, o simțeam ca făcînd într-adevăr parte din mine – încît mi se părea un fleac să aştept pînă cînd Lena va împlini 18 ani.

*

Au urmat cîteva zile liniştite, netede, aşa, ca o gheață de patinoar pe care te duci alunecînd, pînă dai cu nasul în mantinelă. Plecam dimineața la lac sau rămîneam acasă, amețindu-ne în sărutări. La prînz mîncam împreună, Lenei îi plăcea să-şi ia în serios rolul de

gospodină, trebăluia prin bucătăria mare, vernil, pînă şi lumina filtrată de perdelele geamurilor era tot verzuie, parcă eram pe fundul oceanului şi mă miram de fiecare dată cum arde aragazul sub apă. Apoi, pe neaşteptate, Lena şi-a smuls şorțul, a închis butelia şi a declarat că n-are de gînd să gătească toată viața. Am rîs şi am poftit-o la restaurant. Am încercat întîi la „Pescăruş", era închis, se deschidea abia după ora două ; am traversat lacul într-o şalupă cu motor, şi am aflat că „Miorița" beneficiază de acelaşi program. „Bine, dar mie mi-e foame", a scîncit Lena, o înțelegeam, mi-era şi mie, stăteam stingheri în mijlocul pasajului subteran de la Piața Scînteii, pe urmă mi-am adus aminte de un local mic şi cochet, plasat strategic pe o străduță liniştită... Am luat-o de mînă şi am fugit împreună spre ieşirea pasajului ; am tropăit în goană pe scări, fugea bine Lena, îmi întindeam

picioarele cît puteam, dar fata se ținea după mine, fără să rămînă în urmă nici un pas. Am sărit pe scara autobuzului în clipa în care, scoțînd un nor gros şi puturos de motorină arsă, maşina pornea legănîndu-se din stație. Înăuntru nu era aproape nimeni, mă agățasem cu amîndouă mîinile de bara de sub tavan, Lena mă îmbrățişa strîns, la toate curbele şi depăşirile ne balansam rîzînd ; taxatoarea ne privea plictisită, numai şoferul, tînăr, a scos capul din cabina lui de sticlă şi mi-a făcut cu ochiul cînd am coborît. Am fugit pe strada acea dreaptă, liniştită, am dat buzna zgomotoşi în restaurantul mic şi îngrijit, cu lambriuri de nuc veritabil pînă la jumătatea pereților. Cîteva mese erau ocupate, mi-am spus că aici vom putea mînca, plutea ceva bizar în aer – clinchetul sec al tacîmurilor, tipii de la mese înfulecînd, cu ochii în farfurie, tăcuți, fără să acorde atenție vecinilor, toți aveau un aer

comun, complicitate de oameni întorşi tocmai dintr-o treabă grea şi primejdioasă.

– Cu ce vă pot servi ?

Ospătarul gras, cu fața rotundă, lucioasă, şi mustăți de morsă.

– Cu mîncare, am spus, şi mustățile de morsă s-au mişcat ca să răspundă, dar nu le-am lăsat, am adăugat cît mai convingător cu putință : „ştiți, Lena şi cu mine murim de foame”.

– După două, a spus morsa. Şi-a ridicat pulpana vestonului alb de pînză cu înotătoarea grasă, a scos din buzunarul pantalonilor negri cu vipuşcă de satin lucios un ceas de argint, a deschis pocnind capacele şi mi-a băgat sub ochi cadranul acela cam cît o plută de salvare folosită de piloții care zboară deasupra Oceanului înghețat de Nord. Mai aveam o oră bună pînă „după două” ; m-am aplecat spre ceafa groasă, acoperită cu țepi cărunți, nu m-a mirat

aroma vagă de alge şi peşte care se simțea prin gulerul vestonului, şi am întrebat arătînd din ochi mesele ocupate : „dînşii ?”

– Numai pentru donatori, a lămurit morsa. Dînşii sînt donatori onorifici, şi au dreptul la o masă.

– Dacă sînt onorifici – a observat Lena – n-ar trebui să...

– Unde se donează ? m-am interesat. Dau oricît. Lena, tu aşează-te şi aşteaptă-mă. M-am întors spre morsa care se chinuia cu vîrîtul ceasului înapoi, în buzunarul pantalonilor cu vipuşcă : serios, unde-i centrul ?

– Dar sînteți flămînzi de-a binelea, a apreciat morsa, şi abia acum în ochii negri, rotunzi şi înfundați sub pleoapele grase, de mamifer marin, a lucit o scînteie de interes. Am tras un scaun şi m-am aşezat în fața Lenei la masa scundă, sub care abia îmi încăpeau genunchii :

– În regulă. Ce ne recomandați pentru astăzi ?

...La plecare am fost conduşi pînă la uşă, ni s-au făcut semne cu un şervet alb în timp ce ne depărtam de-a lungul străzii, şi nu puteam pricepe cum ținea şervetul ăla cu înotătoarea scurtă şi groasă.

– Drăguț moş – a spus fata, după ce am dat colțul. Am ridicat din umeri, cu toate insistențele mele discrete, morsa nu primise nimic în afara sumei înscrise pe bon.

– Şi-o fi adus aminte de tinerețe, am mormăit, şi am văzut în fața ochilor un sloi de gheață alb-strălucitor, plutind pe un ocean verde ; pe sloi, sub razele soarelui polar, se zbenguiau greoaie două morse, din care una purta pantaloni negri cu vipuşcă de satin.

Ne-am oprit în parc, şi abia după ce ne-am sărutat puțin pe o bancă, Lena

mi-a spus cu cel mai senin aer din lume :

– Ştii, printre tipii ăia... donatori, era şi un văr de-al lui taică-meu.Sloiul din Oceanul înghețat a venit vîjîind, şi mi s-a aşezat pe ceafă :

– Naiba te-a pus să ai donatori onorifici în familie !

– Poate nu-i spune tatii, a ridicat Lena din umeri. Nici măcar nu sînt sigură că m-a observat. A tăcut lăsînd capul pe spate, ne-am sărutat din nou, doar cînd ne-am ridicat să plecăm Lena s-a întors spre mine, privindu-mă gravă : „de fapt, n-are cine ştie ce importanță ; peste două zile se întoarce Gigi”.

*

– Spune-mi ceva.

– Ce naiba să-ți spun ?

– Şoapte aprinse, cuvinte de dragoste... chestii de-astea.

– Să mă gîndesc puțin... Nu, nu cred că mă pricep.

– Păcat.

– De ce, păcat ? Tu ai nevoie de cuvinte ?

– Astăzi, da.

– Lena, ce-ai pățit ?

– Să nu rîzi de mine...

– Cum să rîd ?

– Cu rîsul tău sarcastic : ha-ha.

– Du-te şi fă un duş.

– Dumnezeule, toți mă trimiteți să fac duş, parcă v-ați fi înțeles. Vă place să simțiți sub tălpi o pardoseală tare de ciment. “

– Care „toți” ?

– Tu, taică-meu, Gigi, colegele şi prietenele mele. Mai ales tu.

– Ce-i cu pardoseala aia tare de ciment ?

– Nu-ți arde niciodată pămîntul sub tălpi ? Nu te simți niciodată prea mic sau prea mare ? Eşti întotdeauna aşa

sigur de tine şi de cei din jur, egal, liniştit ?

– Lena, eu...

– Tu, asta e. Tipul căruia encefalograma i-a confirmat echilibrul sufletesc, genul de om potrivit să i se pună în mînă manşa unui avion de luptă. De luptă, înțelegi ? cu bombe şi rachete sub aripi.

– Lena, n-ai dreptate.

– Ba am ! Dau drumul la T.V. şi văd oraşe distruse şi or.meni ucişi. Nicaragua, Soweto, Liban – asta numai aşa, în ultima vreme. Pe urmă vii tu, şi ne sărutăm. E înălțător.

– Ascultă...

– Nu mai vreau să ascult. Mi-ajunge radioul : între două melodii legănate, crainicul anunță calm că un oraş a fost distrus de cutremur. Sau de taifun. Îşi drege vocea si pomeneşte, în treacăt, cîteva zeci de mii de morți. Şi seara, înainte de culcare, te linişteşte cu patru

sute cincizeci de milioane de subnutriți. Asta ca să dormi bine, ştiindu-ți frigiderul plin. Iar dimineața aştept să plece taică-meu, şi o luăm de la capăt cu pupatul.

– Fată, tu n-ai nici o vină...

– Dă-mi voie să mă simt vinovată ! Pentru că stau, fără să fac nimic. Pentru că nu-mi dau seama clar ce înseamnă un oraş distrus şi cîteva zeci de mii de morți pe străzi şi printre dărîmături. Ți-e milă de cățeii călcați de camioane ?

– Da...

– Trebuia să-mi închipui : Pegy, fiica bătrînului Fritz. Imaginează-ți că măcar unul dintre morții ăştia ți-e prieten, rudă – că eşti tu ! – înmulțeşte totul cu zece mii, şi o să simți.

– Ce să simt ?

– Iartă-mă, tu eşti un tip echilibrat şi ți se va da un avion în curînd. Iar eu, care sînt nebună şi nu voi primi nici măcar o bicicletă, eu mă simt

răspunzătoare. La scară planetară, dacă vrei să înțelegi.

– Nu eşti nebună.

– Mersi frumos. Mă înnebuneşte neputința.

– Dar ce poți face ?

– Dansul.

– Ce ?

– Dansul... nu crezi ?

– Nu ştiu... după ce o să te văd dansînd, atunci o să ştiu. De fapt, eu nu înțeleg mare lucru din balet, dar dacă o să mă ajuți...

– Ce spectacole de balet ai văzut tu ?

– Asta... Copelia... şi Lacul lebedelor. M-a dus maică-mea, să-mi inoculeze frumosul.

– Nu ți-a trecut prin cap că, într-un fel, sînt depăşite ?

– Lena, a fost de mult, eram kinder pe atunci ; dacă aş fi ştiut, dacă aş fi bănuit vreodată...

– Bine, nu te mai consuma, mi-a trecut. Şi, iartă-mă. Mîine seară vine Gigi, cu nu ştiu ce expres internațional.

– Te duci la gară ?

– Bineînțeles.

– Cu taică-tu ?

– Lui taică-meu nu-i plac gările. Şi, în curînd, va face alergie la aeroporturi.

– Atunci, vin eu cu tine.

– Sper că pînă mîine te răzgîndeşti.

*

Dimineața am mers cu Lena la liceul ei de coregrafie, să se înscrie în următorul an şcolar. N-am vrut să intru, mă apăsa palatul roşu cu acoperişuri ascuțite, acoperite cu țigle cenuşii de ardezie, dar fata insista şi am pătruns zgribulindu-mă sub ogiva masivă ; aici, pînă şi vara era rece. Am trecut printr-un hol imens, luminat slab de vitraliile de sub tavan, şi bolțile întunecate au bubuit de sunetul paşilor noştri pe

pardoseala de piatră ; am urcat o scară de stejar lustruit, care scîrțîia înfiorător, şi mă aşteptam în orice clipă ca dintr-o firidă să apară un tip în zale, oprindu-mă cu vîrful halebardei îndreptat amenințător spre piept.

– Aşteaptă-mă aici.

Lena şi-a tras mîna din mîna mea şi a dispărut după o uşă. Cred că tăblia masivă era acționată de vreun sistem electrohidraulic pus în mişcare de clanță, pentru că o poartă de cetate ar fi fost mică pe lîngă uşa aceea, iar Lena a deschis-o fără nici un efort. M-am rezemat de perete, încercînd să descifrez desenul vitraliului de vizavi şi, stînd aşa, cu palmele lipite de zid, mi-am dat seama că nu am sub mînă răceala aspră a tencuielii, ci un val neted şi lunecos, ca de mătase. M-am răsucit cu spatele la vitraliu, doar atunci am descoperit că pereții erau tapetați cu un tapet vechi, de mătase autentică. Am făcut cîțiva paşi

alunecîndu-mi degetele pe tapetul decolorat, de undeva se auzeau stins acordurile unui pian. Am luat-o de-a lungul coridorului, de fapt o galerie suspendată deasupra imensei săli de la intrare, mărginită de o balustradă sculptată în stejar masiv ; de vitraliul la care mă uitasem mă despărțea un hău întunecat. Am mers în direcția pianului, sunetele deveneau mai distincte cu fiecare pas. Am trecut pe sub o arcadă, am dat la o parte o perdea de catifea grea, totul era solid aici, catifeaua parcă era țesută cu parîme de corabie, toată masivitatea aceea contravenea net ideii mele despre noțiunea de balet – şi am ajuns într-o sală al cărei tavan se pierdea în înălțimi nebănuite, iar peretele opus se întrevedea vag, ca o insulă prin pîclă deasă. Pe parchetul lustruit, în sunetul unui pian, nevăzut, dansau cîțiva prichindei, şi dintr-odată mi s-a părut că pricep rostul clădirii

masive şi întunecate – contrastul – pentru că prichindeii, cu zbenguiala lor, anulau contraforturile, lambriurile groase de nuc, tapițeriile grele, încărcate – şi încă ceva, hardughia aia avea un ritm al ei, armonizîndu-se cu mişcările încă nedesăvîrşite ale viitoarelor speranțe. M-am rezemat cu spatele de un lambriu sculptat, uitîndu-mă la junii dansatori, din nou mi-am amintit de madame Sibyl, de pianul ei hodorogit şi de vocea croncănitoare, scandînd la nesfîrşit : un-deux, trois-quatre, un-deux-trois-quatre...

– ...sigură că eşti aici. În glasul Lenei vibra o notă de triumf reținut; s-a sprijinit de mine, era cam spontană în moravuri şcoala asta de balet, explicînd : „cei mici se pregătesc pentru serbare”...

– Ce serbare, acum ? Mi se părea o crimă să adune copiii în vacanță şi să-i pună să danseze. Serbarea de început de an, m-a lămurit Lena, a adăugat că plozii

nu se simt frustrați deloc, chiar le face plăcere să-şi petreacă timpul aici. M-am minunat interior de puştii dedați artei atît de timpuriu, am vrut să-i comunic fetei părerea mea, dar mi-am amintit la vreme că majoritatea geniilor o porniseră cătinel pe drumul consacrării cînd de-abia se puteau ține pe picioruşele lor strîmbe. Lena m-a tras de mînă, m-am dezlipit de lambriul meu şi, cînd am ieşit în galeria suspendată, am întrebat :

– Deci, tu te simți într-un fel pedepsită că nu vei dansa la serbare ?

–- Cine ți-a spus că n-o să dansez ? s-a mirat Lena şi mi-a explicat din nou, pe un ton blînd şi răbdător, că la cunoştințele ei – chiar aşa a spus, „cunoştințele”, am ridicat din umeri, eu gîndeam cu alte cuvinte – îi ajung două săptămîni de pregătire pentru o prezență onorabilă pe scenă. Am coborît sărind treptele scîrțîitoare de stejar, am traversat aproape în fugă holul de la

intrare, şi am ieşit. Ne-am oprit o clipă pe trotuar, loviți în față de lumina soarelui ; ne-am uitat unul la altul, mijindu-ne ochii, ne dureau pupilele de lumina, am izbucnit de rîs.

– Dumnezeule, a făcut Lena, nu ştiu de ce, dar am un chef nebun să te sărut.

– Sărută-mă, am spus, sfidînd firma şcolii. Am traversat alergînd strada spre stația de troleibuz, atunci am auzit o voce de fată : „Ileana, Ileana”. Lena s-a întors. „Silvia”. M-am întors şi eu spre fata înaltă, mai înaltă decît mine, subțire, gravă, cu o expresie absentă întipărită pe fața uscățivă. Lena m-a recomandat : „el e Doru”. Plutea ceva festiv în glasul ei, ca o corabie arborînd marele poavaz la întoarcerea în port, şi am înțeles că îi vorbise Silviei de mine.

– Silvia, prietena mea. Ne-am strîns mîinile, cunoşteam de undeva aerul acela pierdut, ochii duşi, trăsăturile feței tinzînd parcă spre ceva depărtat, foarte

depărtat, şi mă căzneam să-mi aduc aminte de unde. Prietena Lenei vorbea încet, ca în transă, cînd un troleibuz s-a urnit zgomotos de lîngă noi, pleoapele străvezii s-au zbătut nerăbdătoare, grăbite să alunge scrîşnetul de fier vechi. Atunci mi-am amintit, traversam strada, profilul Ilenei Iliescu decupîndu-se net în penumbra din maşină, aceeaşi zbatere grăbită a pleoapelor, aceeaşi privire fixă, îndepărtată, aceiaşi ochi privind spre ceva numai de ei văzut. Eram tentat să-mi bag mîna prin geamul lăsat al portierei şi să-i flutur palma în dreptul nasului ; am traversat strada şi m-am întors cînd am ajuns pe trotuar, curios să văd cum se va descurca cînd lumina semaforului va trece pe verde – părea atît de transportată în lumea aceea a ei, încît eram convins că n-ar fi ajuns toate claxoanele maşinilor oprite la stop ca s-o trezească din vrajă. S-a descurcat onorabil, Mercedesul a pornit lin,

dispărînd printre maşini şi autobuze, iar eu am ridicat din umeri si mi-am văzut de drum. Regăseam acum aceeaşi expresie în ochii Silviei, şi mi-am spus că trebuie să fie vreun privilegiu al castei, visatul ăsta în plină stradă. Pe urmă am sărit într-un troleibuz şi prietena Lenei s-a îndreptat spre castelul de cărămidă roşie, plutind pe picioarele-i lungi, cu mîinile întinse înainte şi cu capul lăsat mult pe spate.

Seara ne-am dus să-l luăm pe Gigi de la gară, adică Lena să-l întîmpine cînd va coborî din tren, iar eu să fac ce voi crede de cuviință, după cum se va desfăşura revederea. Am intrat pe peron, speram ca trenul să aibă întîrziere, a venit la ora, minutul şi secunda prevăzute în orar. Lena m-a privit în ochi, mi-a strîns brațul deasupra cotului şi s-a amestecat în mulțimea care dădea năvală, parcă se întorcea de la Polul Nord expresul ăla nenorocit, nu dintr-o țară civilizată. M-

am agățat de unul din stîlpii zdraveni, nituiți, să nu ma ia pe sus valul de trupuri transpirate şi fețe înfierbîntate. Mă înălțasem pe vîrfuri dar nu vedeam nimic, Lena se pierduse în înghesuială, am traversat şinele, chiar în dreptul inscripției care înşira tot felul de pedepse pentru acest delict, şi m-am instalat comod pe peronul vecin, pustiu ; de aici vedeam bine şi m-am ferit după un chioşc cu răcoritoare, ca să nu fiu observat. Expresul intra în gară maiestuos ; în timp ce oprea m-am întrebat de ce se amendează trecerea peste linii cu sume variind între 50 şi 250 de lei. Aveam două puncte nelămurite, dacă amenda merge din cincizeci în cincizeci de lei, sau există şi valori intermediare – 75, 125 de lei, şi eram curios să mai ştiu, după ce criterii se stabileşte suma de plată. Pe urmă am văzut-o pe Lena făcînd semn cu brațul ridicat şi, nu ştiu de ce, mi s-a strîns

inima : era atît de frumoasă şi de liniştitoare chiar în valul ăla de oameni agitaţi, se înălţase pe vîrfuri, fusta i se ridicase sus de tot dezgolindu-i picioarele lungi, părul îi cădea greu pe spate, ca turnat în alamă masivă, şi deodată m-a năpădit ceva fierbinte, îmi venea să traversez înapoi, din două sărituri, şinele... Atunci l-am văzut pe Gigi croindu-şi drum spre soră-sa, purta nişte blugi nemaipomeniţi, care îi înălţau şi-i întăreau şoldurile lăsate, nu bănuiam că ungurii sînt în stare să facă blugi aşa grozavi, şi un tricou alb, simplu, contrastînd cu faţa şi braţele aproape negre. Unde naiba se bronzase în halul ăsta, Budapesta e la fel de aproape de tropice ca Bucureştiul, n-are rost să mergi să te prăjeşti la soare pe insula Margareta, cînd poţi face treaba asta la fel de bine şi la Floreasca. Fraţii nu s-au sărutat, dar era în gesturile lor ceva care m-a făcut să oftez. Au pornit

înlănțuiți, duşi de puhoi, vorbeau repede, privindu-se şi rîzînd tot timpul, le sclipeau dinții pe fețele bronzate. M-am luat după ei, i-am ajuns din urmă cam în dreptul tonetei cu ziare, Gigi povestea nu ştiu ce gesticulînd cu mîna liberă şi se vedea clar, chiar şi prin înghesuiala aia, că se înțelege de minune cu Lena. Purta o geantă de voiaj agățată de umăr, o geantă de voiaj albastră cu curea albă, plină de cadouri ungureşti şi închisă cu un fermoar lat şi strălucitor ; era o geantă grozavă şi pe flancul ei se putea citi, încadrată într-un cerc tot alb, următoarea inscripție misterioasă : ,,FLY BY MALEV".

*

Cu venirea lui Gigi, frumoasele zile de la Aranjuez au luat sfîrşit ; m-am instalat iar lîngă telefon, cu un morman de cărți în brațe. Vedeam printre rînduri lacul, silueta Lenei unduind prin apa

verde, îi simțeam buzele cojite deschizîndu-se uşor sub buzele mele şi şuvițe lungi, grele, de păr auriu alunecau de-a lungul paginilor cu formule, încurcîndu-mi-se în jurul degetelor. Cel mai mult a profitat de noua situație soră-mea, care cu telefoanele ei putea transforma orice tip normal într-o bestie. În ziua în care am hotărît s-o sugrum cînd o mai prind vorbind la telefon, i-am propus să-şi aleagă unul din obiectele mele prețioase cu condiția ca pragul biroului să constituie pentru ea un hotar de netrecut.

– Pot să-mi aleg orice ? s-a interesat Liliana, boțindu-şi sceptică feţişoara brunetă.

– Evident, am spus şi în clipa aceea am ştiut asupra cărui obiect va cădea alegerea ei.

– Chiar şi din lucrurile pe care le ții încuiate în dulap ? a precizat juna pe un

ton inocent, apropiindu-se de fotoliul meu de suferință şi aşezîndu-se pe marginea lui.

– Da, am răspuns cu inima strînsă. Şi, în general, mi-e... Telefonul a sunat şi mîinile noastre s-au întîlnit pe ebonita receptorului.

– Ascultă, am şuierat, palma mea apăsa palma mică şi fierbinte, împiedicînd-o să ridice receptorul, dacă e vreuna din mîțele tale...

– Două minute – a făcut soră-mea, ridicînd două degete subțiri în aer. După aia închid şi mergem să-mi dai şapca Bob-O-Link.

Telefonul suna sub mîinile noastre ; am luat mîna de pe receptor şi m-am lăsat pe spate, în fotoliul adînc...

– Cu tine vrea, a anunțat Liliana. A făcut un lucru pe care nu l-am înțeles imediat, a schițat gestul punerii receptorului înapoi în furcă, întinzînd cealaltă mînă spre mine :

– Cheia de la dulap.

– Fată dragă, am încercat să explic, şapca Bob-O-Link e unica... m-am încordat în fotoliu, gata de salt, dar Liliana s-a ferit ca o fiară mică şi agilă, arătînd din ochi receptorul aproape aşezat în furcă, gata să întrerupă contactul :

– Cheia.

– Liliana, orice...

– Închid, a spus soră-mea, şi poate ar fi închis dacă n-aş fi ridicat mîinile, în semn de capitulare.

– Bine, am adoptat tonul blajin folosit de frații mai mari în asemenea împrejurări, ai şapca. Dă telefonul încoace.

– O voce blondă, a rînjit Liliana întinzîndu-mi receptorul.

Era Lena.

– Cam greu te mişti, a început fata, părea foarte bine dispusă, ca şi cum la

celălalt capăt al firului ar fi fost cel puțin ziua ei. Soră-ta mi-a răspuns ?

– Da.

– Drăguță fată.

– Dumnezeule, s-o vezi în carne şi oase !

– Poți veni la tutungerie în cinci minute ? M-am uitat la ceas, era aproape şapte seara.

– Pot.

– Numai să nu vii în şort, a continuat Lena veselindu-se din cale-afară, şi o clipă mi-am închipuit că tutungiul o gîdilă sub bărbie cu mînuşa lui de piele neagră. Mergem la un ceai.

Mi se părea că n-am auzit bine : ce ceai ?

– La Silvia, a explicat Lena. Dă un ceai, de bucurie că s-a întors Gigi.

Era să scap receptorul.

– Ce are Silvia cu Gigi ?

– Vai, a exclamat Lena, cred că eşti singurul om din Bucureşti care nu ştie. Silvia e prietena lui !

A spus „prietena” pe tonul acela special, care te duce cu gîndul departe.

– Lena dragă, tu eşti sigură că am loc la ceaiul ăla al vostru ?

– Doar nu crezi că mergem împreună – simțeam că Lena, în tutungerie, ridică din umeri – ne întîlnim întîmplător acolo ! Am aranjat cu Silvia, tu vei fi un bun prieten al fratelui ei...

Alt frate, dar Gigi era departe de a fi prost.

– Fată, tu-l crezi pe frate-tu aşa mare dobitoc ?

– N-o cunoşti pe Silvia, a rîs Lena în receptor, de data asta mai potolit, şi mi-am amintit silueta înaltă, dreaptă, depărtîndu-se în transă pe vîrful picioarelor nesfîrşite.

Am spus „bună seara” şi am închis telefonul.

– Şapca, mi-a amintit Liliana, implacabilă. Se aşezase cu fundul pe birou, îşi bălăbănea gambele zgîriate, am apreciat automat că soră-mea va avea picioare lungi şi frumoase.

– Situația s-a schimbat şi poziția a fost abandonată – am făcut un gest spre cărțile care zăceau pe covor. Nu boci, învață să pierzi o bătălie, am adăugat, închizînd uşa. Mi-am pus blugii şi am alergat la tutungerie. În dosul vitrinei Lena răsfoia o revistă, sub privirea fixă a nasturilor de pe halatul spălăcit al vînzătorului din spatele tejghelei. M-a văzut prin geamul imens, a închis revista, a pus-o la loc într-unui din rafturile agățate de perete, a spus ceva tutungiului şi omul a dat din cap riscînd o urmă de zîmbet, apoi a ieşit. S-a înălțat pe vîrfuri, mai mult de formă, ajungea pînă la mine oricum aşa cum stătea pe pragul de ciment, şi m-a sărutat.

– În regulă, a spus, şi ochii îi luceau, dansa în ei un fel de şiretenie voalată. Credeam că mor. Uite ce mi-a adus Gigi, de la Budapesta.

...bluza uşoară, strînsă pe corp, rotunjindu-i amețitor pieptul. I-am mîngîiat umerii şi mi-am retras palmele frecîndu-le de blugi, mă frigeau umerii fetei sub pînza subțire. Lena m-a tras de mînă, stăteam chiar în uşa prăvăliei, un tip care vroia să intre se oprise uitîndu-se la noi ; am făcut cîțiva paşi, asfaltul era cald, zidul emana şi el căldură, era un amurg prelung şi calm care se insinua încet în mine, umplîndu-mă de o linişte portocalie, uşor prăfuită. Lena mi-a dat adresa, una dintre străzile plecînd din bulevardul Ana Ipătescu, m-a rugat să-mi fac apariția în jurul orei opt, apoi a plecat să-l ia pe Gigi de acasă. Am întors capul după ea, mersul rotund, mişcarea zvîcnită a capului uitîndu-se după maşini cînd a traversat bulevardul,

privirea aruncată peste umăr înainte de a dispare după colț, şi deodată mi-am dat seama că-mi întipărisem toate gesturile astea cu dureroasă precizie, şi liniştea amurgului a explodat tăcută şi fierbinte în mine, risipindu-se în cele patru vînturi.

*

Ceaiul acela a fost departe de cel mai reuşit party la care m-am dus vreodată. În afară de mine cu Lena şi de Gigi cu Silvia, îşi mai dădeau concursul fratele Silviei cu prietena lui, şi o clipă mi-a părut rău că prietena fratelui Silviei nu e sora mea, ca totul să se petreacă în familie. Gigi şi-a dat seama din prima clipă că prezența mea acolo e mai puțin nevinovată decît pare, şi toată seara m-a urmărit cu ochii lui rotunzi, mocnind nelămurit a ceva care-mi ridica părul de pe ceafă în smocuri aspre. Camera era slab luminată de trei, patru aplice

chioare, aveau un magnetofon care cînta în surdină, pe masa trasă într-un colț instalaseră cîteva platouri şi farfurii cu gustări, la propunerea Silviei am băut pentru reuşita în viață şi artă a viitorului regizor. Cam multe onoruri pentru o nenorocită de reuşită la IATC, dar n-am spus nimic, am dat paharul pe gît, arzîndu-mi gura cu coniac şi dorind din toată inima ca numele lui Gigi să apară înscris cu litere în relief pe afişe anunțînd nemaipomenite puneri în scenă. Pe urmă sa dansat, adică au dansat perechile mai mult sau mai puțin oficializate, eu mi-am tras scaunul lîngă bufetul rece, iar Lena s-a aşezat pe un divan în partea opusă a camerei, îi vedeam genunchii sclipind stins în penumbră, ca două lămpi rotunde de voltaj mic. Am început să mestec privind perechile îmbrățişate, se dansa frumos, sandvişul cu friptură de porc era gustos, şi mi-am propus să nu mă ridic de lîngă

bufet decît în caz de forță majoră : nu excelasem niciodată ca dansator. Fratele Silviei avea cinci metri înălțime şi doi lățime, în dreptul umerilor ; se mişca surprinzător de uşor, purtîndu-şi partenera mai mult în brațe, m-am mirat cînd am aflat că e student la Conservator, urmînd clasa de fagot. Gigi nu făcea multe parale, îl încurcau picioarele lungi înfăşurate în blugii ungureşti, dar Silvia se mişca dumnezeieşte, intervenind la timp şi suplinind lipsa de abilitate a strălucitului regizor. Cînd mi se părea că ochii lui Gigi nu mă urmăresc, mă uitam la Lena ; se rezemase cu ceafa de perete, prinzîndu-şi genunchii între mîinile înlănțuite. Nu-i puteam vedea ochii, dar simțeam că priveşte aiurea, prin mine. Am mai închinat o dată pentru reuşita în viață a tinerelor talente, talente reale, născute, cum a ținut să sublinieze viitorul fagotist, şi m-am felicitat în gînd

că nu mă leagă nimic de el – era cel mai zdravăn student conservatorist văzut vreodată. Iar “faptul că stăpînea cu virtuozitate fagotul, instrument absolut necunoscut mie, îi conferea o misterioasă aură romantică. Pe urmă Lena s-a ridicat în picioare şi a ieşit; am mestecat repede restul de sandviş şi, profitînd de faptul că Gigi era întors cu spatele, m-am strecurat după ea. Am închis uşa salonului de dans şi m-am pomenit într-un coridor întunecos ; am făcut la noroc doi-trei paşi spre dreapta, bîjbîind cu mîinile întinse, apoi am simțit un trup fierbinte lipindu-se strîns de mine, brațele subțiri, puternice, m-au cuprins tare de tot. Buzele Lenei îmi căutau gura, m-au sărutat întîi pe ureche, apoi pe obraz, şi, în sfîrşit, s-au lipit de buzele mele. Cred că am stat vreo sută de ani înlănțuiți în coridorul acela întunecos ; nu puteam face nici o mişcare, simțeam că mă sufoc în sărutul

nesfîrşit, îmi jucau cercuri roşii în fața ochilor şi era nespus de bine aşa. Lena. M-am smucit dîndu-mi capul pe spate, am respirat adînc în întuneric, muzica se strecura şovăielnică pe sub uşa marcată de un chenar mai mult închipuit, alcătuit din linii palide de lumină ştearsă.

– Iartă-mă că te-am adus aici, a şoptit Lena strîngîndu-se mai mult în mine, turbam dacă trecea încă o zi fără să te văd. I-am mîngîiat coama deasă şi încîlcită, întunericul a sclipit scurt de lumini albastre, parcă aş fi atins blana unui animal sălbatic.

– Mîine mergem la baraj, dacă vrei – buzele fetei se mişcau atingîndu-mi urechea şi gîdilîndu-mă. Am vorbit cu Silvia să-l reţină într-un fel pe Gigi, şi...

– Pare foarte îndrăgostită de el, am întrerupt-o. Dansează aşa strînşi, parcă ar fi vițelul cu două capete şi patru picioare.

Lena s-a depărtat puțin de mine şi am simțit-o privindu-mă lung în întuneric :

– Mda... Silvia, n-o cunoşti. Asta nu iubeşte pe nimeni în afară de maestrul de dans. Ar fi în stare să se ducă şi la toaletă în pas de deux, dacă înțelegi.

Mi-am amintit privirea fixă, de somnambulă, şi mersul acela ca în transă.

– Cred că înțeleg, am spus. Asta e ceea ce se cheamă dăruire.

Îmi țineam mîinile pe umerii fetei, şi i-am simțit înălțîndu-se sub bluza subțire.

– Ia-o cum vrei, dar numai aşa, de dragul dansului... Noroc că Silvia nu e omul cu care să te certi.

...chipul prelung, de ascetă, capul dat mult pe spate, ținut aşa de părul negru strîns într-un coc sever ; într-adevăr, nu aveai cu cine să te certi. Nu-l invidiam deloc pe Gigi, dar mi-am spus că-şi poate găsi uşor altă fată, cu blugii lui ungureşti şi cu firma de regizor. Pe urmă

m-am gîndit la Liliana, la genunchii ei zgîriați, la picioarele care vor deveni lungi şi elegante ; era rîndul meu să ridic din umeri :

– Oricum, e fratele tău.

Lena s-a smucit violent de lîngă mine şi am auzit o izbitură înfundată cînd a dat cu umărul în perete, lovindu-mi în treacăt mîna de zidul coridorului.

– Poate vrei să-l şi plîng.

Simțeam că pătrund în teren necunoscut, gara, brațul lui Gigi înlănțuind mijlocul fetei, nu pricepeam mare lucru şi am preferat să mă retrag prudent.

– Tu eşti mai în măsură să apreciezi. Am întins din nou mîna bîjbîind după ea ; i-am cuprins umerii şi am încercat s-o trag spre mine. Lena s-a împotrivit, şi am şoptit :

– Dă-l dracului pe Gigi. Acuşi începe şcoala şi o să-ți fie mai uşor să ieşi din casă.

Am îmbrățișat-o, Lena nu s-a opus, dar o simțeam rigidă şi deodată m-a fulgerat ceva rece, care mi-a lăsat pe frunte o sudoare lipicioasă ca o transpirație de broască, dacă broaştele transpiră şcolile începeau peste vreo cinci-şase zile, şi la o zi după începerea cursurilor, trebuia să mă prezint şi eu la unitate.

*

Ziua următoare a fost joasă şi mohorîtă şi cenuşie, una dintre zilele în care-ți pare rău că te-ai născut. Ploua mărunt, prevestitor a toamnă, cerul atîrna deasupra acoperişurilor ca o paraşută udă şi fleşcăită. Lena mă aştepta la colț, înfăşurată într-o haină portocalie cu glugă şi guler lat, una din hainele acelea ceruite, folosite de pescari pe mare în timpul marilor furtuni.

– Ahoi, am făcut, Lena şi-a fluturat mîna în semn de salut, mîneca scorțoasă

a alunecat în jos, dezgolind pielea bronzată. Am cuprins cu brațul umerii portocalii şi am pornit spre tramvai, ocolind bălțoacele.

– Cam devreme, a spus Lena. Vorbea încet, cuvintele răsunau stins, ca într-o peşteră, sub gluga enormă.

– Cam devreme, ce ?

– Astaa... a arătat cu degetul o bălțoacă lățită pe trotuar, din care un fir de apă se scurgea în rigolă peste bordura lăsată şi plesnită în acel loc. Asfaltul făcuse o adîncitură în care se strînsese un lac mititel, iar pe lac plutea o barcă de hîrtie, cu catarg şi steguleț. Ocolim bălțoacele.

Am ridicat din umeri : şi ?

– Nu era normal să trecem prin ele ?

– Fata mea, am spus, asta-i în actul întîi, iar actul întîi se petrece în perioada ploilor calde de vară. Acum apa e rece, ploaie adevărată, de toamnă, nu te

aşteaptă nimeni cu schimburi uscate în vreo rulotă, după colț.

Ne-am oprit lîngă lacul cel mititel, uitîndu-ne după barca de hîrtie : se clătina şi înainta stîrnind chiar valuri mici, ca un crucişător văzut din avion. Am privit picioarele fetei încălțate în nişte cizmulițe nostime de cauciuc, scurte, largi, tot portocalii, şi i-am propus : ia încearcă mata marea cu degetul !

Lena s-a uitat la mine cu ochi rotunzi, ba chiar a dat marginea glugii la o parte, ca să mă poată vedea mai bine ; apoi s-a aplecat, a scos una din cizmulițe sprijinindu-se cu cealaltă mînă de brațul meu, şi a întins piciorul desculț peste bordură, băgîndu-şi vîrful degetelor în apă. O maşină care trecea pe stradă a frînat înainte de băltoacă şi a mers încet, cu grijă, să nu ne stropească, lăsînd în urmă valuri adevărate de apă galbenă şi înspumată. Figura şoferului, atît cît am

putut deosebi în dosul geamurilor ude, era gravă, pătrunsă de înțelegere, şi roțile groase au trecut, fîşîind, la cîțiva centimetri de degetele fetei. Lena şi-a retras piciorul înainte ca valurile cu creastă de spumă murdară sro ude pînă mai sus de gleznă ; s-a scuturat zvîrlind doi-trei stropi şi s-a încălțat la loc : ,,brr, e rece". M-am uitat la ea cu admirație.

...În tramvai era parcă mai frig şi mai umed decît afară. M-am atîrnat de o bară, Lena m-a îmbrățişat după obiceiul ei, strîngîndu-se şi lipind de mine pînza cerată pe care alunecau stropi rotunzi de apă. Mă țineam cu o singură mînă, cu cealaltă i-am tras gluga pe spate şi i-am cuprins umerii, stăteam aşa, cu nasul vîrît în părul blond care mirosea a vară şi a mare din cauza hainei pescăreşti, nu-mi doream decît ca drumul legănat al tramvaiului să țină încă o săptămînă de acum înainte. Pe urmă Lena a spus ceva,

n-am auzit ce, şi atunci fata a repetat mai tare :

– Parcă am fi în submarin.

...geamurile ude şi aburite ale vagonului, dincolo de care alunecau umbre vagi, masive, închise la culoare; mirosul de ulei şi de metal ud, huruitul roților amintind zgomotul motoarelor Diesel.

– Galoş vechi, , am mormăit cu gura în părul fetei. Galoş vechi, eşuat pe o stîncă semeață în mijlocul oceanului furios. Dormi, draga mea.

„Draga mea” mi-a scăpat aşa, fără să vreau, şi Lena a tresărit din tot corpul. Am simțit-o întîi strîngîndu-se puțin, apoi înălțîndu-se, şi începutul de rotire al umerilor sub brațul meu îndoit...

– Tinere...

Dumnezeule, de ce tocmai acum ? Mi s-a strîns pielea pe spate şi pe brațe ; de unde naiba cunoşteam vocea asta jilavă

dar fermă, neapărat fermă, fără nici o urmă de şovăială

în ea ?

– Tinere, aş vrea să-ți pun o întrebare.

Ce frumos, parcă eram la concursul cu întrebări şi premii. M-am întors pe jumătate, continuînd să îmbrățişez cu mîna dreaptă haina portocalie a Lenei. Am văzut un deget lung, ca o țeavă de revolver, îngălbenit, deget de turnător, țintind cu unghia ovală, îngrijită, spre jaca mea scurtă încheiată pe talie, cu epoleți şi cu buzunare mari pe piept. În continuarea degetului urma un pumn strîns, încheietura ieşind din manşeta puțin roasă a cămăşii albe, cămaşa ieşind din mîneca costumului şi costumul înfăşurat în manşonul mînecii de pardesiu. Era una din mîinile alea telescopice folosite la manipularea substanțelor radioactive din spatele unui perete protector de sticlă, o clipă am fost tentat să-l întreb pe tip dacă lucrează la

IFA, dar mi-am dat seama la timp că cei de la IFA nu acostează oamenii prin tramvaie, spunîndu-le pe un ton ferm : „tinere”. Mai degrabă funcționar pe nu-ştiu-unde şi încă nu unul dintre cei sus-puşi, o spunea asta şi pardesiul curat dar lucios la coate şi la revere, haina – cît se vedea de sub pardesiu – cu cheutorile nasturilor tocate, şi gulerul cămăşii ros ca şi manşetele. Era exact genul de individ care se ia de oameni prin tramvaie şi le trînteşte geamul ghişeului de la birou în nas, cînd îi vede cu blugi. Era unul din ăia, pentru care pantalonii înseamnă totul. Mai întîlnisem tipi ca el, nu mulți, doi-trei, şi bănuiam ce avea să urmeze.

– Croitorul dumitale n-a avut ață albastră – țeava de revolver s-a plimbat de-a lungul tighelelor albe de pe jaca şi pantalonii mei – de ți-a cusut hainele în felul acesta ?

– Domnul se simte ofensat de blugii mei, am lămurit-o pe Lena.

– Te rog să răspunzi, ma somat tipul, şi ochii îi sclipeau triumfători pe fața palidă. Mi-am închipuit soția cicălitoare, plozii pisălogi, vreo mamă sau soacră matusalemică ocupîndu-i o cameră din apartamentul şi aşa înghesuit, zău dacă nu mi s-a făcut milă de el.

– Lena, am spus, domnul vrea adresa croitorului meu. Îmi pare rău, domnule, sînt haine luate de-a gata.

– Obraznic, a decretat tipul, satisfăcut. A repetat, luînd martor întregul submarin, şi mi-am spus oftînd că echipajul se răzvrăteşte : „tinere, eşti obraznic”.

Am strîns-o mai tare pe Lena lîngă mine, apoi am privit de-a lungul vagonului oamenii aşezați pe scaunele de lemn sau legănîndu-se agățați de bare, ca mine.

– Aşa-i tineretul de azi – a făcut acru o femeie înaltă şi uscată din fața noastră, chiar persoana de la care aşteptam aceste cuvinte, şi le-a spus exact în momentul în care – aş fi pus pariu cu oricine – ştiam că o să le spună. Nu m-am putut stăpîni să nu rînjesc, deşi bănuiam la ce mă expun.

– Neruşinatul rîde, a exclamat o grăsană cu fîş şi cu spirit de observație.

Era evident, n-am îndrăznit să neg.

– Ce-ar spune mama dumitale dacă te-ar vedea aşa, domnişoară ? s-a interesat tipa acră şi înaltă.

– N-are mamă, am spus şi am strîns umărul Lenei în palmă, simțind-o că vrea să răspundă. N-are nici tată, e orfană de-a binelea, şi, dacă vreți să ştiți, am înfiat-o de la leagăn. Şi cu asta vă rog să reveniți la tighelurile mele albe. Am privit la tipul cu mînă telescopică, care începuse tot circul, ca la un aliat – dar tipul privea în extaz spre cucoana

înaltă, rotindu-şi entuziasmat gîtul în gulerul ros al cămăşii. Erau răi, s-ar fi năpustit asupra noastră cu cea mai mare plăcere.

– Să coborîm, am zis, tramvaiul frîna, am făcut un pas spre uşă, Lena şi-a scuturat mîna mea de pe umăr şi s-a apucat de speteaza scaunului înşurubat în podeaua vagonului : ,,Nu !”

Am întors capul peste umăr : „fată, ăştia ne mănîncă de vii”.Tramvaiul se oprise în stație, taxatoarea uitase să deschidă uşile, absorbită de neaşteptatul spectacol, cei de pe trotuar băteau cu palma în geamurile ude : „uşa, uşa !” Taxatoarea a tresărit, a mişcat repezită o manetă micuță şi uşile s-au deschis, fîşîind.

– Lena, am spus cu glas scăzut, tramvaiul s-a clătinat, a pornit, vedeam prin uşa deschisă casele joase şi rigola peste pietrele căreia sălta un şuvoi de apă murdară, uite cu cine te cerți ! Am

întors capul, căutîndu-i privirea : ştii, n-are nici o importanță !

– Ba pentru mine are !

În vagon era liniște, cei urcați la ultima stație simțeau că se întîmplă ceva şi aşteptau în tăcere îngrămădiți pe platforma din spate, aşa că răspunsul Lenei, sec, a fost auzit de toată lumea. Fata mă privea în ochi, se zbătea în apa neagră o fiară galbenă, şi dintr-o dată m-am simțit mic şi idiot. Cucoana cea acră, care tocmai deschisese gura pentru un nou bombardament, a rămas o clipă cu a aşa căscată, apoi şi-a apropiat fălcile încet, parcă filmat c cu încetinitorul, a şters geamul aburit cu mîna înmănuşată şi s-a apucat să privească afară; tipul cu pardesiu lustruit a alunecat pe lîngă noi spre uşa din față, pregătindu-se să coboare; oamenii de pe platforma din spate au început să vorbească zgomotos, şi taxatoarea le dădea bilete, țăcănind din cleştele nichelat. Mă uitam țintă la

un afiş descriind avantajele metodei Buckhardt de stenografie rapidă, vîrfurile urechilor îmi ardeau şi nu îndrăzneam să fac nici o mişcare; mă chinuiam îngrozitor încercînd să-mi dau seama cam ce ar face în locul meu un pilot de vînătoare, dar nu reuşeam să găsesc nimic.

– Acum – m-a apucat Lena de braț, după ce tramvaiul îşi mai plesnise de vreo două ori uşile în stații – putem să coborîm.

*

Serbarea de la liceul de coregrafie a avut loc într-o miercuri după-amiază ; nu mi-au plăcut niciodată serbările de miercuri după-amiază, dar trebuia să mă duc dacă vroiam s-o văd pe Lena dansînd. În aceeaşi noapte urma să merg la gară şi să mă urc în tren, ca să pot striga”prezent !” joi dimineața, la

apelul de pe vastul platou al şcolii militare de aviație.

Fiesta s-a ținut în sala cea mare de la parter ; aduseseră scaune, reflectoare, aranjaseră scaunele de-a lungul pereților, lăsînd numai un coridor strimt în dreptul uşi şi un pătrat mare la mijloc, pardosit cu lespezi de piatra cenuşie. Pereții tapetați cu mătase luceau stins în lumina proiectoarelor, cînd am intrat în sală, în centrul pătratului de piatră un moşneguț cumsecade, cu burticică şi chelie, vorbea despre nobila menire a artei. M-am strecurat printre ultimul rînd de scaune şi zidul de mătase, trecînd în revistă şirurile de cefe şi coafuri ; pe Gigi l-am găsit uşor, chica lui depăşea cu cel puțin un metru nivelul mediu al căpățînilor din sală, în dreapta lui am văzut ceafa sobră a respectabilului tată, despărțită de părul uşor înspicat prin linia severă a unei frizuri impecabile. Am manevrat

astfel încît să rămîn în afara razei lor vizuale, în „emisfera din spate”, cum aveam să spun mai tîrziu, după ce îmi voi fi însuşit primele noțiuni de trageri aeriene. Am urcat scara de stejar ducînd la galeria care atîrna ca o cornişă în bezna de deasupra parterului luminat. Cu ocazia evenimentului acoperiseră treptele lustruite cu o mochetă de pluş roşu, şi am reuşit să urc fără zgomot. Am mers de-a lungul galeriei, pînă în locul de unde puteam urmări nestingherit tatăl, fiul, şi scena improvizată pe care urma să se producă fiica ; coridorul suspendat era pustiu, exceptînd încă două-trei suflete rătăcitoare, ținîndu-se cu grijă în umbră. M-am sprijinit cu coatele de balustrada lată din stejar masiv, burticică terminase de predicat şi se îndrepta spre scaunul lui, într-un ropot de aplauze. S-a auzit un pian şi pe lespezile de piatră au apărut cîțiva copii ; i-am recunoscut

imediat, adică am recunoscut melodia, am zîmbit, erau plozii pe care îi văzusem la prima mea vizită : se mişcau uşor, parcă în joacă şi chiar se jucau, sărind şi învîrtindu-se cu mînuțele deasupra capului, în ritmul muzicii. Aveau o grație stîngace dar onestă, spontană, nimic căutat, nimic premeditat, grația puilor de urs, şi aş fi fost în stare să mă uit oricît la ei. Mamele dădeau ochii peste cap, scoteau mici scîncete entuziasmate, se săltau în scaune să privească mai bine, balerinaşii îşi vedeau cu gravitate de joaca lor ritmată ; era foarte plăcut. A urmat o escadrilă de fecioare în rochii lungi de bal, „Valurile Dunării”, fără „Valurile Dunării” serbarea ar fi fost de neconceput; se legănau cu gesturi de lotcă pescărească, drămuindu-şi grijulii mişcările, poziția genunchilor, a coatelor, şi – atenție la poante ! cheri, prin asta se deosebeşte balerinul de elefant : calcă numai pe vîrfuri. Mă bîntuia fantoma

domnişoarei Sibyl, arhaica profesoară de dans, şi-mi spuneam că fusese formată la aceeaşi şcoală cu fetele de jos. Pe urmă s-a făcut linişte, publicul a încetat să-şi mai întindă gîturile şi să foşnească programele scrise la maşină pe hîrtie groasă, lucioasă ; cînd pe lespezile cenuşii a apărut Silvia,, mi-am ținut respirația, să nu fac zgomot. Era într-un tricou de balerină care-i sublinia trupul subțire, înalt, şi avea pe umeri o pelerină străvezie, prelungită printr-un fel de aripi prinse de încheieturi. Nu auzisem niciodată muzica pe care a dansat Silvia ; în orice caz, melodia aceea m-a scos urgent din mine, mototolindu-mă şi aruncîndu-mă undeva, într-un colț ; priveam cu ochi goi zborul incredibil al fetei, fluturarea aripilor acelea, numai cînd în raza proiectoarelor au lucit ochii reci, lucizi, sub fruntea descoperită de casca părului negru, prins la spate într-un coc matematic – numai atunci m-am

scuturat şi m-am trezit, ca dintr-o vrajă rea. Ochii aceia pierduți, voalați, opaci, incerți, luceau acum aruncînd raze tăioase, ca două fascicule laser; citeam în ei, cu o precizie care mă înspăimînta, viitoarele mişcări, înainte ca brațele sau picioarele lungi ale Silviei să schițeze vreun gest. Era atît de perfect ce se petrecea pe scena aceea înconjurată de şiruri de scaune, parcă un sculptor de geniu ar fi însufleți t, vînzîndu-şi sufletul, cea mai desăvîrşită statuie, era atît de calculat ce se întîmpla acolo, încordarea fiecărei fibre, durata fiecărei sărituri, viteza unghiulară a fiecărei piruete, înlănțuirea precisă a mişcărilor – încît mi-am spus, cutremurat, că mişcările fetei aveau într-adevăr strălucirea inaccesibilă oamenilor de rînd. După ce a terminat, au aplaudat-o îndelung, Dumnezeule, băteau din palme gata să-şi smulgă brațele din umeri, cum naiba puteau aplauda aşa ceva, era ca şi cum

ar fi aclamat un computer. Mă gîndeam că Lenei o să-i vină foarte greu să facă vreo impresie după demonstrația aceea, aş fi preferat să-şi culeagă înainte recolta ei de aplauze, şi tot gîndindu-mă aşa, nici n-am băgat de seamă cînd a apărut Lena pe pătratul de piatră. Era îmbrăcată cu haine obişnuite de stradă, fusta ei portocalie cu bretele, bluza de bumbac cu „make Love...", publicul mai aplauda încă dansul Silviei, şi aşa cum stătea stingheră într-un colț al scenei, am fost tentat să cred că renunțase. Stătea dreaptă, îşi încrucişase brațele pe piept aşteptînd să se facă linişte, am văzut clar cum şi-a muşcat buzele, dinții albi au lucit scurt în raza unui reflector. În mijlocul chenarului de capete împrejmuind spațiul liber, ceafa argintie, tunsă sever, a tresărit, apoi s-a aplecat învinsă, şi mîna lui Gigi s-a ridicat făcînd un semn de încurajare spre scenă. Puteam pune pariu că regizorul

arbora blugii ăia mortali, mă miram numai că nu şi-i înfăşurase în jurul capului, ca să se vadă chiar şi cînd şedea... Pe urmă a început să cînte pianul, nu vedeam pianistul din cauza capacului negru ridicat, melodia îmi era cunoscută, o ascultasem la radio, am auzit-o şi mai tîrziu...

...mirosind a benzină arsă şi ulei încins. Pianul masiv, cu coadă, făcea notă distonantă cu siluetele avioanelor ghemuite în umbra hangarului, şi hangarul era plin de lume ; se urcaseră pe aparate, aşezîndu-se de-a lungul aripilor, pe fuselaje, ori călare pe capota motorului ; fericiții care veniseră din timp, prinseseră loc în cabine, cupolele de plexiglas alunecau înapoi în glisierele lor, lovindu-i pe cei cățărați în spate. Mă aşezasem pe o roată, sub aripă, rezemat cu spatele de jamba nichelată; vedeam pianul printre picioarele băieților instalați pe aripă şi pe sub burta

avionului din față. Aceeaşi melodie, Pisi s-a răsucit pe cala lui: „ştii ce e asta ? e...” L-am întrerupt cu un gest repezit, nu ştiam şi nici n-aveam de gînd să încadrez într-un opus precis ce trăisem ascuns în galeria suspendată a liceului de coregrafie din castelul gotic.

...notele cădeau pe pietrele cenuşii, roase, săreau, se loveau de zidurile îmbrăcate în mătase veche şi se pulverizau mărunt, umplînd aerul de o ceață sclipitoare. Lena a făcut un gest repezit, cred că era prima oară în istoria şcolii de balet cînd un asemenea gest se făcea pe scenă, la serbarea de deschidere a noului an, un gest aspru, poruncitor, care a rupt vraja dansului Silviei, apoi a păşit spre mijlocul pardosit cu lespezi al scenei... Atunci am văzut că purta pantofi de dans, conduri legați cu şiret de mătase, sau de satin, petrecut în jurul gleznei. Pe urmă...

Dansul Lenei a fost tot ce vrei, în afară de dans. Gesturile scurte, frînte chinuit, mişcările sacadate, uneori în ritm, alteori în contratimp, rupînd brutal mişcarea încastrată în muzică ca într-un chihlimbar auriu. Părul greu răvăşindu-se, măturînd podeaua de piatră sau adunîndu-se ca o coadă de cometă în urma trupului arcuit într-un salt înalt ; ghemuirea plină de umilință pe pardoseala de gresie, frămîntarea căutării, întrebările chinuitoare, țîşnirea zveltă spre un răspuns bănuit, frîngerea bruscă a zborului, căderea. Mişcările erau împietrite de o spaimă oarbă, străveche, libere, iuți, line, agile, din nou îngreunate, înaripate de un impuls trecător, zbaterea degetelor încercînd să apuce un reazem iluzoriu, sprijinul ferm al trupului regăsit în el însuşi, şi din nou goana aceea de spaimă, trupul contorsionat, roata aurie a părului împrăştiat pe piatra goală, mohorîtă,

unduirea umerilor şi a şoldurilor strîmte trimiţîndu-mă urgent în apa verde a lacului, cu corpul arcuit al fetei spărgînd suprafaţa argintie într-un nor irizat de băşicuţe strălucitoare. Mă culcasem cu pieptul pe balustrada de stejar, apăsam în neştire, mă regăseam în zbaterea neputincioasă, în zborul înalt, în frămîntările aride, în ţîşnirile triumfale, eram eu – acolo, jos, simţeam răceala strînsă de veacuri a lespezilor sub talpa iluzorie a condurilor de satin, cine sînt, oameni, de ce, de ce, mîinile, unghiile se înfigeau aiurea în lemnul tare, degetele Lenei frîngînd aer şi aerul trosnea sec, despicat de saltul înainte ; spaima năucă îmi curgea, grea, cascada de metal topit a părului pe umeri, mişcările repezite ale gîtului mlădios, de acolo, din bezna aceea, urmau să apară, nu, de dincolo, prieteni, duşmani, armă sau floare, make Love, de ce ? De ce ? Se învălmăşea totul într-un vîrtej de feţe şi

de mîini, eram zdrobit în picioare, mă adunam gemînd sub coama de păr auriu ca sub un zid de casă prăbuşită, Lena, dragostea mea, ce se întîmplă, de unde atîta durere, mîndrie, triumf înspăimîntat, sete de certitudine, paşi frînți în gol, hei, oameni buni ! noi... Mă sugruma un nod fierbinte în gît, mă strîngea pieptul, erau prea mici, prea strîmte coordonatele mele pentru izbucnirea de viață care îşi dădea duhul pe pietrele aspre, în mijlocul careului de scaune încremenite...Lena a țîşnit într-un arc întins, ultimul, şi cînd a atins pardoseala, cineva de jos a oftat adinc. Fata a întors capul după oftatul acela, apoi a pornit pe intervalul dintre scaune şi a ieşit. S-a foit cineva, am auzit zgomot de scaune trase pe piatră, tatăl Lenei şi Gigi s-au strecurat grăbiți, frecîndu-se de genunchi şi de speteze, după fata ; cîştigam pariul, Gigi purta blugii lui ungureşti. Pe urmă s-a făcut

linişte, toți tăceau, – s-a auzit clar cum ultimul acord al pianului s-a spart de bolta înaltă, pierdută în beznă, risipindu-se apoi într-o ploaie fină şi rară deasupra sălii. Aveam în gură acelaşi gust ca atunci, în tramvai, mă simțeam iarăşi grozav de mic şi de idiot. M-am lăsat să alunec de pe balustrada lustruită şi m-am ghemuit pe jos, privind sala de sub mine printre stîlpii de stejar strunjit. Era linişte, în aerul încremenit pluteau încă urmele papucilor de dans ai Lenei. Nu ştiu cît am tăcut toți, primul s-a ridicat moşneagul care vorbise la început, s-a înclinat solemn spre uşa pe unde ieşise fata, a oftat şi atunci am recunoscut oftatul, acelaşi de mai înainte, parcă ar fi ieşit la lumină de sub un munte negru – a mormăit : „asta-i”, dar era atît de linişte încît s-a auzit clar pînă la mine – şi a traversat scena spre ieşire, săltîndu-şi caraghios umerii. Abia atunci a început foiala, dar tot în tăcere,

adică se auzea numai scrîşnetul scaunelor frecîndu-se pe podeaua de piatră, nimeni nu scotea o vorbă, unele femei plîngeau, nu se putea altfel, dar nu se ruşinau de lacrimile şi de nasurile lor înroşite, plîngeau cu fața ridicată, fără să-şi ascundă sau să-şi şteargă obrajii pe care rimelul lăsa dîre lungi, negre. Am aşteptat aşa, ghemuit cu genunchii la gură, pînă ce sala s-a golit şi reflectoarele au început să se stingă ; atunci am coborît scara sărind cîte două treptele acoperite cu mocheta roşie, am ieşit afară şi am urcat în primul troleibuz care mă putea duce la singura mea rudă utilă, Dan.

*

N-am reuşit niciodată să realizez faptul că mama lui Dan e bunica mea ; bănuiesc că e cea mai tînără bunică din lume, mai tînără chiar decît fetița aceea din Peru care a născut la 9 ani, admițînd

că progenitura ei a supraviețuit şi a avut urmaşi. În orice caz, mai tînără decît maică-mea ; bunica n-a avut pretenția să-mi transmită adevăruri radicale, imuabilități, şi nu se sfieşte să împrumute bani de la mine, cînd am. Aşa şi acum : ieşise în pragul casei bătrîneşti, becul de deasupra intrării îi lumina trupul drept, genunchii dezgoliți de fusta scurtă din şal scoțian, şi a mîrîit printre dinți cînd m-a văzut:

– Dan nu-i acasă.

– Nu-i nimic, am spus, am de luat nişte cărți de la el. Mama-mare s-a uitat bănuitoare la mine, nu reuşisem să am glasul nevinovat pe care mi-l doream.

– Cărți de aventuri, să-mi țină de urît în zilele mohorîte de cazarmă, am adăugat pe un ton – speram – convingător. Bunică-mea s-a dezlipit de tocul uşii cu o mişcare bruscă dar mlădioasă, poftindu-mă în casă :

– O.K., du-te şi ia toată biblioteca dacă ai chef.

Chef aveam, dar nu de bibliotecă. Am intrat în camera lui Dan, lăsînd uşa întredeschisă după mine ; am tropăit spre raftul imens, care ocupa un perete întreg, apoi m-am întors pe vîrfuri la uşă şi am privit, întinzînd gîtul, prin crăpătura rămasă. Bunica dispărea tocmai spre bucătărie, unduindu-şi şoldurile sub carourile fustei ; atunci m-am lăsat în patru labe, am bîjbîit cu mîna întinsă în întunericul de sub patul jos, şi am scos un colac de funie. Nu frînghie ordinară, era o veritabilă coardă de alpinist şi am strîmbat din nas văzînd firele de nailon din care era împletită. Ştiam de la Dan că termenul de garanție e de patru ani pentru o coardă din nailon şi şase ani pentru una din cînepă, şi mai ştiam că de vreo cinci ani, adică de cînd se fondase clubul de alpinism al Şcolii Sportive numărul 3, unchiul meu

nu mai cumpărase coardă nouă. Am ridicat din umeri şi m-am săltat în picioare, scuturîndu-mi genunchii. Am stins lumina în cameră ca să nu fiu văzut de afară, am deschis fereastra interioară. de la geamurile duble, am răsucit cremona ferestrei exterioare şi am aşezat colacul de frînghie între geamuri. Am închis apoi fereastra dinspre cameră, şi am tras la loc perdeaua.

Din perete Dan mă privea nedumerit, agăţat de pilonul înfipt zdravăn în povîrnişul prăvălit al unei stînci abrupte ; îl ştiam atît de miop, încît îi era imposibil să-şi dea seama ce fac. I-am dat cu tifla, am scos trei-patru cărţi poliţiste din raft şi am fluierat-o pe bunică-mea :

– Pa, mutzi. Urează-mi armată plăcută şi zboruri frumoase în amurg.

– Să nu-ţi rupi gîtul, m-a privit chiorîş bunica, era într-o dispoziţie mizerabilă,

şi n-am insistat cu ceremonia de rămas-bun. Am ieşit trîntind uşa, am înconjurat casa, m-am oprit în dreptul ferestrei de la camera lui Dan ; am apucat rama cu degetele, mi-am înfipt unghiile în vopseaua uscată, scorojită, şi am tras ; geamul s-a deschis, coarda de nailon mi-a căzut în braţe. Am pus cărţile în locul ei, am închis geamul cum am putut şi am ieşit în stradă. Aveam încă de aşteptat, vara oamenii se culcă tîrziu, ce vară, era toamnă deja, m-am uitat la limbile fosforescente ale ceasului „Citizen”, cel puţin două ore de hoinăreală, am mers aşa, cu frînghia pe umăr, încercînd să-mi amintesc sumarele lecţii de coborîre pe coardă primite de la Dan. Unchiul meu era alpinist de clasă, nu unul din ăia care colindă cu limba scoasă crestele şi al căror unic criteriu e numărul de kilometri parcurşi într-o zi ; făcea parte din aleşii care-şi instalează tabăra

dimineața, la picioarele unui traseu de gradul 6A sau 6B, îşi petrec ziua urcînd cu răbdare de furnică cincizeci-şaizeci de metri pe peretele surplombat în cel mai fantastic mod posibil, înnoptează suspendați deasupra hăului înfăşurați în mătasea unui hamac tip „special Himalaian” pentru a cărui procurare au cheltuit echivalentul a două autoturisme cu motoare de 8 cilindri în V, şi coboară ziua următoare cu aceeaşi răbdare, trăgîndu-şi coarda centimetru cu centimetru prin carabiniere şi zăngănind cu scărița de aluminiu peste asperitățile stîncii. De fapt Dan, cu miopia lui, nici nu putea face altceva şi de fiecare dată cînd îl vedeam bătînd pitoanele în stîncă. cu sticlele ochelarilor lipite ele peretele vertical, mi se părea că pioletul nu va izbi metalul, ci îi va turti nasul.

M-am uitat din nou la ceas, trecuse de zece, m-am ridicat de pe banca pe care

nici nu ştiam cînd mă aşezasem şi am pornit spre blocul Lenei.

*

Cunoşteam, în mare, planul clădirii ; am trecut de uşa grea din metal, am mers şapte-opt metri agăţîndu-mi coarda în zgrunţurii de calcio-vecchio, şi am intrat în gangul care ducea spre curtea interioară. Era întuneric beznă în puţul acela de beton, şi am întins mîinile în faţă, să nu mă lovesc de fierăraia ascensorului pentru cărbuni ; în bloc se făcuse instalaţie de gaz metan, dar vechiul lift nu fusese încă scos, îl vedeam vag deasupra capului, spînzurînd între şinele de metal, prin dreptul etajului doi sau trei. Am deschis uşa scării de serviciu, am traversat pe vîrfuri un coridor slab luminat, am început să urc scara îngustă şi tristă, spiralată strîns, cu balustradă sudată grosolan. Am făcut cu ochiul, complice,

uşii care dădea pe palierul minuscul de la etajul şase, şi am urcat mai departe. Blocul avea o mansardă, m-am strecurat de-a lungul uşilor de după care ieşea în valuri miros de mîncare gătită la lampa cu gaz, pînă sub trapa podului. Era acolo o ferestruică mică, de aerisire, la aproape doi metri înălțime ; am sărit felin, m-am înălțat în brațe şi m-am chircit pe pervazul îngust; în stînga, dincolo de geamul prăfuit, un morman de roți dințate, pîrghii, capătul rupt şi răsfirat al unui cablu metalic. Mai jos se bănuia vidul cu miros de fier ruginit, şi am ghicit hăul întunecat al curții interioare deschizîndu-se sub mecanismul ascensorului. M-am ridicat şi am împins, ridicînd. trapa de la pod ; capacul de lemn s-a săltat fără să scîrțîie. Am aruncat pe podeaua de scîndură mirosind încins coarda care-mi stătuse agățată de umăr, şi m-am strecurat prin deschizătura întunecată,

oftînd uşurat : pînă acum, fusese uşor. Am mers prin întunericul din pod, ferindu-mă de bîrnele care susțineau acoperişul, pînă am ghicit deasupra mea, prin sticla groasă, reflexele liliachii ale cerului. Am deschis luminatorul, rama de metal se înțepenise în încuietoarea ei, dar sticla s-a ridicat uşor şi bucăți de chit uscat au foşnit stins pe jos ; am lăsat geamul pe tabla acoperişului, caldă încă, şi mi-am scos umerii şi capul afară. Parcă eram în port, era plin de antene şi balustrade în jur, catarge şi coşuri de vapoare misterioase, ghiceam împletitura străzilor după fîşiile de lumină jucînd deasupra acoperişurilor. Am ieşit, tabla mi-a pocnit slab sub tălpi, am regretat că nu mi-am luat bascheții. Eram în dreptul uneia din sulițele acelea monstruoase care se vedeau de jos, m-am dus lîngă ea şi m-am aplecat ținîndu-mă strîns de un inel de

ancorare. Sub mine prăvălişul tăcut al unei scări uriaşe, amfiteatru de balcoane şi etaje întunecate. Am numărat patru asemenea trepte uriaşe, pe care aveam să le cobor : aproximativ 15—16 metri, ținînd cont şi de înclinarea frînghiei. Coarda mea avea patruzeci de metri, dacă o puneam în două petrecînd-o chiar prin inelul de care mă țineam, ajungea. Atunci am înjurat urît, uitasem coarda în pod, lîngă trapă. Am coborît prin luminator, am pierdut vreun sfert de oră pipăind cu piciorul praful de pe podea, m-am întors cu coarda pe acoperiş. Am petrecut capătul prin inel, am făcut un laț şi am smucit brutal, încercînd dacă inelul rezistă. Rezista, şi am oftat gîndindu-mă la termenul de garanție al corzilor din nailon. Mi-am înnodat şarpele alb în jurul mijlocului, şi am trecut, cu spatele înainte, peste marginea acoperişului. Am atîrnat aşa, filînd coarda centimetru cu centimetru,

pînă am simțit cu vîrfurile sandalelor suprafața zgrunțuroasă a peretelui, şi din nou am înjurat, gîndindu-mă la bascheții care zăceau în noptieră. M-am sprijinit cu tălpile de zid, m-am lăsat pe spate, aşa frînghia nu mă strîngea prea tare ; am trecut cu capul de streaşină, mă mirau ornamentele de fier forjat care țineau jgheabul lipit de marginea acoperişului – nimeni nu le putea vedea de jos. Am mai coborît doi metri şi m-am trezit pe platforma îngustă a primei terase, cea de la etajul zece. Am traversat-o cu paşi moi, m-am săltat peste balustradă, am coborît iar trăgînd coarda după mine. Terasele se lățeau pe măsură ce coboram, m-am oprit la etajul opt să mă odihnesc. Stăteam rezemat cu coatele de balustradă, eram în întuneric, fire subțiri de lumină treceau prin oblonul uşii care dădea spre balcon, dar eram sigur că n-o să iasă nimeni ; m-am uitat în sus, întorcîndu-mă şi dînd capul

pe spate, coarda de nailon albea ca un cordon ombilical imens între mine şi acoperiş. În stradă ardeau banane de neon, dar abajururile de metal reflectau lumina în asfalt, aşa că nu puteam fi văzut de jos. Am încălecat balustrada etajului opt, fluierînd primele măsuri din „Marşul aviatorilor”, alea cu „noi sîntem îndrăzneți, îndrăzneți...”, dar fluieratul mi-a murit pe buze cînd am văzut uşa dînd spre terasa apartamentului de la etajul şapte. Nenorociții, dormeau cu uşa balconului larg deschisă şi cu oblonul ridicat, să le intre în casă aerul tare şi înmiresmat al nopții. Am traversat terasa în patru labe, scrîşnind din dinți, aproape m-am prăvălit, trăgînd de coardă şi oprind prăbuşirea în ultimul moment, pe terasa largă cît puntea unui portavion, a etajului şase.

*

Am oftat şi mi-am desfăcut frînghia din jurul mijlocului ; nodul alunecase, lanțul se strînsese împiedicîndu-mă să respir. Am tras, şi coarda s-a adunat colac la picioare, zbătîndu-se, fîşiind şerpeşte prin aer şi plesnind sec balustradele de metal ale teraselor. Uşa de la camera Lenei era întredeschisă ; am traversat pista de portavion, era parcă mai îngustă decît ziua, şi am împins, uşor. Uşa s-a deschis scîrțîind, m-am strecurat în odaie.

Lena stătea întinsă pe canapeaua ei ; jos, lîngă canapea, ardea o lampă cu picior, din cele folosite de arhitecți în birourile de proiectare ; numai că asta era slabă, avea probabil un bec mult peste voltajul necesar. A întors capul spre mine şi a şoptit, fără să zîmbească.

– Cam tîrziu.Automat, m-am uitat la ceas ; cadranul fosforescent lucea slab în penumbra camerei, acele arătau încă

două ore pînă la plecarea trenului. Ai mei înnebuniseră probabil de-a binelea, şi am rînjit gîndindu-mă că vor telefona la miliție. Am făcut cîțiva paşi mărunți, pînă cînd genunchii s-au oprit în marginea canapelei înguste. Priveam de sus în jos fata culcată pe spate, părul greu îi curgea în valuri potolite de-o parte şi de alta a feței, pomeții obrajilor se topiseră în semiîntuneric, colțurile gurii atîrnau în două adînciturі negre, şi în ochii întunecați nu puteau distinge nici o sclipire aurie.

– Lena, am spus în şoaptă, eu...

Fata a mişcat buzele încet, parcă înghițind alene un gînd vechi, îndelung rumegat, şi a întrebat :

– Cum ți-a plăcut ?

Simțeam că nu ar fi trebuit să întrebe asta. A închis ochii şi cînd i-a deschis iar, m-am cutremurat : aveau privirea opacă, de somnambulă, a ochilor Silviei. Am îngenuncheat pe covor, lîngă

canapea, am cuprins umerii fetei, abia atunci am observat că doarme fără pernă :

– Lena, trezeşte-te. Cred...

– Nu-i nimic de crezut, a şuierat Lena. Voiai să mă vezi dansînd, spuneai că numai aşa... M-ai văzut, vorbeşte !

Îi simțeam răsuflarea, la cîțiva centimetri de ochii mei o fiară galbenă se agita ghemuindu-se primejdios în apele negre din ochii fetei. M-am tras înapoi, pîlpîia în capul meu, ca un semnal de avertizare, privirea aceea opacă, de-o clipă. Am tras aer în piept şi am şoptit neaşteptat de curgător, parcă mai rostisem cuvintele astea de o sută de ori :

– Lena, eu venisem să-ți spun că te iubesc.

*

– Dragostea mea, dragostea mea, totdeauna...

– Totdeauna, ce ?

– ...cu duşurile tale reci. Nu ştiu ce, dar aşa te simt : totdeauna.

– Cuvinte.

– Cuvinte bune, lasă-mă să ți le spun. Cuvinte calde – altfel nu putem, încă. Tu eşti mereu ca scoasa de la frigider, şi vei aprecia lucid momentul în care...

– Nu înainte de a împlini 18 ani, ia mîna.

– Iartă-mă.

– Nu face nimic.

– Tu... şi tu... Ştii, ce ți-am spus mai înainte... Şi tu mă... Dumnezeule, nu-mi vine cuvîntul, ştii, nu-mi vine să-l mai spun o dată.

– Dacă şi eu ?...

– Îhî.

– Ai... ai venit prea brusc, înțelegi ?

– Nu.

– Tu nu înțelegi niciodată nimic.

– Acum, nu. Mai am o oră şi douăzeci de minute pînă îmi pleacă trenul.

– Mda... nu poți gîndi.

– Fata mea, e atît de sfîntă şi definitivă prostia în... dragoste, încît n-aş face altceva decît s-o egalez, introducînd raționamente lucide.

– Atunci, să nu-ți explic ?

– Explicația, ştiu. De obicei pe peron, dar nu te lasă tăticu să ieşi din casă, aşa că accept.

– Tu ai vrut... N-am nimic pentru tine, dar mă regăsesc – nu ştiu dacă eşti în stare...

– Spune.

– Uneori merg, aşa, pe un cîmp întins, care sînt eu, merg amestecată printre alte sute de mii, care sînt eu, merg plecînd de la mine, îndreptîndu-mă spre mine, şi crucea din spate sînt tot eu. Şi nu mă ştiu decît cînd sîntem împreună, şi te rog să nu rîzi, e foarte important pentru mine să nu rîzi...

– Lena, asta înseamnă că... nu, de aşa ceva nu se rîde, şi aproape ți-aş spune

un cuvînt chinuit şi demodat, dacă n-ar fi ceasul ăsta...

– Ce cuvînt ?

– Te-ai întors la cuvinte.

– Mă rog... Ce cuvînt ?

– Fericire.

– Şi eu simt aşa, şi mi-e frică.

– De ce ?

– Prea brusc. Si ar mai fi ceva, care...

– Care ce ?

– Lasă... Ce spuneai ?

– Abia începe...

– Asta-i, că abia începe.

– Lena, tu mereu eşti lucidă ? Înfiorător de lucidă ? Nu te-a lăsat niciodată raţiunea, ştii, întunericul fierbinte de sub pleoape, şi cerul prăvălit, şi apa aceea verde, mă ardea trupul tău, şi toate... toate rahaturile care ne umplu viaţa, Lena, niciodată ? Să laşi baltă ce ştii de la tăticu, să simţi cum te umpli de toate şi cum toate se

umplu de tine, şi să nu mai ai nici o graniță, înțelegi ?

– Cînd... Întrebi aşa... nu mai ştiu.

– Eu ştiu. Certitudine.

– Care ?

– Prima. Te iubesc. Cea mai importantă.

– Nu mă cunoşti.

– De unde naiba reflexul ăsta veşnic de apărare ? Sau asta o fi ceea ce în literatură se defineşte prin „eternul feminin”...

– N-am încă o certitudine, ca tine.

– Ai una, beton. Dar ți-e frică de ea.

– De ce ?

– Aşa eşti tu. Aşa sîntem. Face parte din noi.

– Sărută-mă.

– Încep să te conving ?

– M-ai convins, de la început, dar... asta...

– Lena, nu plînge. Lena, acum nu se plînge. Lena, asta e singura noapte din viață în care nu se plînge.

– ...tu nu înțelegi...

– Nici nu vreau să înțeleg – n-am nevoie să înțeleg. Dragoste, dragostea mea. Lena. Iubirea mea. Părul tău, ochii tăi, cuvinte tocite, nu mi-e frică de ele, uite, părul tău, ochii tăi, buzele tale, iubire, dragostea mea, Lena, aşa fierbinte, tu, sînt atît de mărunt pentru tine, aş vrea să fii eu, ca să simți ce simt, atît de deplin, atît de nesperat...

– Mai spune...

– Dragoste, dragostea mea.

PARTEA A DOUA

Am întins mîna spre contactul mare, negru şi am decuplat magnetourile. Motorul s-a poticnit brusc, pistoanele alunecau şovăielnic în cilindri, elicea a mai făcut cîteva rotaţii smucite şi a înţepenit oblic, urmînd axa aia din ikebana care leagă cerul de pămînt. M-am întins în scaun, mi-am proptit picioarele în paloniere şi m-am înălţat, aşa legat în chingi cum eram, îndreptîndu-mi genunchii. Apoi m-am lăsat iar în scaun, am început să-mi desfac chingile, nu mă grăbeam şi Pisi, care mai avea de zburat pe ziua de azi, bombarda plexiglasul cabinei cu bulgări de zăpadă prăfuită. Am tăiat toate

contactele, am deschis cupola, m-am apucat de marginea cabinei, m-am ridicat cu picioarele în scaun ; simțeam un fel de regret, ca de fiecare dată cînd coboram din avion, şi am zăbovit, aşezîndu-mă pe şina de glisare a cupolei.

– Mişcă-te, a strigat Pisi. S-a apropiat legănîndu-se ca o rață din cauza paraşutei care-i atîrna sub fund, nu se vedea mare lucru din el aşa încătărămat şi închingat cum era, îi ghiceam numai ochii lucind nerăbdători sub ochelarii bombați. Cisterna se oprise lîngă avion, iar unul dintre mecanici desfăcea buşonul rezervorului din plan ; Pisi a făcut un pas mare, trecînd peste furtunul gros.

– Amigo, am spus, a fost un zbor...

– Ți-am văzut aterizarea, a mîrîit Pisi. Încă două ca asta, şi dăm avionul la fiare vechi.

Am alunecat de-a lungul bordului lucios, pînă am simțit sub talpa cizmei

îmblănite fîşia de tablă zimțată mărunt, pe care literele roşii : „aici se calcă” abia se mai cunoşteau. Am sărit jos, greoi, minerul cuțitului de vînătoare vîrît în carîmbul cizmei m-a zgîriat dureros sub genunchi. Catarama paraşutei se blocase şi a trebuit să-mi scot mănuşile ca să o pot desface ; mi-am mişcat umerii, paraşuta a bufnit greoaie pe pămîntul înghețat, acoperit cu insulițe uscate de iarbă galbenă. Pisi se instalase deja în cabină şi tehnicul îl lega în scaun ; mi-am tras mănuşile la loc, peste degetele înroşite. Am înălțat brațul cu pumnul strîns, din care ieşea numai degetul mare întins şi arcuit spre ampenajul albastru împodobit cu steaua tricoloră. Ştiam că Pisi nu mă poate vedea, dar asta n-avea nici o importanță ; am apucat paraşuta de chingi şi am pornit spre hangar mai mult tîrînd-o peste zăpada săracă, spulberată de vînt. Mă rodea pe undeva aterizarea, ultima,

fusese departe de ceea ce se cheamă o aterizare reuşită, IAK-ul ţopăise pe jambele groase, marginea aerodromului se legăna îngrijorător de o parte şi de alta a botului rotund şi masiv. M-am strîmbat, transpirasem în cabină, acum sudoarea îngheța sub combinezonul de zbor ; am întins pasul şi mi-am dus paraşuta pînă la sala plierilor, lipită de peretele hangarului. M-am oprit apoi rezemat de portiera înghețată, Pisi tocmai decolase, am urmărit avionul luînd înălțime ; îl vedeam greu, vopseaua de un albastru-palid se confunda cu cerul spălăcit, cu norii subțiri, cenuşii, cu lumina incertă a amiezii de noiembrie. Alt aparat rula la start spulberînd zăpada, rula repede, mai repede decît era permis, aripile boante, subțiate spre capete, se clătinau cînd roțile săltau peste movilitele ascunse sub smocurile de iarbă galbenă. Mi-am îngustat ochii ca să-i pot citi numărul,

806, sigur, avionul şefului, o clipă mi-am închipuit profilul dur şi avîntat al Piratului sub casca de zbor. Labele îmi înghețaseră în cizme, mi-am mişcat degetele, parcă se jilăvise şi se răcise de un abur umed blana care-mi strîngea picioarele. Nu m-am mişcat de lîngă portieră pînă cînd avionul Piratului nu s-a topit în cerul împîclit ; abia atunci m-am răsucit şi am intrat, tîrşîindu-mi cizmele pe pardoseala sonoră, sub bolta arcuită de beton. Ar fi trebuit să merg să mă schimb, nu aveam nici un chef, preferam combinezonul de pilot, cizmele de zbor, aşa umede şi înghețate cum erau şi casca îmblănită, le preferam uniformei groase şi uscate care mă aştepta în vestiarul încălzit. M-am îndreptat spre peretele din fund, 723 era tras într-un colț, arăta jalnic fără capotă şi cu motorul dat jos, totuşi era avion, avion adevărat şi, cînd m-am cățărat pe aripă, l-am simțit frămîntîndu-se

mulțumit pe jambele lui groase şi nichelate. Am dat la o parte husa, am deschis cabina ; cupola de plexiglas a lunecat tăcută pe şinele unse, golul cabinei era cald şi primitor, ca o aşteptare de demult. M-am instalat înăuntru, tehnicii lăsaseră în scaun o trusă de scule, simțeam ghearele dure ale diverselor chei împungîndu-mă, dar încă nu mă deranja ; am tras cupola la loc şi am rămas aşa, cu capul dat pe spate, privind acoperişul de beton prin plexicul pe care degete neşterse lăsaseră urme sleite de vaselină înghețată. Am atins manşa cu vîrful mănuşilor, manşa grea, cu mînerul arcuit încărcat de butoane, şi am simțit comenzile avionului înfiorîndu-se de atingerea scurtă, ca nişte strune. De unde ? m-am foit pe trusa de scule, aşezîndu-mă mai bine – de unde chemarea asta încă nedezmeticită, trepidajul mărunt al tablei pe fuselaj, şocul scurt al

comenzilor smucite în curentul de aer al elicei, torsul puternic şi reținut al motorului, clipirea misterioasă a becurilor, agitația aferată a acelor albe pe cadranele negre ? Pe urmă maneta în plin, urletul dezlănțuit în steaua cilindrilor, înfiorarea caldă a metalului acela mort topit din piatră seacă, „pas mic, decolarea”, țiuitul strident al palelor de metal despicînd în felii subțiri aerul, învîrtejindu-l şi biciuind cu turbioane spiralate fuzelajul compact. „Permit decolarea” pista legănîndu-se de o parte şi de alta a botului, cercul fumuriu al elicei, coborîrea orizontului pînă sub pragul parbrizului, destinderea amortizoarelor sub greutatea tot mai iluzorie a avionului – şi desprinderea. Scurt – plutind deodată, totuna, osmoză cu văzduhul, lăsînd jos şi în urmă lestul de pămînt şi prejudecăți, de cuvinte şi închipuiri, planetă rotindu-se bezmetică în jurul unui ax înclinat nu ştiu de ce cu

17°. Asta-i, mă cuprindea şi cuprindeam dintr-o dată în mine tot mormanul de metal arcuit în forme savante după ecuații complicate, rod complet al unor minți omeneşti de care mă simțeam mîndru şi umilit în acelaşi timp. De unde amestecul de spaimă şi triumf, cerința aspră de a mă supune celuilalt eu în fiece moment, de a-mi supune simțurile şi gîndurile şi firescul meu de om născut cu picioarele pe o scoarță masivă şi groasă – certitudine – chemării aceleia nelinişţite de a despica cu aripile scurte şi solide un spațiu pentru care nu fusesem făcut ? Pisi nu-mi răspundea, îşi flutura mîna în jurul tîmplei şi scîntei de veselie nebună jucau în apele ochilor albaştri; Pisi nu-şi punea întrebări, se urca în avion şi zbura de parcă ar fi fost clocit din ouă de pasăre, dar nu de orice zburătoare, ci din soiul acelora cu aripile cele mai lungi. M-am mişcat pe trusa de chei, răceala metalului ajungea la mine

prin salopetă şi prin tricoul gros, aveam impresia că o să mă sparg în bucăți, devenisem casant în gerul acela nemişcat, mă întrebam cum o să ies din cabină. Pe urmă mi-am adus iar aminte, începuse să vibreze în jurul avionului cu motorul dat jos aerul despicat de tăişul elicei, picajul prelung, peretele cenuşiu al muntelui crescînd în parbriz, vedeam cu ochii scoşi din orbite pata aceea de zăpadă prinzînd contururi ferme, marginile prinse în piatră de crusta străvezie de gheață subțire, şi... Am tras de manşă, IAK-ul a tremurat smulgîndu-se greu de pe traiectoria aceea nebună, aveam impresia că o să dau cu burta de vîrfurile brazilor, pădurea îşi înălța avidă trunchiurile, nu, acum nu, am rînjit, botul gros se înfigea în cer, motorul urla, se zbăteau în cilindri şerpii de foc ai exploziilor, neputincioşi...

Disecam în gînd fiecare moment, îmi retrăiam zborurile o dată, şi încă o dată,

şi aproape nu mă gîndeam la Lena, doar noaptea, ştii, nopţile fierbinţi de vise din dormitorul şcolii militare de aviaţie...

...Pisi, gemînd şi frămîntîndu-se în somn, făcea pătura ghem cu picioarele şi pe urmă se strîngea colac zgribulindu-se în somn. Îl acopeream, faţa boţită se destindea într-un zîmbet mirific, „iubi, pisicuţa mea", vezi să nu, rînjeam întinzîndu-mă la loc, şi era rîndul meu să zîmbesc iluminat fetei blonde care plutea printre paturile etajate, apropiindu-se...

O mai văzusem o singură dată, într-o permisie scurtă şi grăbită, corespondam scriindu-i pe adresa Silviei, răspunsurile ei vădind o nervozitate rău ascunsă mă impresionau mai puţin decît aş fi crezut. Lena, am fluierat a pagubă, şi m-am dus la vestiar să mă schimb. M-am băgat sub duş, şuvoaie de apă fierbinte îmi înroşeau pielea amorţită, mi-am spus că aş fi putut lăsa încă două secunde

avionul pe traiectorie, înainte de a redresa.

*

– Ce-i cu fata ?

– Lena, am zis. O cheamă Ileana, dar eu îi spun Lena.

– Ce-i cu Lena ?

– E dansatoare. Flamenco, balet clasic şi dansuri moderne, îți scrînteşti picioarele cînd dansezi cu ea.

– Înseamnă că n-ai treabă...

– Cu ce să n-am treabă ?

Pisi m-a privit visător : „are un trup”...

Am ridicat din umeri, Pisi cînta la chitară, asta îl scutea de multe.

– Nu-i vorba de trup, am încercat să explic.

Am închis ochii, am văzut în dosul pleoapelor strînse gîtul încordat al Lenei, umerii, sînii rotunjind inscripția „make Love”... picioarele lungi, puternice, şi am repetat:

– Nu-i vorba de asta, deşi...

Am tăiat aerul înghețat cu mîna înmănuşată, am lovit cu muchea palmei în perna umflată, strînsă într-o rețea de sandouri elastice, a paraşutei pe care şedea Pisi : Au englezii o vorbă, „last but not the last”.

– O iubeşti, a spus prietenul meu. De asta gemi toată noaptea, ca un taur înainte de coridă.

– Dumnezeule, am făcut, şi eu gem ?

– Dar cine mai geme ?

Nu ştiam dacă trebuie să rîd sau să plîng.

– Toți, am spus. Toți gem noaptea, în frunte cu tine.

Pisi a zîmbit visător ; dinspre radiofar un avion venea la aterizare şi m-am ridicat în picioare pe prelata aşternută deasupra pămîntului înghețat, să văd mai bine. Coborîse cam mult, părea că e gata-gata să agațe cu roțile antenele goniometrului. Mi-l închipuiam pe Pirat

spumegînd în zebră cu microfonul la gură, şi n-aş fi vrut să fiu acum în cabina avionului. YAK-ul a redresat şi s-a aşezat puțin placat; a bontisat mărunt şi greoi de două-trei ori, apoi s-a potolit. Îl vedeam cum frînează poticnindu-se, a degajat la capătul pistei stîrnind un nor de zăpadă şi acum rula drept spre noi, parcă ar fi vrut să ne toace cu elicea care se întrevedea ca un disc argintiu.

– Deci, Werther, a reluat Pisi.

– Nu Werther, am spus. Nu Werther, şi nici Romeo. Şi nici tipul ăla din Love Story. Eu. Dar nu mai ştiu, şi nu-ți spun, pentru că vreau să scap de tine, ci pentru că, într-adevăr, nu mai ştiu. A fost ceva, foarte mult, dar a venit chestia asta, şi acum nu mai ştiu.

– Ce chestie ?

Am arătat cu un gest scurt IAK-ul care trăsese la linie ; motorul i se oprea tocmai atunci, scoțînd un nor de fum alb, ca un suspin.

– Zborul.

Pisi a făcut o grimasă, reveneam la discuția noastră din totdeauna, el nimerise la aviație numai fiindcă nu reuşise la facultate, apoi mai era şi chitara... Pentru el era simplu, zborul e o felie, iar Lena e altă felie de viață. Pe mine feliile astea de viață mă întristau, fără. să-mi dau seama de ce.

– Nu-i aşa simplu...

– De ce ? a vrut Pisi să ştie.

– Eu n-am fost picat de Otto Sacter la examen...

M-am ridicat, am întors paraşuta pe care stătusem cu hamurile în sus, am început să-i potrivesc chingile. Mi-am scos mănuşile, chingile se întăriseră scorțoase din cauza frigului, degetele mi se lipeau de cataramele late şi nichelate. Pisi fusese trîntit la admitere de cunoscutul matematician şi nu se sfia să fie mîndru de asta ; n-ar fi fost cazul s-o amintesc, dar nu aveam alt argument.

M-am întors cu spatele, cu mîinile întinse lateral şi în jos, depărtate de corp, Pisi a venit ţinînd paraşuta de ham, şi mi-a aşezat chingile pe umăr. Am închis catarama, zăvorul a pocnit sec cînd paftaua roşie de metal s-a siguranţat.

– Mulţumesc.Pisi mi-a petrecut chingile printre picioare şi n-a întrebat decît cînd a tras de mînerele laterale, verificînd ajustarea paraşutei pe corp :

– Ce are Sacter cu zborul ?

Mi-am făcut de lucru cu minerul cuţitului de vînătoare, care ieşea din cizma dreaptă ; am prins pe picior, deasupra genunchiului, tăbliţa de metal cu coperţi străvezii de plastic, celuloidul transparent pleznise din cauza gerului şi abia mai puteam citi cifrele notate pe hîrtia galbenă de dedesubt.

– Pe mine zborul mă umple pe undeva, pe aici – am arătat cu degetul mare spre piept, unde dintre chingile crucişe ieşea

fermoarul lat la salopetei – fără compromisuri

– Atunci dansatoarea de flamenco zboară afară, în calitatea ei de compromis.

– Asta-i, că nu zboară. Am pornit legănîndu-mă spre avionul care aştepta la linie ; elicea ronrăia domol la ralanti, aerul tremura străveziu deasupra capotei încinse, din Cabină se vedea capul tehnicului care încălzea motorul. Pisi tropăia lîngă mine, cu casca îmblănită în mînă, urechile clăpăuge se înroşiseră de frig dar aşa era el, nu-şi punea casca decît cînd urca în avion, ca să-şi menajeze părul. Avea un păr negru, lățos, în smocuri, ca de cîine, şi îl înțelegeam cu un fel de regret cînd îi vedeam fruntea înaltă, prea înaltă – boltindu-se deasupra ochilor albaştri. Am întors capul şi am spus, peste umăr : „se agață undeva şi rămîne”.

– Flotant, a comentat Pisi. Fă-o să înțeleagă asta...

Am făcut semn tehnicului să nu oprească motorul şi m-am cățărat pe aripă ; am păşit, alunecînd, de-a lungul bordului, tehnicul a ieşit din cabină pe cealaltă aripă, apoi, cînd m-am instalat înăuntru, s-a aplecat să-mi lege chingile. Am cuplat radioul, oxigenul, am pus contactele, am cerut permisiunea de rulaj. Piratul a mormăit ceva la radio, în căşti era un bîzîit continuu, nu se înțelegea bine, am cuplat atenuatorul de zgomot.

– ...mămica, a încheiat Piratul. 221, rulează.

Speram că povestea cu „mămica” nu e pentru mine; am făcut semn cu mîna, şi calele au zburat în lături. Am împins maneta de gaze înainte, am presat pînă la fund palonierul spre dreapta, am frînat, avionul a făcut o piruetă, îndreptîndu-şi botul spre capătul pistei ;

bechia a derapat puțin pe zăpadă, şi coada s-a rotit mai repede decît aş fi vrut. L-am văzut în treacăt pe Pisi, stătea cu picioarele uşor depărtate şi ținea degetul mare de la mîna dreaptă ridicat. Am rulat în zig-zag, capota motorului în stea acoperea tot orizontul; am trecut prin spatele zebrei şi am intrat pe culoarul mărginit de balize roşii-negre. Am pus elicea pe pas mic, am trecut în revistă bordul, contactele, manetele – totul în regulă – am tras şi am zăvorît cupola, apoi am apăsat butonul de emisie :

– Tren, voleți, flaps, aer, frînă, selector, pompă de mînă – pas mic, permiteți decolarea.

Formula era luată din poveştile cu piloți de război care zburaseră IAR-ul 80, n-avea nimic cu avionul meu, încălcam într-un fel disciplina radio folosind-o, dar Piratul avea nostalgiile lui, şi mai era fotografia aerodromului de campanie

lipită pe dinăuntrul uşii fişetului din sala de echipare...

– Permit, a cîrîit radioul şi nu puteam distinge nici o inflexiune în vocea uscată, parcă ar fi vorbit singur microfonul de ebonită. Am pus motorul în plin, am dat drumul la frînă ; IAK-ul a zvîcnit înainte, presîndu-mă în scaun. A țopăit cu roțile peste cîmp, prindeam viteză, manşa începuse să devină grea, am împins-o uşor, orizontul s-a cățărat pe marginea botului gros, avionul parcă se scutura, simțeam cablurile comenzilor întinzîndu-se nerăbdătoare, brusc trezite la viață, vîrtejul elicei sugea avionul în goana celor 1000 de cai putere dezlănțuiți, boost-ul oscila uşor în jurul presiunii maxime, am apucat clapeta, am ridicat-o şi am trecut maneta de gaze dincolo de pragul forțajului. Credeam că o să-mi sară motorul de pe batiu, IAK-ul a făcut un salt înainte, am presat palonierul în stînga, intram în balize, a fulgerat sub

mine drumul din capul aerodromului şi perdeaua de salcîmi... Rămăsesem agăţat în aer, am băgat trenul, am făcut un palier lung, să prind viteză, şi am cabrat brusc. Motorul urla, aripile scurte trepidau nerăbdătoare, am înfipt nasul bont în norii grei şi am urcat după giroorizont, într-un unghi accentuat, pînă cînd pîcla tulbure din jurul cabinei a început să se lumineze. Am ţîşnit din nori într-o şandelă abruptă, elicea toca acum în albastru senin, am întors aparatul pe spate şi am tras de manşă pînă cînd l-am adus cu botul pe linia orizontului. Abia atunci am redus motorul, am făcut un semitonou, am pus avionul la orizontala si am virat, pînă am avut la busola capul-compas citit sub celuloidul pleznit al tăbliţei prinse de picior. Am dat drumul la cronometru, zburam deasupra unei cîmpii fantastice, aisberguri si castele, si parca cine ştie ce mare nepămînteana se retrăsese brusc,

lăsînd descoperit fundul de coral alb. Deasupra mea era albastru, oxigenul şuiera uşor în masca, în cabina era cald, ma înconjura familiar metalul vibrînd reținut, motorul îşi torcea mersul de drum bun, becurile clipeau liniştitor, si atunci de unde gustul asta sălciu de neîmplinire, care se revărsa în mine cuprinzîndu-mă ca o apa rea ? !

*

„Ascultă tu – cel care te topeşti la vederea unui avion de vînătoare cu motorul de şapte cilindri în stea – n-am urlat, am făcut ceva mult mai rău, mult mai caraghios – am plîns. Asta, pentru că am trecut deja de unica noapte din viață în care nu se plînge. În orice caz, mă abțin de la comentarii asupra gestului. Nu ştiu cum priveşti tu (deşi bănuiesc, pentru că mi-ai scris totuşi – dar şi asta poate fi un fals, o ipocrizie) – dar de fapt nici nu mă interesează, şi

nici n-are rost să-ți spun ce cred. De schimbat, n-o să te schimb (cum o poate face avionul tău). Îți doresc să vă cunoaşteți cît mai bine, şi restul e treaba ta. Eu nu mă amestec.

N-am nimic nou sau interesant să-ți scriu despre mine. Văd cum mă anchilozez spiritual, mă fixez, dacă vrei să înțelegi (sforile nu mă mai rod, aproape m-am obişnuit cu ideea). Am, rar, scăpări de orgoliu – din ce în ce mai rar. Vine iarna, soarele nu mai străluceşte să-mi încălzească oasele. Viața se duce. Eu îmbătrînesc, începînd de la 17 ani. Taică-meu vrea să-mi cumpere un pian mare, cu coadă, şi să angajeze o pianistă între două vîrste. Nu ştiu dacă e frumos, nu ştiu dacă e urît, nu mă interesează! O să dansez cum îmi cîntă el, deşi cred că n-are dreptate zac într-o baltă puturoasă, din care nu vreau să ies – ce am de văzut afară ?

În jur lumea se agită, îşi spun toți păsurile cu voce tare, se strigă, ce voioşi sînt! Gigi şi-a făcut o haină de catifea reiată, cu revere late şi cu buzunare mari ; merge la spectacole pe gratis, şi în pauze bea bere în cabină cu artiştii. Se pare că a aflat ceva de la Silvia, dar puțin îmi pasă. Mă îngrozesc cînd văd ce soi de oameni sîntem. Ce pleiadă de balerine nenorocite o să fim, noi astea, clasa a Xl-a B balet. Ce porcărie. Închid ochii să nu văd că sînt la fel ca ele, că doar „vreau" să ies în relief printr-o purtare specială, dar sînt mai de plîns, pentru că-mi dau seama că sînt la fel ca ele, şi nu fac nimic să mă schimb.

Nimic nu-mi aduce satisfacții. Exersez pînă cad jos, am slăbit, toate fustele alunecă de pe mine. Am vrut s-o întrec pe Silvia la balet clasic şi era să-mi rup picioarele, încearcă s-o cucereşti, s-ar potrivi mai bine la motoarele tale, simt. Nu mai am chef de nimic, îmi vine să-ți

telegrafiez asta în fiecare dimineață, şi tu să lipeşti telegramele pe botul avionului atît de iubit, şi cred că o să caut pe cineva căruia să-i comunic chestia asta şi în fiecare seară.

Azi e marți.

E ora 11.

Să ştii că nu mai caut pe nimeni – nu mai vreau să ştiu de nimeni. Nici de tine. A venit taică-meu şi mi-a spus că Gigi i-a povestit, şi că-mi va căuta el un băiat, om de artă ca şi mine... Mi-e greață, de el, de tine, de mine. Tu nu vezi în față decît avioane. Şi ceilalți... fiecare, avioanele lui.

Bărbații preferă acțiunea. Treaba lor.

Diseară mă duc la operă, pe abonament. „Spărgătorul de nuci". Cunosc pe de rost partitura şi figurile, dar mă „cizelez". Parcă intru într-o maşină a timpului pierdut, cînd pătrund în foaier. Să nu-mi mai scrii, deocamdată. Nu simt nevoia să discut cu

nimeni şi nu vreau să te am pe conştiință. Nu ştiu ce am. Vă urăsc pe toți – voi ăştia, care nu puteți trăi fără zbor. Vă urez să vă frîngeți gîtul, cît mai urgent. Şi n-o să merg la Băneasa, să încerc un zbor de agrement cu 30 de lei biletul – nu vreau să mă mobilez şi cu avioane. Îmi ajunge un pian cu coadă. Nu vreau să mă fac hangar.

Să nu te mai văd, şi să nu mai aud de tine. Acasă stau cît mai puțin. Dimineața la şcoală, după-amiază la studio, pentru repetiții. Tata mă mîngîie pe cap, „fetița mea", şi-mi prevede un viitor strălucit. Iar eu ştiu că, uneori, stă şi plînge în fața tabloului din camera mea.

Urăsc totul.

Mîhnită n-am loc să fiu.

Şi pe mine mă urăsc.

Sărută-ți avioanele pe bot. O să-ți ajungă".

*

De Anul nou nu m-am dus acasă ; am preferat să-mi petrec revelionul într-o atmosferă austeră, printre colegii mei, viitori piloți de vînătoare. Am transformat sala de aerodinamică de la subsol în bar de escadrilă, adică am aranjat-o cam cum ne-am închipuit noi că arătau barurile de escadrilă în timpul războiului, şi am înfipt ramuri de brad cu globuri atîrnate de ele în țevile tunurilor de sub burta MIG-ului care trona în mijlocul încăperii vaste. Televizorul a fost exclus în unanimitate, cu greu a fost acceptat magnetofonul lui Chioru, şi asta numai după ce Pisi a făcut o severă selecționare a benzilor. Elevii din anii mai mari îşi băgau nasul pe uşă, prezicîndu-ne că şeful şcolii va închide urgent „barul” nostru şi că ne va trimite la culcare. Asta în cel mai bun caz. Nu ne-a trimis la culcare, a sugerat numai că am fi putut băga şi un avion

clasic în sală – pentru atmosferă, apoi a ieşit, se cunoştea că abia îşi stăpîneşte rîsul, şi Piratul, care îl însoțea, avea scîntei de veselie nebună în ochi, stîrnite din jarul nostalgic al aducerilor-aminte. Erau amîndoi în uniforme albastre de gală, stiletele cu teci aurite se legănau lovindu-i uşor peste picior, pe pieptul Piratului se ciocneau, clincănind argintiu şi făcînd ape cu mătasea baretelor, de trei ori mai multe decorații decît pe pieptul şefului. Grasu' a.închis uşa ceremonios, s-a înclinat în fața uşii închise, apoi a sărit în sus, răsucindu-se şi întorcînd fața latră spre noi : „verde”. Pisi s-a băgat în ajutajul MIG-ului din mijlocul sălii, îi ieşeau afară numai pantofii lustruiți, a strigat : „trageți” ; cînd l-au scos, tîra după el o navetă cu sticle de bere, şi colțurile lăzii zgîriau strident tabla tubului de foc. „O.K.”, am înşirat sticlele în baterie pe aripa avionului, Grasu' s-a încins peste

uniformă cu o față de masă albă, şi-a pus în cap un coif de hîrtie, chiar semăna a chelner cu fața lui mare şi roşie. „Garcon”, au început să-l strige din toate părțile, grăsanul s-a cățărat la cabina MIG-ului, a deschis cupola grea, îi alunecau picioarele pe fuzelajul lăcuit, s-a apucat să ne bombardeze cu tot felul de cîrnați, conserve, sticle şi păsări fripte băgate în pungi de plastic. Drept masă foloseam suflanta lungă a tunelului aerodinamic unul din puținele tuneluri aerodinamice supersonice, care, cînd funcționa, lăsa fără curent jumătate din oraş. Ne simțeam foarte aviatori, cîntam cu gura plină „noi sîntem îndrăzneți şi-n escadrilă vei găsi numai aşa băieți”, şi Grasu' nu mai prididea cu căratul bunătăților din cabina avionului. Pe urmă Pisi l-a rugat pe Cioru să închidă magnetofonul, a luat chitara care pînă atunci stătuse agățată decorativ de tubul Pilot, şi a început să cînte. S-a făcut

linişte, Pisi cînta rostogolindu-şi ochii albaştri pe obrazul smead, cînta o melodie din aia aspră şi pătrunzătoare şi nostalgică, melodie de preerie, cu galop de cai noaptea, cu lucire unsuroasă de Colturi, cu tropot înăbuşit de copite pe pămîntul înghețat, sala de aerodinamică cu avionul din mijloc se depărtase cîteva mii bune de mile, nu ştiu cine, cred că Petre, a oftat lung cînd Pisi a trecut ultima dată degetele peste corzi, şi basul ultimei strune a rămas spînzurat deasupra capetelor noastre, ca o boltă de aducere-aminte. Apoi am luat-o de la capăt dar nu mai era aceeaşi însufleţire de la început, se formaseră bisericuţe cu trei, patru inşi, fiecare încerca să-i convingă pe ceilalți de nemaipomenitele isprăvi petrecute la bordul IAK-ului. Ascultam cu atenție, era un prilej nesperat de a afla lucruri de obicei trecute sub tăcere, mă simțeam grozav în mijlocul colegilor mei, tunelul

aerodinamic, MIG-ul aşezat pe jambele groase, era exact ceea ce visasem atîta vreme, atunci de unde gustul acela sălciu de neîmplinire strecurat nu-ştiu-cum în sala cu pereții acoperiți de scheme şi diagrame ale coeficienților de portantă şi de rezistență la înaintare ? M-am tras mai la o parte, m-am aşezat pe parchet, cu spatele rezemat de dulapul cu machete, aveam în fața ochilor, pe peretele opus, planşa cu polara avionului, cred că toată viața n-o să uit curba roşie, încovoiată, şi cifrele mici, negre, înscrise pe abscisă şi pe ordonată.. .Pe mine revelionul ăsta, deşi nimic nu amintea, mă trimitea urgent cu ani în urmă, la sărbătorile de acasă, cu brad împodobit şi cu tata tronînd grav şi sever în capul mesei de sărbătoare. Am ridicat din umeri, nu era asta, şi machetele din dulap s-au clătinat pe suporturile lor. Pe urmă a venit ora douăsprezece, am ciocnit toți, Pisi

scosese şampanie din trapa foto a avionului, „şampanie Zarea obținută prin metoda Champagne”, a ținut să precizeze, în timp ce lichidul spumos fierbea şi se revărsa într-un abur uşor peste marginea verzuie a paharului simplu, de sticlă groasă.

Mi-am reamintit camera luxoasă, cu mobilă masivă, aceleaşi înțepături discrete pe limbă şi în cerul gurii, băutura aurie în cupe de cristal străveziu, bradul somptuos, parcă sculptat în malachit cu podoabe cu tot, ochii mirați ai fetei de lîngă mine mulată în rochie de gală, umerii mei strînşi în menghinea costumului cel mai bun, ce tortură, mi-am privit umerii prezenți, cu epoleți împodobiți de păsări măiestre din metal stanțat şi mi-am spus că revelionul ăsta din sala de aerodinamică e, într-un fel, o revanşă. Atunci, de unde cocleala asta ?....

Pe urmă Costică s-a pilit, sa urcat în cabina avionului şi a vrut să pornească motorul; mare lucru nu s-ar li întîmplat, în rezervoare nu mai exista de mult nici o picătură de gaz, dar zgomotul turbinei antrenată de demaror ar fi sculat tribunele în picioare. Costică cuplase contactele şi apucase să apese butonul de pornire, cînd Oprițescu l-a observat şi s-a aruncat asupra firului care cupla MIG-ul la rețea, scoțîndu-l din priză ; turbina a fîşîit cîteva ture şi Costică s-a ridicat în scaun strigînd că îi tăiem aripile. „Lăsați-l", a suspinat Grasu' i se sucise coiful pe cap şi fața îi era mai roşie ca o baliză din cele care marchează capul pistei, „lăsați-l să zboare !" Chioru a mîrîit : „s-au îmbătat ca porcii", şi o echipă de voluntari i-a coborît în dormitor pe cei doi. Acolo, Grasu' a dorit cu tot dinadinsul să doarmă cu Costică în pat, vroia să ne împiedice să-i tăiem aripile în somn. N-am mai stat să văd

dacă vor încăpea în acelaşi pat, deşi eram curios; am ieşit afară numai în cămaşă, să respir puțin aer curat şi cum stăteam aşa, privind printre siluetele negre, gheboşate, ale hangarelor balizajul pistei, deodată mi s-a părut...

Nu ştiu cît era alcool în mine şi cît a fost restul, aducere aminte, gheara grea şi fierbinte rîcîind pieptul şi strîngîndu-mi gîtlejul, împiedicîndu-mă să respir ; nu ştiu dacă chiar am strigat şi am căzut în mormanul de zăpadă din stînga intrării ; ştiu numai că m-am pomenit alergînd bezmetic pe alee, spre hangare, eram tot plin de zăpadă ; pe față, în ochi, în păr, o simțeam prelingîndu-mi-se pe ceafă într-o şuviță subțire şi înghețată, în nas, pătrunsese sub cămaşă, pantalonii aveau şi ei o scoarță de zăpadă înghețată. Alergam în neştire prin ninsoare, nici nu se putea altfel, noapte de An nou fără o ninsoare domoală, bogată, fulgi deşi şi mari

rotindu-se lin în lumina proiectoarelor luminînd portierele imense ale hangarelor ; am alergat aşa uitînd de santinele, de pantofii în care picioarele îmi înghețaseră deja, şuvițe de păr blond, greu şi fierbinte ca metalul topit, îmi mîngîiau obrajii şi gura plină de zăpadă. Am ajuns la hangarul escadrilei, gîfîiam, mă ustura în fundul gîtului, şi nu ştiam dacă e aerul rece sau, dimpotrivă... M-am strecurat printre glisiera ultimei portiere şi peretele hangarului, simțeam în nări mirosul de metal înghețat de ulei sleit, mi-am zdrelit pieptul şi spatele în spațiul îngust; cînd m-am trezit înăuntru, în vastitatea întunecoasă de sub bolta de beton, am respirat uşurat... Avioanele aşteptau ridicînd întrebătoare boturile, îşi înălțau oblic elicele, ca să-mi facă loc să trec, se frămîntau pe jambele solide încuviințîndu-mă cu fluturări mute de comenzi. M-am strecurat printre aripile

boante, printre fuzelajele masive, pînă la avionul meu ; acolo m-am lipit cu tot corpul de fuselaj, şi metalul înghețat m-a mîngîiat moale sub palme şi sub pieptul zdrelit, „Dumnezeule”, am spus, cred că am rostit cuvintele cu glas tare, „cum am putut fi atît de idiot ?” Idiot era puțin spus, am întrezărit ochii Lenei, întunecați, cu lumina aceea galbenă mereu la pîndă, ochi dragi, obosiți de atîta pîndă, obrazul îngust, şuvița de păr blond suptă în colțul gurii, tricoul subțire de bumbac şi picioarele bronzate vîrîte în cizmele portocalii de cauciuc. Cum naiba am crezut că avionul, fier mort, avionul singur... IAK-ul clipea ciclopic din cabina bombată, mă învăluia înțelept cu aripile lui retezate, freamătul metalului plămădit în avion, al metalului care înceta să mai fie fier mort...

Nu ştiu cît am rămas aşa în hangarul înghețat, numai în cămaşă, tremurînd din tot trupul, lipit de avion. Se

apropiase parcă şi se lipise de mine, presîndu-mă de avion, Lena, cu haina ei pescărească din pînză cerată ; nu ne vorbeam, nu aveam nevoie de cuvinte, ajungea numai că o ştiam lîngă mine, era aşa bine, parcă începuse să se încălzească tabla rece, şi mă cuprindea căldura aceea de miez de zi vărătecă... Am văzut ca prin vis cercul unei lanterne jucînd pe pardoseala de ciment, căutînd printre avioane, apropiindu-se, am auzit zgomotul paşilor şi glasul lui Chioru cînd lumina lanternei îmi proiectă umbra capului pe fuselaj, în dreptul numărului :

– Uite-l, ce-ți spuneam ?!

Era împreună cu Oprițescu, amîndoi în scurte îmblănite, îmi aduseseră şi mie una, dar eram atît de înțepenit, încît au trebuit să mă scoată afară tîrîndu-mă, cu mîinile petrecute după umerii lor şi cu vîrfurile pantofilor zgrepțănînd cimentul pătat de ulei. Nu mai țin minte

cum am ajuns la dormitor, cum m-am dezbrăcat şi m-am culcat; îmi amintesc doar mutra lui Pisi legănîndu-se neagră şi îndurerată deasupra mea, apoi am plonjat în lac, silueta Lenei se legăna la suprafața apei înconjurată de un nor de băşicuțe irizate, apa lacului era fierbinte şi mă învăluia bună din toate părțile.

*

– Scoală, m-a zgîlțîit Pisi, te caută cineva.

L-am înjurat, m-am întors cu spatele la el şi mi-am tras pătura peste cap.

– Te caută cineva la poartă, m-a lămurit Pisi; atunci am dat pătura la o parte şi m-am aşezat cu fundul pe pernă, strîngîndu-mi genunchii la piept. În dormitor era frig, capul îmi vîjîia învîrtindu-se imens şi multicolor ca roata de la Luna Park, simțeam limba umflată şi amară zgîriind cerul gurii, sleit. Am aşezat cu grijă roata de la Luna

Park pe genunchii apropiați, şi am început să trec în revistă posibilii vizitatori; mi-am înăbuşit de la bun început tresărirea dureroasă, „Lena”, fata, la ora asta, dacă nu dormea în părutul îngust de fecioară, ostenită după o noapte întreagă în care dansase în maniera ei impecabilă, ameţindu-i pe toţi cu picioarele lungi şi puternice, atunci desigur că se mai unduiau încă într-un tangou legănat, blînd şi fierbinte, în braţele cine ştie cărui... Am scrîşnit din dinţii moi, care mi se clătinau în alveole, şi am socotit mai departe : ai mei... comozi, prea comozi ca să... soră-mea, puştoaica, nu era capabilă de atîta devotament, şi apoi era încă prea mică ; bunică-mea, sau Dan – dar Dan – ştiam precis, la ora asta bătea pitoane cu nasul vîrît în stînca îngheţată, pe cine ştie ce traseu imposibil, după ce întîmpinase Anul Nou atîrnat în hamacul lui Special Hymalaian, scuturat de vînt

deasupra unei prăpăstii adînci, în fundul căreia urlau lupii. Mi-am lăsat picioarele să atîrne din pat şi m-am înfiorat cînd degetele au atins parchetul rece ; cine dracu venea la ora asta, să mă scoată din pat şi din vise ?

– Fă un duş, m-a sfătuit Pisi, simțeam în vocea lui moale şi lipicioasă de atîta lichior, asta-i plăcea lui, lichiorul de nuci verzi, simțeam o compătimire cu miros amărui, de livadă bătrînă cu pomi groşi. Am dat din mînă a lehamite : duşurile erau atît de departe ! Pantofii zăceau la picioarele patului, uzi şi plini de ulei, parcă traversasem înot Marea Nordului cea bogată în petrol încălțat cu ei; am văzut mai încolo, lîngă calorifer, o pereche de cizme de zbor, m-am dus clătinîndu-mă pe genunchii slăbiți şi le-am luat. Habar n-aveam ale cui erau, m-am îmbrăcat, trebuia să-mi trag peste carîmbii groşi pantalonii uzi şi şifonați, mergea greu, stofa umedă se lipea, am

smucit furios, ceva a pîrîit şi cracul pantalonului s-a descusut.

– Bravo, a comentat Pisi de sub pătură, parcă avea perna umplută cu frunză de nuc, aşa mirosea. L-am înjurat, am scos din dulap o salopetă îmblănită şi am intrat în ea. Mergeam spre poartă pe aleea lată, curățată de zăpadă, cînd naiba avuseseră timp s-o curețe, şi-mi spuneam că, oricum, musafirul nepoftit n-o să aibă parte de o primire grozav de fierbinte din partea mea. Pe urmă m-am oprit o clipă, mi-am amintit iar bradul din malahit verde, balonaşe minuscule dezlipindu-se de pe fundul şi de pe pereții de cristal fin, urcînd şi spărgîndu-se la suprafața lichidului auriu turnat în cupe scumpe ; ochii fetei de lîngă mine, umezi, supuşi, şi mi-am spus că cine ştie, mai sînt minuni pe lume. Am grăbit pasul, citisem prea multe romane de amor unde totul se termina cu bine, racheta

explodează în mii de țăndări, batiscaful e strivit de cine ştie ce monstru pe fundul oceanului, dar ei scapă nevătămați, singurii din echipaj, şi se regăsesc pe un atol din mijlocul oceanului sau pe vreun asteroid vagabondînd prin cosmos. Happy-end. În jurul postului de control de la poartă se învîrteau tot felul de rubedenii ale elevilor piloți, bătătorind zăpada, găseai acolo orice, începînd cu haine de piele „Alain Delon” şi terminînd cu cojoace din Țara de Sus, dar nu cunoşteam pe nimeni. Am trecut îndreptîndu-mi spatele şi înălțîndu-mi capul greu, printre priviri uluite de apariția salopetei mele îmblănite. M-am gîndit că poate făcuse careva un banc tîmpit, şi acum în dormitor se țin cu toți cu mîinile de burtă închipuindu-şi mutra mea ; mi-am muşcat buzele, am intrat în camera cenuşie, rece şi neprietenoasă, rezervată vizitatorilor. Am văzut o bătrînă dormind pe banca lustruită cu

picioarele ridicate pe capacul unui cufăr mititel de lemn, cîțiva puşti şi-au ridicat plini de venerație nasurile smîrcîite, şi nici nu ştiu cînd s-a apropiat Lena de mine. Avea un palton lung de piele întoarsă, cu guler miţos din blană albă, bogată, şi de sub palton îi ieşea, mototolit şi stropit de zăpadă murdară, atingînd aproape scîndurile petrolate de pe jos, tivul unei rochii de seară.

*

Bănuiesc că nici unul dintre puştii prezenți atunci în camera de oaspeți a postului de control n-o să se facă aviator; pentru că, dacă în prima clipă i-am vrăjit cu salopeta şi cizmele mele de zbor, felul în care am reacționat cînd am văzut-o pe Lena şi ce a urmat apoi, i-a dezgustat pentru tot restul vieții. Întîi, am făcut o mutră cretină, dar cretină, înțelegi, priveam bleg, incapabil să scot un cuvînt, numai după cîțiva ani lungi

mi-am dat seama că țin gura căscată şi am închis-o rapid, izbindu-mi dureros dinții. Pe urmă am întins mîinile spre fată, le-am lăsat să cadă țepene pe lîngă corp, să penduleze de cîteva ori, inerte, şi iar le-am întins, abia îndrăznind să ating gulerul acela de blană albă. Am simțit pe degete respirația Lenei, aburul se condensa în sfere minuscule de apă şi mi-am apropiat palmele, mîngîindu-i uşor obrajii : „Lena... nu... Lena". Lena privea undeva, peste capul meu, îi luceau în ochi flăcări galbene, potolite, buzele îi tremurau mărunt şi repezit, ca de frig. Atît doar, că în paltonul ăla era imposibil să-i fie cuiva frig. Mi-am trecut vîrfurile degetelor peste pometii ieşiți în afară, peste arcul sprîncenelor, i-am desenat conturul buzelor cojite, şi acum uscate şi cojite, şi tremurul acela s-a amplificat; îmi mişcam cu teamă degetele, alunecîndu-le cît puteam de uşor peste fața fetei, mi-era frică să nu

se spulbere şi să rămîn aşa, singur în mijlocul încăperii, cu mîinile întinse înainte, pipăind în gol şi încercînd zadarnic să reţină... Mi-am descleştat cu un efort buzele şi am întrebat, stupid :

– Cum ai venit ?

– Cu trenul, a şoptit Lena, desluşeam în glasul ei un fel de obidă şi o îndîrjire ciudată şi încă ceva, o ostilitate grea, pentru care mi-a trebuit ceva timp ca s-o pot înţelege.

– Da, am spus, nu ştiam ce să fac cu mîinile, frămîntam umerii de piele ai paltonului, şuviţe de păr umed mi se încurcau şi se lipeau de degete.

– Lena, eu... uite, încercam să-mi iau un glas nepăsător şi voios, dar se dusese nu-ştiu-unde glasul voios, nu reuşeam să vorbesc decît în şoaptă, răguşit şi penibil, mi-era teamă de ce aş fi spus mai departe, şi am tăcut.

– Tu, ce...Mi-am luat, în sfîrşit,mîinile de pe umerii fetei şi mi-am prins faţa în

palme, apăsînd tare de tot. Am vorbit aşa. printre palmele strînse:

– M-aş duce să mă schimb, să mergem în oraş, dar mi-e fricã cã n-o sã te mai gãsesc. Am clătinat din cap, totul în mine mă împingea spre fata din fața mea, mutrele năuce ale plozilor, somnul liniştit al băbuței, cum naiba nu sărea în aer camera jegoasă şi rece ? !

– Ce să facem în oraş, cuvintele Lenei veneau de departe şi am zîmbit schimonosit, lăsînd mîinile jos şi numărînd pe degete :

– Să-ți arăt gara... monumentul din centru, închinat memoriei țăranilor de la 1907... clădirile noi, Crîngul...

– Eşti sigur că vrei să-mi arăți toate minunile astea ?

Era ceva în tonul fetei care m-a făcut să ridic capul şi s-o privesc în ochi, flutura acolo o flacără galbenă care aproape mă orbea cu strălucirea ei, Lena, Lena mea, ce a fost, dar nu mai

are importanță, eşti aici, formulele astea stupide ca într-o melodie de muzică uşoară, o fi şi muzica uşoară bună la ceva, Lena, cuvinte, mă zbăteam în mine, nu îndrăzneam să fac nenorocitul ăla de pas, Lena nu vedea plozii, nasurile smîrcîite, era cu spatele la ei şi era toată numai aşteptare, exploda tăcută flacăra aceea galbenă, copleşindu-mă şi arzîndu-mă cînd am simțit gura fetei căutîndu-mi buzele, apoi toate s-au învăluit într-un întuneric galben, filtrat prin desişul părului prăvălit greu, şi cum naiba mai puteam auzi nasurile alea mititele respirînd gîfîit, într-o agitație plină de interes?!

*

– Nu mi-ai spus că urbea asta amărîtă are un hotel drăguț...

– Habar n-aveam. Lena, dacă ai şti ce frică îmi era că pleci... uite, şi acum...

– Nu plec.

– Nici nu te las. Dumnezeule, ce idiot am fost!

– Lasă asta. Ce-ți mai fac avioanele ?

– Sînt mai sănătoase ca oricînd, şi dacă ninge încă o zi-două, va trebui să le punem schiuri.

– N-am mai auzit de avioane cu schiuri.

– De multe n-ai auzit tu. Lena, cum ți-a venit ideea ?

– Mai simplu decît crezi : i-am felicitat pe ceilalți, am spus ,,la mulți ani" şi am plecat.

– Şi tăticu ? Ți-a dat voie ?

– Nu tăticu, Lucian. Admira un album cu impresionişti. Ştii, şcoala franceză.

– Cine-i Lucian ?

– Prietenul meu oficial, vîrît pe gît de tata.

– Artist ca şi tine ?

– Pictor. Adică, student la „Grigorescu".

– Şi?

– Un tip drăguț şi deştept – atît.

– Numai atît ?

– Domnul e gelos?! Cam tîrziu...

– Lena, nu rîde. Sînt gelos pe paltonul tău, pe cizmele tale, pe patul ăsta de hotel simpatic. Sînt gelos ca un tigru, grrr !

– Mai departe.

– Cuvinte, vorbe. Ție nu-ți plac cuvintele, şi altfel...

– Spune...

– Lena, iubita mea. Dragostea mea. Îți iubesc părul greu, aur topit, aur vechi, încins, mirosind a soare. Îți iubesc ochii, obrajii tăi ciudați de tătăroaică, îți iubesc gura cu buze veşnic cojite. Îți iubesc mersul, îți iubesc şoapta, tăcerile tale văzute şi nevăzute, şi e ceva în mine care se sfărîmă şi se face la loc de mii de ori pe secundă cînd îți spun toate astea. Îți iubesc rînjetul discret cu care asculți, şi moliciunea de mîță toropită, şi te declar cea mai mare dansatoare în viață...

– Chiar şi sînt.

– Chiar si eşti, evident. Şi mai vreau să-ți spun ceva.

– Ce?

– Aş vrea să fii o clipă eu, ca să simți ce simt.

– Ai mai spus o dată asta.

– O să ți-o mai spun, de o mie de ori, de multe mii de ori, pînă cînd, într-adevăr, o să simți.

– Iubitul meu.

– Nu aşa. Asta se spune îmbrățişîndu-mă, cu buzele aproape lipite de urechea mea, sau de buzele mele, şi, Lena, închide ochii, mi-e ruşine de strălucirea lor, nu merit – încă, şi mai ții minte cuvîntul ăla vechi şi demodat, care pe mine mă linişteşte teribil?

– Fericire ?

– Pentru tine. Cu mine, cu Lucian sau cu cine o fi.

– Să nu mai vorbeşti aşa. E foarte important pentru mine să nu mai vorbeşti aşa.

– Aşa gîndesc.

– Să nu mai gîndeşti. Sau, să gîndeşti altfel.

– Cum?

– Pentru mine, cuvîntul ăla vechi şi demodat e sinonim cu tine.

– Aşa puțin ?

– E foarte mult.

– Lena, există lucruri care nu se spun. Lucruri pe care n-ar trebui să mi le spui nici mie.

– De ce ?

– Nuuu ştiu... face parte din joc.

– Eu nu mă joc.

– Lena, iartă-mă, habar n-ai ce minunată eşti, şi-mi pare bine de chestia asta, pentru că altfel n-ai mai rămîne o clipă în acest hotel drăguț.

– Eşti cam ermetic azi.

– Credeam că te pierd. Credeam că te-am pierdut deja.

– Venea sfîrşitul lumii din cauza asta ?

– Mai rău!

– E-n regulă. E foarte în regulă că venea sfîrşitul lumii din cauza asta.

– Ştii ceva ? Ceva teribil de simplu, numai că mie mi-a trebuit o noapte întreagă ca să-mi dau seama de asta.

– O noapte fermecată ?

– O noapte în hangar. Lena, te-am avut tot timpul în mine. În zbor şi jos, pe pămînt. Şi avioanele zburau, spre nord, sau spre sud, sau spre est, zburau spre tine.

– Am ştiut.

– Cum?

– Habar n-am, dar am ştiut. Altfel nu veneam.

– Ai zburat vreodată ?

– Am... acum vreo trei săptămîni. M-am dus la Băneasa si am dat 30 de lei, pentru o cursă de agrement.

– Şi?

– Frumos... străzile, Piața Palatului, blocurile... pînă să mă dezmeticesc, eram aterizați. Şi norii, erau nişte nori albi, strălucitori...

– N-ai înțeles mare lucru. Uite, să-ți explic eu: întîi desprinderea, goana nebună a pămîntului sub aripă şi împlîntarea în înalt – spre tine. Pe urmă cerul albastru, dar un albastru adînc, înghețat, şi tu eşti lîngă mine în cabină, mă ameţeşte părul tău fluturat în curentul de aer, te simt în mine, şi aşa, împreună... Lena, iubita mea, spun prostii. Lena, dacă ai şti cum se înalță botul ăla gros, puternic, cum toacă elicea aerul, cum bat pistoanele sub capotă, greu, o mie de cai putere, cum ară o brazdă neagră în albastrul ăla neîntinat, şi tu lîngă mine, mereu în stînga mea... Cum ne prăvălim spre pămînt, cum se leagănă şi se bat în cap munții în colțul parbrizului, ştii, munții

cei mai neclintiți, şi cum tot pămîntul ăsta, cît o fi el de mare şi de rotund, devine un simplu sistem de referință... pentru că lumea, viața, totul – acolo, înghesuit în metrul ăla cub căptuşit cu tehnică şi geniu, şi tu în stînga, mereu în stînga mea...

– Iubitul meu.

– Mai spune o dată.

– Iubitul meu.

– Mai... Lena, să spui asta pînă începi să crezi, adică pînă începi tu să crezi, dar ştii cum, să vezi, să simți, să judeci numai prin asta.

–- Nu mai am nevoie.

– De ce?

– Face parte din mine... demult.

– Lena, ce simt eu acum... să fie dragoste ?

– Cum simți tu dragostea... deocamdată ?

– Lena, nu rîde. Simt cum picioarele mele strîmbe s-au îndreptat, puternice şi

zvelte, şi-mi curge pe umeri o coamă grea de aur vechi...

– Asta-s eu, minus unele amănunte. Dar am nevoie de tine aşa cum eşti... cum erai azi-dimineaţă, buimac în salopetă şi cu cizmele alea din blană de urs.

– De ren...

– Dragul meu. Nu ştiu să-ţi spun altceva, iubitul meu. Aş vrea să-ţi dansez, dar nu în camera asta de hotel. Nu ştiu... undeva pe o insulă, sau pe o plajă pustie, să nu ating nimic făcut de altă mînă decît de a ta. să nu mă atingă altă privire decît privirea ta. Sînt melodramatică, dar uite, aşa simt eu acum. Şi-mi place grozav mirosul ăla de benzină pe care-l avea salopeta ta nu tocmai curată, aşa-mi placi, puţin obosit şi încruntat de zborurile tale, şi dacă s-ar putea să mă ai în stînga, mereu în stînga ta !

*

Nu mi-au plăcut niciodată gările, peroanele murdare, mirosul acru de sudoare şi aşteptare, nerăbdarea mocnind prin ungherele sălilor ne aerisite, cozile cu iz de ceartă din fața caselor de bilete. O țineam strîns pe Lena, lipind-o cu spatele paltonului îmblănit de pieptul împodobit cu două şiruri de nasturi lucioşi al mantalei mele ; îmi trecusem mîinile peste umerii ei şi strîngeam tare, îngropîndu-mi obrazul în coama deasă, revărsată, mițele lungi de blană ale gulerului se amestecau cu părul fetei, îmi intrau în nas şi mă făceau să strănut. Am cumpărat un bilet pentru Bucureşti, şi casierul a rînjit răutăcios : unul singur ? Dacă aş fi avut un pistol i-aş fi expediat un glonte drept în fundul gurii roşii, cu buze umede, libidinoase, şi, în general, dacă pe aproape ar fi existat o ladă cu trotil, aruncam scurt gara în aer, fără nici o

remuşcare. Am tras fata după mine, am ieşit din înghesuiala groasă ca dintr-o mlaştină umedă şi călduță ; afară, pe peron, aerul rece punea un zid între noi şi ceilalți. Ne-am dus la margine de tot, m-am rezemat de unul dintre picioarele de păianjen ale pasarelei suspendate deasupra şinelor – fier cornier, acru şi murdar – şi am luat-o pe Lena în brațe. Se ghemuise la pieptul meu, nu mai rămăsese nimic din siguranța pe care o afişa de obicei, se strînsese toată în mine cu fața vîrîtă în manta, încremenise aşa, scîncea numai ca un cățeluş, era atît de tristă şi întunecată gara aia nenorocită, păienjenişul de linii lucind umed printre grămezi de zgură neagră, pasarela mohorîtă atîrnînd deasupra noastră, încît îmi venea să înalț capul şi să urlu ca un lup jigărit cu piciorul prins în capcană. Mîngîiam în lire părul blond care se jilăvise, îşi pierduse luciul de coamă sălbatică în amurgul ăsta scurt şi

friguros, şi mă întrebam cum naiba o să pot – dar chiar o să pot ? să-mi duc mai departe viața de aviator, cu care începusem mă obişnuiesc. Pentru că pământul – ferm, stabil – pământul pe care ne naştem, călcăm, de pe care ne desprindem în zborurile noastre şi pe care aterizăm, pământul ăsta-beton-certitudine, se dovedea dintr-odată nespus de fragil, amenința să se risipească vîjîind în spațiu la cea mai mică atingere şi să mă lase atîrnat în aer – stingher. O locomotivă care manevra a trecut pe lîngă noi, mecanicul a dat drumul la abur, l-am văzut rînjind la fereastra lui, ce naiba aveau ăştia azi de rîdeau cu toții, fericiți, de cum ne vedeau ? Aburul ne-a învăluit protector, dar nici măcar aburul nu mai era cald, se transformase într-un fel de ceață lipicioasă, cu scame de funingine, care se lipea de haine, de mîinile mele, de părul Lenei – de tot.

– Haidem.

Ne-am dus dincolo de grămezile de zgură, era acolo o platformă de beton, nu-mi dădeam seama la ce servea, n-avea nici o importanță, m-am rezemat de colțul unei gherete igrasioase, Lena ridicase fața spre mine, şi ochii îi luceau uscați, ca de febră. Pulsa în ei, potolit şi ferm, o lumină ca o bandă galbenă ; greu am putut suporta privirea aceea fără să-mi plec capul.

– Cît mai e?

Mi-am ridicat mîneca mantalei şi m-am uitat la ceas :

– Aproape un sfert de oră.

– Cînd ne mai vedem ?

Asta era o întrebare ; noi, în anul întîi, obțineam foarte greu permisii.

– N-ai mai putea...

Lena a rîs scurt, şi mi-a părut rău că am întrebat.

– Habar n-ai ce mă aşteaptă acasă. Cred că taică-meu o să angajeze acum

doi gardieni solizi, cu tunici roşii şi cu halebarde.

Şi-a ridicat cu un gest cochet poala mantoului, mi-a arătat rochia : materialul scump se pătase, era plin de dîre negre, unsuroase şi de pete galbene, urîte : „rochia mea de revelion. Dumnezeule, ce scandal o să iasă!”

– Trei luni, am spus. Noi avem concediul mic la începutul lui aprilie.

– Serios ? Lena m-a luat de gît şi m-a sărutat, îşi desfăcuse buzele apăsîndu-le pe gura mea, parcă înflorise o floare de lavă fierbinte acolo, pe gura mea. M-am clătinat ameţit, nu credeam că trei luni de despărţire o pot face atît de fericită :

– Ce te bucuri ?

– Atunci avem şi noi vacanţă : mergem în excursie, la munte. Ştii să schiezi ?

Ştiam, mă învăţase Dan, dar parcă avea vreo importanţă ? Aş fi înotat oricît, în zăpada pînă la gît, numai să fim împreună.

– Există un Dumnezeu.

– Pe dracu, existăm noi doi.

– O vacanță întreagă pe munte ! Nu pot să cred ! Pe urmă şi-a trecut mîna peste față, ochii îi luceau, se îmbujorase, rîdea, s-a agățat iar de mine :

– Atît doar, că o să fiu înconjurată de colege, vor fi şi ceva profesori...

– Lena, am atîta cap să fraieresc cîteva duzini de balerine. Mă simțeam în stare să bat întregul corp de balet al Operei Române cu o singură mînă, cu stînga, pînă şi gara se făcuse mai acceptabilă, cum de nu observasem minunea de foişor cu ceas, cu acoperiş țuguiat de tablă, şi cu cocoş giruetă pe vîrful acoperişului ?

– Atît doar, că trei luni... E tare mult trei luni, nu-i aşa ?

Am ridicat din umeri, sub manta :

– Fată, o să obțin o permisie. Piratul o să înțeleagă, a luptat pe front, are o

grămadă mare de decorații, şi, în general, e un tip pe care te poți bizui.

– Care Pirat ?

– Comandantul meu de escadrilă.

– Să vii, a spus Lena. S-a lipit de mine, o simțeam cum freamătă, prin veston, prin manta şi prin paltonul ei gros, îi simțeam pieptul, picioarele, mîinile strîngînd umerii mei cu epoleți, şi apa neagră, puțin voalată acum, a ochilor țintindu-mă gravi, severi, ca o sentință definitivă.

– E foarte important pentru mine să vii. Pe 12 februarie.

A spus asta încet şi răspicat, parcă despica cuvintele în litere şi-mi arăta fiecare literă, ca să pot pricepe mai bine, şi simțeam, într-adevăr, că e foarte important pentru amîndoi ca eu să fiu cu Lena pe 12 februarie. Fata s-a desprins încet de mine, mîinile i-au zăbovit o clipă pe reverele mantăii de postav gros, au alunecat, şi degetele

lungi, fără mănuşi, s-au frămîntat neputincioase în alunecarea asta, ca şi cum ar fi vrut să apuce şi să agate iarăşi, dar nu mai îndrăzneau.

În jurul nostru începuseră să se adune siluete incerte, împovărate de bagaje diforme, şi mi-am ridicat iar mîneca mantalei, uitîndu-mă la ceas :

– Încă trei minute. Drum bun. Lena.

– Nu încă, drum bun. Trei minute e foarte mult.

A spus asta pe acelaşi ton cu care întrebase mai înainte dacă trei luni înseamnă mult, şi era atîta ascunsă neputință în întrebarea ei, zăceau atîtea fără să fie spuse, lucruri grele care se întîmplau oricum, nu țineau seama de noi, dar aşa, adunate în trei luni nesfîrşite, şi mi-am spus că, la nevoie, o să mă fac treaptă la scara pe care urca Piratul în avion, numai să obțin nenorocita aia de permisie. 12 februarie... M-am răsucit spre fată :

– Lena, de ce tocmai 12 februarie?

Locomotiva intra bubuind sub acoperişul de fier ; a fost obişnuitul scrîşnet de oțel frînat pe oțel, obişnuita îmbulzeală şi înghesuială, obişnuitele strigăte şi înjurături. A urmat scurtul armistițiu al celor de pe peron, care le-au îngăduit celor din tren să coboare; şi pe urmă încleştarea de pe scară şi goana bezmetică după un loc, prin vagoanele lungi şi afumate.

– Pe geam.

Era la mijlocul vagonului un geam deschis, prin care ieşea un nor gros de abur – garanție a căldurii uscate dinăuntru. Am alergat pînă sub geam, atunci am văzut epoleții galbeni cu vipuşcă albastră ai celui dinăuntru, epoleți de locotenent major, şi pasărea măiastră de deasupra stelelor era aidoma cu cea care îmi împodobea mie epoleții. Trenul pleca din clipă în clipă şi nu mai aveam timp pentru onoruri :

– Ajutați-mă !

Mîinile întinse peste geamul coborît la jumătate, picioarele Lenei defilîndu-mi prin față, sclipirea fulgerătoare a genunchilor arămii sub valul de stofă şi blană. Am împins talpa cizmei din piele fină, şi fața amuzată a fetei a apărut la geam, alături de mutra lătăreață, imperturbabilă, a ofițerului.

– Vă rog să aveți grijă de soția mea, am spus, o gheară caldă mi-a rîcîit prin gîtlej, şi am repetat răguşit : ,,soția mea". Lena nu părea foarte impresionată de noua titulatură, dar i-am văzut degetele strîngînd marginea geamului, încleştînd rama de nichel scorojit şi albindu-se de atîta strînsoare. Trenul începuse deja să se mişte, totul zăngănea şi uruia în jur, un zid metalic imens, verde murdar, cu cifre şi litere galbene se plimba încet sub ochii mei pe care se pusese un fel de ceață ; am privit pata albă, chipul Lenei,

şi am strigat, încercînd să acopăr tot zgomotul acela :

– De ce 12 februarie ?

Nu puteam auzi mare lucru, dar vedeam buzele fetei mişcîndu-se, le vedeam clar, ca printr-un tunel de luciditate în ceața aceea plutindă, şi le simțeam parcă vibrînd într-o sărutare de lavă, lavă fierbinte pe buzele mele :

– E ziua mea.

Pata albă se depărta într-un zăngănit insuportabil ; am alergat de-a lungul zidului mişcător si am zbierat :

– Cît ?

Am simțit vibrația buzelor fierbinți, 17 ani, m-am lovit dureros de greutatea neagră şi unsuroasă a unui macaz, am rămas aşa, gîfîind, cu ochii țintă la felinarul roşu care se făcea din ce în ce mai mic.

*

Motorul uruia uniform; am privit tabloul de bord, normal, era senin deasupra norilor, un senin nesperat după apăsarea cenuşie a zilei mohorîte de dedesubt. Mi-am coborît ochelarii fumurii, vedeam avionul lui Pisi prin cercul sur, străveziu, al elicei – În față şi puțin în stînga. Am răsucit reostatul colimatorului. Am pus motor, rămăsesem în urmă, cînd cercul luminos a început să-mi danseze pe sticla argintată a aparatului de ochire, am apăsat emisia :

– Dă-i drumul.Avionul din față s-a răsucit scurt, răsturnîndu-se, şi aripa boantă a lucit în soare ; nu mă aşteptam ca Pisi să înceapă manevra atît de hotărît, am împins manşa brusc, să nu-l scap din ochi, am rămas atîrnat în chingi, becul roşu de suprasarcină a început să clipească, alarmat. Am răsucit şi eu avionul într-o răsturnare

prelungă, încercînd să aduc în colimator IAK-ul din față. Abia se mai vedea pe fondul norilor orbitor de albi, o cruciuliță gonind nebună printre crestele de abur, şi m-am felicitat că îmi pusesem ochelarii de soare. Am împins maneta de gaze în plin, ieşisem de sub verticală, simțeam manşa grea în mînă din cauza vitezei, 700 de km pe oră, aerul vîjîia despicat de botul puternic şi elicea urla în draci, pe pas mic. Pisi nu juca fair, se ascundea după nori, creste, şi movile, şi palate fantastice, o clipă l-am pierdut, apoi l-am văzut iar, trecea pe sub o arcadă arcuită incredibil între doi pereți de stîncă părelnică, acum era mai aproape, l-am prins în colimator ; în momentul în care am strîns romburile, a făcut un viraj strîns, dispărînd după o coloană ciclopică sprijinind bolta de un albastru înghețat de deasupra. Asculta de sfaturile Piratului, sfaturi de război, nu zbura mai mult de 10 secunde fără

să manevreze într-o parte sau alta... Am tras deasupra, zburam într-un fel de defileu de lumină, zidurile abrupte, masivitate de vis, s-au desfăcut sub mine cînd am țîşnit dintre nori. A sclipit în stînga, albastru, am văzut clar soarele alergînd pe cupola bombată de plexi, şi a dispărut iar în valuri maiestuoase, învolburate lent şi solemn, mare de abur pietrificat. M-am năpustit după el, deşi în nori n-aveam nici o şansă, apoi am tras iar aparatul deasupra, am făcut un viraj strîns, la cuțit, simțeam avionul tremurînd, manşa vibra şi se smucea să-mi scape din mînă, mîinile deveniseră grele ca plumbul, picioarele îndoiau palonierul sub greutatea copleşitoare, capul mi se lipise de blindajul scaunului şi priveam holbat, cu ochii goliți de sînge, în dreapta, unde ştiam că o să apară... Redresarea a fost ca o lovitură de măciucă, parcă m-a proiectat afară din cabină în albastrul orbitor, înghețat;

apăruse, mare, îi vedeam clar steaua tricoloră de pe ampenaj, el nu avea cum să mă vadă, m-am agățat de coada lui, ieşisem la un racurs favorabil, şi am tras o rafală lungă. Cîrîitul fotomitralierei, asta-i. Am redus viteza şi am mai tras o rafală, aşa, ca să fie.

– Te-am dat jos, amigo.

– M-ai, pe naiba. Treci în față.

Am rînjit; lui Pisi nu-i convenea, şi nimănui nu-i convine să se vadă pe clişeul fotomitralierei ; într-o situație reală, rafala de gloanțe mergea drept în centrul imaginii de pe rafala de film... Am trecut pe lîngă Pisi dansînd din aripi, şi prietenul meu m-a amenințat din cabină, cu pumnul strîns. Mi-am desprins masca de oxigen şi i-am arătat toți dinții prin cupola de plexiglas, să-i fac o bucurie. Apoi am împins avionul într-un picaj prelung, peste cîteva clipe Pisi avea să pornească la atac, bănuiam că aşteaptă să fac aceeaşi manevră cu

care mă surprinsese... M-am uitat la vitezometru, 650 de kilometri pe oră, 700, 750 ; în față era un nor mic, suspendat deasupra grosului plafonului, am trecut pe sub el, o clipă cabina s-a cufundat în penumbră, grila luminoasă a colimatorului a lucit violent; încă cincizeci de kilometri pe oră şi... Acul alb al vitezometrului se tîra greu pe cadranul negru, asta-i, avion cu fofează, la reacție de mult...

– Acum, Lena !

Am împins maneta dincolo de pragul roşu de forțaj, şi acul boost-ului a sărit şi s-a oprit, vibrînd reținut, în dreptul piedicii de la marginea scalei. IAK-ul a țîşnit înainte, împins de o mie de draci, şi am tras de manşă tare, cît am putut de tare; mă presa în scaun o mînă nevăzută, îmi alungea, hidos, trăsăturile feței sub mască. Gîfîiam, mă ustura cerul gurii, uscat, şi mă striveau pe piept chingile paraşutei. Apoi n-am mai văzut

nimic, vălul negru, şi doar un rest de luciditate chicotea în mine ghicind deruta din cabina avionului rămas în urmă. IAK-ul se înălța ca o săgeată, la 90 de grade, elicea agățată în cer trăgînd după ea o tonă de metal vibrînd, motorul urla zvîcnind, gata să sară de pe batiu. Urcam cu cîteva zeci bune de metri pe secundă, am ținut avionul aşa pînă cînd comenzile au devenit moi şi l-am simțit lăsîndu-se grele şi ostenite de urcuşul abrupt. Atunci am împins palonierul pînă în fund, l-am lăsat să se prăvălească pe o aripă, în rotirea aia de o clipă am văzut aparatul lui Pisi repezindu-se spre mine într-un unghi de atac imposibil, nu înțelegeam ce manevră făcuse ca să ajungă în poziția aceea, dar nu exista manevră capabilă să-l aducă într-o asemenea poziție şi am împins din nou palonierul, pînă am simțit metalul intrîndu-mi în carne, ca să glisez avionul în partea opusă. Îl

simțeam pe Pisi în spate, şi-mi trăsesem capul între umeri, mă adăpostisem tot după blindaj, film, gloanțe, se amestecau în creierii mei tescuiți, viteza, nu mai aveam timp să ajung pînă la nori să mă ascund sub carapacea lor, marmură de abur ocrotitoare, aşteptam să văd trasoarele, dîra roşie de moarte curgîndu-mi pe lîngă aripi, Lena, nu, Lena, lasă-mă, n-am timp de tine, viteza – acum. Fulgerat, parcă mă rupeam în bucăți, numai chingile scaunului împiedicau bucățile să se risipească şi să se izbească bezmetice de pereții cabinei, manşa trasă în burtă, mă dureau palmele, prin mănuşile groase, de minerul zimțat, palonierul stîng presat pînă în fund, îmi tremura piciorul întins din genunchi, parcă izbeau surd greutăți masive de plumb în ampenajul retezat şi în fuselajul gros, urcam abrupt, în smucituri brutale, după o traiectorie aiurea, vedeam aripile vibrînd şi

spiralînd aerul cu dîre mici, albe, în urcarea aceea semănînd cu o prăbuşire în cer. M-am regăsit agățat în limită de viteză sus, pe creasta unui zid imens de aer înghețat, şi zidul s-a surpat şi IAK-ul a căzut ca o piatră colțuroasă, învîrtindu-se haotic în jurul aripei drepte : vrie. Am adus comenzile la mijloc şi am aşteptat pînă ce aerul a început iar să şuiere în jurul fuselajului. Atunci am scos din vrie şi am întrebat, nici nu redresasem din picaj, vocea îmi suna chinuită în căşti, dar îmi venea să mor de rîs :

– Unde eşti, biboi ?

– Deasupra.

...rotit în cercuri ample, inele de uliu nemîncat şi ostenit de atîta zbor. Am urcat lîngă el şi aşa, aripă lîngă aripă, am luat cap-compas spre aerodrom.

– Dacă ți-a plăcut.

– Îhî...

Am rînjit iar sub mască, mă dureau colțurile buzelor, se frecaseră de căptuşeala roasă a măştii şi mă usturau.

– Rămîi în urmă.După două minute zburam iar în linie şi acum aveam amîndoi ținta pe film ; nu era o favoare, nu-mi făceam iluzii, a doua zi putea fi rîndul meu să greşesc.

– Ascultă, a spus Pisi, şi vocea lui nu mai suna lehămesită în căşti, să încercăm mitralierele.

Asta era o treabă care trebuia, oricum, făcută; am lărgit formația, zburam în linie la 200—250 de metri unul de celălalt, şi am apăsat butonul de armare. Am simțit socul înfundat al închizătorului, şi becul roşu s-a aprins.

– Armat.

– Şi eu, armat: Foc !

Am desiguranțat clapeta trăgaciului, am apăsat-o – vibrația scurtă, cunoscută, dunga roşie a trasoarelor lăsînd o urmă scurtă pe norii albi. Am

plecat botul, să retez un vîrf de piatră orbitoare...

...atunci a izbit, sec, a fost o lovitură rea, aparatele s-au strîns într-un ghem care a explodat într-o furtună de păr blond şi mi s-a năzărit un chip de fată, apoi a început prăbuşirea. Vedeam înainte un lanț de creste sfîşiind vălul cețos de sub mine într-o nefirească liniște încremenită, de lume nepămînteană; şi din tot vălmăşagul de fire smulse şi cadrane cu ace îndoite, numai becurile de avertizare ardeau cu văpaia lor sîngerie. Bîjbîiam cu mîna după manşă, am prins-o, am redresat avionul, şi numai atunci am auzit glasul lui Pisi grăbindu-se şi împroşcînd cuvintele ca niciodată :

– 221, ce-i cu tine? 221...

– OK, am spus, şiroiam de sudoare sub cască, mi se năclăise masca, mustea oxigenul pe care-l trăgeam în mine de transpirație, dar puteam stăpîni avionul

şi asta era esenţialul, nu-i nimic. Redu viteza şi treci în faţă.

*

La aerodrom m-a adus Pisi, aveam tabloul de bord făcut ţăndări, de sub el atîrnau cîteva conducte rupte care-mi sfîşiau salopeta şi-mi zgîriau genunchii, în cabină se strînsese o băltoacă lunecoasă de lichid hidraulic, am ţinut formaţie strînsă, mai ales pînă am spart plafonul şi m-am trezit în lumina mohorîtă a zilei de iarnă. Am trecut împreună la verticală, a trebuit să scot trenul cu avarie, flapsul n-a ieşit deloc, bine că radio-ul îmi funcţiona, şi numai pe panta de aterizare, jos de tot, aproape de pămînt, Pisi a pus motorul în plin şi a ratat, lăsîndu-mă să aterizez primul. IAK-ul a luat contact cu pămîntul lin, pe o roată, a bontisat mărunt pe cealaltă, s-a aşternut greu, rulînd pe zăpada bătătorită. Am degajat şi am tras la linie,

opream motorul cînd avionul lui Pisi ateriza, mă aştepta un grup măricel de curioşi în salopete de zbor şi cizme îmblănite ; nici nu s-a oprit bine elicea cînd Piratul a sărit pe aripă, agățîndu-se cu mîna înmănuşată de marginea cabinei.

– Eşti întreg ?

Am deschis cupola, nu pricepeam încă ce se putuse întîmpla şi am întrebat :

– Ce-i cu avionul ?

Am sărit de pe aripă, eu întîi, apoi Piratul, sprijinindu-se de mîna mea întinsă şi oftînd; am ocolit avionul, vedeam atîrnînd sub el tot felul de cabluri şi conducte smulse, ulei, lichid hidraulic picurînd roşietic şi topind zăpada, tabla sfîşiată. Unul dintre mecanici s-a răsucit spre noi, a arătat cu degetul, şi printre cilindrii motorului vedeam culata mitralierei, umflată parcă şi strîmbată ciudat :

– A explodat un proiectil, chiar în fața închizătorului.

Asta era, şi n-am înțeles decît mai tîrziu ce-a spus Piratul, pe un ton profetic :

– Noroc că ai avut motor răcit cu aer, puştiule.

Nu arăta grozav de mirat, şi mi se părea firesc : era un tip care trecuse prin multe.

– Bine că a scăpat pilotul, Pisi mă bătea pe umăr, nu-şi scosese încă paraşuta, abia atunci am băgat de seamă că nici eu nu-mi desfăcusem chingile, şi umerii începuseră să mă doară. Am dat la o parte siguranța cataramei, am apăsat... În clipa următoare l-am văzut pe Faps cu aparatul de fotografiat la ochi, instinctiv am luat o poză eroică ; piciorul mi-a alunecat însă pe zăpada bătătorită,... Am şi acum fotografia : în primul plan eu, zburînd prin aer, paraşuta desfăcută pe

jumătate mă trage jos, şi în momentul următor chiar am căzut, dar asta nu se vede în fotografie. Lîngă mine Pisi, întinzînd mîna să mă ajute, dar cu fața întoarsă spre aparat. Apoi Piratul, puțin astupat de saltul meu, mutra lui Mihai, rînjetul lui Chioru sub marginea dreaptă a căştii de zbor. Pe ceilalți nu-i pot recunoaşte, stăteau cu spatele la noi admirînd avionul, salopete de piloți şi şube de tehnicieni, iar în fund de tot, văzîndu-se prin nu ştiu ce minune după grămada aceea de oameni, IAK-ul. Se observă că-i ceva în neregulă, capota motorului desfăcută în partea de jos, puțin deformată, şi din țevile rupte care atîrnă picură încet lichid hidraulic cu miros înțepător, topind roşietic zăpada murdară.

*

Piratul m-a propus pentru citare pe ordin de zi, dar eu am preferat o

permisie de 3 zile. Pînă la urmă m-am ales şi cu citarea şi cu promisiunea fermă că voi pleca, măcar pentru două zile, dar puțin înainte de data fatală comandantul escadrilei s-a îmbolnăvit şi prima măsură luată de înlocuitorul său a fost sistarea oricărei permisii. Cică trebuie să ne vedem de zbor. Am ridicat din umeri şi m-am hotărît să plec, oricum. În după-amiaza zilei de 11 februarie, era într-o miercuri, am aplicat cele mai subtile procedee tactice pentru înşelarea santinelei şi, cu mantaua făcută colac în bandulieră, am trecut prin gardul de sîrmă ghimpată ; am traversat în fugă, aplecîndu-mă, calea ferată, abia de cealaltă parte a terasamentului înalt m-am oprit o clipă, să mă şterg de sudoare. Era o zi rece, cu ceață din aceea seacă şi înghețată, care taie mai rău ca o rafală de viscol ; am dezlegat sfoara cu ajutorul căreia legasem mantaua şi m-am îmbrăcat. M-

am uitat la ceas, mai era un sfert de oră pînă să sosească trenul, am pornit spre gară. Trebuia să fiu atent, cu trenul ăsta plecau şi instructorii de zbor care locuiau în oraş, cînd am ajuns la semafor am părăsit poteca, înfundîndu-mă în păduricea din spatele gării. La adăpostul cetii m-aş fi strecurat uşor în ultimul vagon, şi Lena... Am tras iar mîneca mantalei, sticla ceasului se aburise, doar greu am putut citi ora : încă zece minute. Fusese mai uşor decît crezusem, m-am rezemat de un trunchi firav, zăpada umedă mi-a căzut pe căciulă şi pe epoleți, bufnind înfundat. Am rîs, şi m-am apucat să scutur pomii aceia subțiri; nu-mi păsa că o să arăt ca Moş Gerilă cînd voi urca în tren, apucasem cu amîndouă mîinile tulpina neagră, mirosind nedesluşit a primăvară depărtată, şi atunci mi-am auzit parcă numele, străbătînd prin ceața groasă. Am zîmbit, cine naiba mă ştia aici, în

pădure, dar zîmbetul mi-a înghețat pe buze : erau mai multe voci care mă strigau, parcă desluşeam şi nişte cuvinte...

M-am scuturat de zăpadă, m-am uitat în jur; dincolo de marginea pădurii cîmpul alb-cenuşiu, nesfîrşit, mare cu valuri de zăpadă. Ceața m-ar fi ascuns după cincizeci de metri; am făcut cîteva salturi lungi, ca de iepure încolțit, şi m-am oprit : nu avea nici un rost. Acum auzeam clar strigătele, înaintau ca un tăvălug dinspre gară, veneau în linie, zbierînd, mai trebuiau doar să izbească cu bețe în_ copaci ca să te crezi la vînătoare de vulpi. Mai erau cinci minute pînă la tren, am ieşit în întîmpinarea şirului de oameni care mergeau prin pădure strigîndu-mă ; am ridicat mîinile şi am mers aşa, aşteptam să aud pocnetul armelor de vînătoare şi să simt alicele înfigîndu-mi-se în piept.

– Dorule, ieşi !

– Hei, elev ! Elev !

– Ştim că eşti acolo !

Am apărut cu mîinile ridicate şi strigătele s-au curmat, parcă ridicase cineva brațul unui picup de pe placă ; doar undeva, în celălalt capăt al pădurii, s-a mai auzit o chemare stinsă. Pe urmă a şuierat trenul, şi toată lumea a fugit spre peron; rămăsese numai înlocuitorul Piratului, care mă privea crunt.

– Să mergem, elev, şi cuvîntul m-a izbit sec. Am ieşit pe peron, am aşteptat să plece trenul, priveam cu nostalgie chipurile de dincolo de geamuri, erau oameni dintr-o altă lume... Am traversat şinele, ne-am urcat într-unui din autobuzele care aduceau instructorii la gară ; maşina se hurduca pe drumul înghețat, m-am uitat înapoi, se mai vedea fumul locomotivei, negru peste marea aceea albă...

– De unde ați ştiut, am întrebat, nu mă ferisem de nimeni, aproape toți

colegii mă văzuseră plecînd, şi eram curios să ştiu cine-i caiafa.

– Noroc că mai există oameni conştienți, a spus locțiitorul Piratului.

...desigur, oameni conştienți care văd, aud, tac, apoi se duc şi vorbesc. Era atîta siguranță de sine pe fața ofițerului de lîngă mine, şi nu m-am putut stăpîni să nu întreb :

– Unde mă duceți ?

– La muzeu...

Nu la muzeu, mai rău – în biroul şefului şcolii. Nu mai intrasem niciodată în încăperea spațioasă, ticsită cu machete, planşe, scheme de luptă aeriană şi fotografii de avioane. Mai era pe peretele din fund, întins sub o placă de sticlă, un tricolor vechi de mătase grea, cu ciucuri masivi de aur. Mătasea şi aurul îşi pierduseră luciul de atîta vreme şi de fum de praf de puşcă, singurul cuvînt desluşit pe drapel era : „FLOTILA”..., scris într-un arc de cerc

întrerupt, mai departe nu se putea citi, bătea lumina nu-ştiu-cum pe geamul care-l acoperea, sclipea şi mă orbea. Şeful nu era singur în birou, nimerisem în plină şedinţă, cînd am închis uşa după mine s-a lăsat o linişte densă, din care puteam tăia felii de curiozitate şi aşteptare.

– Colegul dumitale, Voinea, a raportat ofiţerului de serviciu că vrei să fugi la Bucureşti, a recitat sacadat colonelul, se uita ţintă la mine pe sub sprîncenele groase, şi nu pot spune că mă simţeam teribil de bine sub privirea lui. Am telefonat la gară, şi văd că te-au găsit. De ce ai plecat fără să ceri voie ?

Priveam în ochii căprui, aspri, stăteam neclintit pe parchetul lucios, cu mîinile lipite de vipuşcă, nu-mi venea să cred lumina voioasă şi neastîmpărată fulgerînd cînd şi cînd în dosul căutăturii severe. Merita să risc.

– Raportez, am o prietenă, mîine e ziua ei de naştere, voiam să fim împreună. Am tăcut o clipă, cîteva rînjete ,apăruseră în jurul mesei lungi; am adăugat, rostind apăsat cuvintele :

– Era foarte important pentru mine să fim împreună de ziua ei, tovarăşe colonel.

– De ce n-ai cerut voie ?

L-am simțit pe locțiitorul Piratului frămîntîndu-se în stînga mea ; cei de la masă mă priveau, parcă aş fi fost un foetus în spirt. Am explicat:

– Pir... asta, comandantul escadrilei îmi aprobase permisia, dar tovarăşul maior...

– Eu nu l-am lăsat, a spus maiorul. Întîi zborul, şi pe urmă...

– M-am lămurit. Colonelul l-a măsurat cu privirea de jos în sus, şi n-aş fi vrut pentru nimic în lume, atunci, să fiu în locul maiorului. Poți pleca, elev ; te duci

şi-ți iei ordin de serviciu şi foi de drum pînă vineri dimineața.

Din după-amiaza aceea de iarnă am început să cred în minuni. Mi-am muşcat buza de jos, mi-am întins degetele de-a lungul vipuştii de la pantalon, şi am spus, zelos :

– Am înțeles, tovarăşe colonel.

Cred că mă clătinam puțin; ofițerii de la masă se holbau unii la alții şi toți la mine, nu mai văzusem de mult aşa colecție de ochi rotunzi, era o plăcere să-i priveşti. Am încercat să execut un stînga împrejur ireproşabil, m-am împiedicat, mi-a trebuit ceva timp să redresez şi eram cu mîna pe clanță cînd am auzit iar glasul colonelului :

– Ți-a fost frică, elev ?

Am întors capul, era ceva special în tonul cu care fusese pusă întrebarea, am închis ochii strîngînd pleoapele, ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc :

– Cînd, frică ?

– Atunci, cu avionul.Am ridicat din umeri şi am răspuns, deschizînd uşa :

– Atunci, nu.

*

În compartiment era o fată, singură, se rezemase cu spatele de perete şi-şi întinsese picioarele lungi pe banchetă ; a zîmbit cînd am intrat. Am aruncat, în treacăt

– Bună...

Mi-am scos mantaua şi m-am aşezat pe canapeaua liberă ; am privit-o lung pe fată, cred că am şi fluierat, nu tare, numai aşa, un şuierat din vîrful buzelor, îmi cerceta uniforma şi cucul de pe piept, am oftat. Era una dintre fetele alea care trezesc dorul de hoinăreală mocnind înăbuşit în fiecare – hoinăreală alături de ea, ştii, în şa, copitele cailor împroşcînd nisipul şi goana fără început şi fără sfîrşit, cînd boturile cailor se ating în galop, iar genunchii îndoiți şi scările se

lovesc cînd şi cînd, pentru o frîntură de secundă. Avea fața puțin trasă, îmi puteam închipui orice, începînd cu o planetă străină şi terminînd cu o mină veche de aur, despre obrajii uşor scobiți şi umbrele slabe, abia conturate sub ochii imenşi Purta un pulover de lînă groasă, cenuşie, blugi din foaie de cort; manşetele roase erau pătate de noroi, dar cizmele solide care ieşeau de sub pantalon erau curate, ca şi cum fata le-ar fi şters, meticuloasă, înainte de a urca în tren. În plasă, deasupra ei, zăcea aruncată o haină din acelea din care poartă ceferiştii – față de postav cazon, căptuşeală de blană aspră – o haină onestă, care văzuse multe la viața ei şi nu se plîngea deloc. M-am uitat iar la fată, părul des şi lucios îi tresălta pe umăr cînd roțile pocneau sărind peste încheieturile şinelor – ca o țesătură scumpă. Mi-a zîmbit din nou, şi mi-am şters ochii, apăsîndu-mi pleoapele cu

mîna. Avea gura mare şi o claviatură de dinți perfecți, placă continuă de fildeş cu linii subțiri, verticale, migălite fin la intervale egale. Zîmbea ostenit, puțin sfios şi puțin trist, era un zîmbet ciudat, ca al oamenilor care au muncit îndelung la o treabă grea numai de ei cunoscută.

– Mă plictiseam, a spus fata, nimeni n-a intrat în compartimentul ăsta, vocea ei era puțin răguşită şi dacă n-ar fi fost dinții aceia de reclamă, aş fi putut crede că fumează.

– Merg la Bucureşti, am explicat sec, n-am ştiut niciodată să agăț fete în tren, nici nu voiam să învăț, însă fata asta nu era genul de pipiță care se lasă agățată prin trenuri.

– Te duci la prietena ta, a continuat fata ca o discuție de mult începută, nu mai zîmbea, acum era serioasă şi gravă, de parcă i-aş fi povestit că merg la înmormîntarea Lenei, dar era ceva care

mă făcea să am încredere în felul ei ciudat de a fi.

– Dumnezeule, am oftat, ce roman. Noi da, papa nu, are şi un frăţior, tot nu, două voturi pentru, două contra. Papa găseşte un june pe placul lui, studinte, obţine astfel majoritatea, iar eu mă duc acum să văd ce-i de făcut.

– De ce s-a băgat papa între voi ?

– O poveste întreagă, am spus. Ceva cu jurăminte şi cu promisiuni ţinute timp de 17 ani. În fond, din punctul lui de vedere, are dreptate.

– Crezi ? Ochii fetei au lucit scurt : să nu te laşi. Pentru că într-un fel, tipul ăla e un out-law.

– Un ce ?

– În afara legii. Un proscris.

Mă mira îndîrjirea bruscă şi limpede din ochii fetei, o clipă am văzut-o săltînd lîngă mine în şaua înaltă, munţii din marginea pustiului erau albaştri şi depărtaţi, ne pregăteam de popas şi

tocmai mă întrebam dacă merită să fie dormită o noapte ca aceea.

– Care lege ? Nici o lege nu opreşte părintele... Fata m-a privit lung, o spaimă plină de nedumerire :

– Legea firească... a fiecăruia dintre noi. Nu cumva îi ții partea lui papa ?

S-a oprit o clipă şi a continuat greu, parcă ducea cine ştie ce povară în spate, scuipa cuvintele ca şi cum n-ar fi vrut să-şi murdărească gura cu ele : „Tipii ăştia, care văd fericirea copiilor prin fericirea lor, puah !”

Mi-era ruşine, şi am lovit cu muchea palmei în vinilinul canapelei :

– Nu ştiu cum... m-am pomenit dincolo. Încerc să-l înțeleg.

– Aşa n-o dobîndeşti niciodată, a spus fata încet, ca pentru ea. Trebuie – dacă trebuie, şi eşti convins – să lupți. Aviatorule... Şi-a trecut palma peste frunte, prelung, ca şi cum discuția ar fi obosit-o.

– Astaaa... căuta cuvîntul, a pocnit din degete – cum se spune la voi în aviație, atacul ăla primejdios, din care nu scapă decît unul...

Eram curios să ştiu ce urmează :

– Atac frontal.

– Aşa, a zîmbit din nou fata, s-a clătinat pe canapeaua ei cînd vagonul s-a zguduit din încheieturi trecînd peste macazuri, atac frontal. Să ataci frontal. Sau nu te simți destul de... Trenul se oprise, habar n-aveam ce gară era, chiar în dreptul ferestrei noastre lumina un felinar cu neon, fata îşi dăduse jos picioarele de pe banchetă, se aplecase spre mine, ținea genunchii depărtați băieţeşte, a repetat : „să ataci cinstit”. Lumina puternică a neonului intra brutal în compartiment şi abia atunci am văzut ridurile fine din colțul gurii şi creţurile mărunte pe care le făceau pleoapele, clipind. Fata asta ciudată putea avea orice vîrstă, între 18 şi 30 de

ani. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de geam, îşi lipise fruntea de sticla rece, trupul subțire, puțin uscat – cît să amintească soarele şi gerul pustiului. Nu se cunoştea mare lucru sub puloverul ăla lăbărțat, gros, doar gîtul ieşindu-i puternic şi mlădios din gulerul rulat, prea larg, şi mîinile, dar erau mîini agile, fine, de fată. Am mai pălăvrăgit, nimic despre ea, am coborît amîndoi în Gara de Nord, nu avea nici un bagaj, mergea cu mîinile înfundate pînă la coate în buzunarele şubei îmblănite; la ieşirea din gară, sub coloanele acelea rotunde, uriaşe, a scos brusc mîna dreaptă din buzunar întinzînd-o cu palma în sus, cînd am strîns-o, am simțit pielea uscată şi caldă :

– Numai bine.

A dispărut printre maşini şi autobuze, traversînd piața gării spre Calea Griviței, şi am rămas cu ochii după ea, pînă ce troleibuzul a oprit în stație. Am urcat,

mi-am lipit nasul de geamul din spate, stema de pe căciulă zgîria sticla, mă simțeam ca şi cum aş fi pierdut, brusc, ceva drag, şi fierbinte, şi foarte apropiat.

*

Am atacat frontal : m-am dus acasă la Lena. Am rînjit cînd am împins cu spatele strîns în manta uşa masivă de la intrare ; pentru mine blocul ăsta nu mai avea secrete, îl cunoşteam ca pe buzunarul meu, de sus în jos şi de jos în sus, aş fi pătruns în el chiar dacă l-ar fi înconjurat cu un zid înalt de aramă. Liftul STIGLER, tenacitatea omului care freca, zi de zi, inscripția din metal galben. La etajul şase am ieşit din lift şi am sunat. Mi-a deschis Gigi, repede, ca şi cum ar fi aşteptat în spatele uşii, nu părea prea surprins văzîndu-mă. Purta haina de catifea cu revere late, era într-adevăr o haină de atmosferă, părea proaspăt coborît de pe scenă, cu reverele

late şi pulpanele lungi, neobişnuit de lungi şi m-a ajutat să-mi scot mantaua, agățînd-o apoi în cuier. În camera aceea mare pe care o ştiam pustie l-am văzut pe tatăl Lenei, aduseseră mobilă, citea cufundat într-un fotoliu, şi picioarele strînse în pantaloni înguşti de stofă groasă, cenuşie, se odihneau pe tăblia lustruită a unei măsuțe scunde. N-a scos pistolul să mă împuşte, mi-a întins mîna, am strîns-o, şi m-a poftit amabil :

– Ia loc.

...fotoliul celălalt, pe care era un vraf măricel de ziare şi reviste.

– Mă scuzați, am spus, nu am timp.

Credeam că o să sară la mine, dar s-a mulțumit să ridice din umeri şi s-o cheme pe Ileana. A apărut din odaia ei, prin uşa rămasă deschisă vedeam coada unui pian mătăhălos, negru.

– Salut, am făcut pe un ton neutru, şi Lena a fluturat mîna, muşcîndu-şi buzele :

– Hello.Gigi trecuse lîngă fotoliul lui taică-său, păreau foarte fericiți aşa cum stăteau unul lîngă altul, pozã de familie, de parcă mîine era ziua lor, nu a fetei; simțeam clar un val de ostilitate rece plutind dinspre fotoliul ăla nenorocit.

– Vino, m-a chemat Lena ; am intrat la ea. În timp ce închideam uşa, simțeam patru găuri adînci şi fierbinți în spate, ochii tatălui şi fratelui, parcă mirosea uşor a stofă arsă ? M-am rezemat cu spatele de uşa închisă, oftînd uşurat, atunci am văzut tipul subțirel, mai înalt ca mine, palid, cu părul lung,, negru. Era un tip drăguț, ochii îi ardeau într-o flacără calmă pe fața prelungă, fruntea înaltă şi mîinile, mîinile mari, cu degete lungi, fine, ieşind din mîneca hainei ca mîinile unui adolescent. Nu era nici o pată de vopsea pe pielea smeadă sau pe unghiile îngrijite, totuşi erau, incontestabil, mîini de pictor.

– Dînsa e profesoara de pian între două vîrste, am arătat cu capul spre mîinile de pictor. Iar eu sînt acordorul. Mi-am băgat mîna pînă la cot sub capacul deschis al pianului şi am trecut degetele peste coardele întinse : do-mi-sol-do. Bună seara, doamnă.

– Termină, a mîrîit Lena, şi mi-a plăcut glasul nerăbdător, uşor enervat, mîrîise pe tonul cu care-ți permiți să te adresezi doar unui om foarte apropiat. Lucian, el e Doru.

– Ba nu, am insistat. Sînt Anaximandru din Efes şi să mă ia dracu dacă ştiu ce caut aici.

– Să nu pleci !

Lena, i se deschiseseră mari ochii, rotunzi, colțurile buzelor se albiseră pe fața arămie, cum reuşea să rămînă bronzată în plină iarnă ? M-am aşezat pe canapeaua îngustă de piele, se năruise totul în mine, nu mai simțeam decît o oboseală rea, cu gust de metal coclit.

– Nu plec, am spus. Numai că e neplăcut să vin la tine, şi să-l găsesc pe Lucian. M-am răsucit spre pictor, iartă-mă, dacă ne întîlneam în altă parte, puteam deveni prieteni pe viață...

Pictorul se rezemase de pian, îşi încrucişase brațele pe piept, încheieturile mari îi atîrnau stinghere din mînecile hainei. O clipă mi-a părut rău că venisem : marginea orizontului legănîndu-se pe botul rotund, ronrăitul liniştitor al motorului, roțile groase lăsînd o urmă fermă în zăpada spulberată de elice. Mă gîndeam că, aşa cum stă rezemat de pian, dacă s-ar lăsa puțin pe spate şi capacul acela căscat ca o gură de rechin s-ar închide peste el, n-ar mai rămîne afară decît pantofii cu vîrf retezat.

– Îți place Ileana ? a întrebat Lucian, şi el ataca frontal, am ridicat din umeri, am răspuns folosind un cuvînt pe care nu-mi plăcea să-l rostesc în casa aia, dar

era singurul cuvînt valabil, mă simțeam atît de nenorocit încît eram dispus să mă las înghițit de pianul rechin împreună cu Lucian :

– O iubesc.

Atunci am auzit pocnind capacul pianului, nu cel mare, capacul mic, de la claviatură, şi clapele izbite cu furie, şi notele izbucnind aiurea, umplînd camera, ricoşînd de pereți şi asurzindu-ne ; uşa s-a dat de perete şi în încăpere au năvălit Gigi şi tatăl fetei ; credeam că o să-mi plesnească timpanele în torentul dureros de sunete, şi glasul Lenei înălțîndu-se mînios peste tot vacarmul acela, şi mîinile izbind claviatura cu pumnii încleştați :

– Nu vă permit să mă negociați, masculilor ! Nu vă permit !

*

– Nu ştiu dacă am făcut bine lăsînd-o cu taică-său, am spus, şi Lucian a rîs scurt:

– În orice caz, mai bine decît dacă am fi rămas şi noi acolo.

Mergeam unul lîngă altul atingîndu-ne umerii în mers, făceam un contrast caraghios, Lucian cu paltonul lui de boem şi cu fularul fluturînd, eu cu mantaua mea strînsă pe talie, încheiată regulamentar la toți nasturii.

– N-am bănuit că e un aranjament, a reluat pictorul, m-am dus într-o seară la mătuşă-mea...

– Aşa încep chestiile astea, l-am întrerupt, cu vizite întîmplătoare, seara, pe la mătuşi bătrîne. Numai că întîmplările sînt amănunțit aranjate dinainte...

M-am oprit, simțeam că Lucian nu ascultă ; îşi întindea gîtul spre o reclamă luminoasă, ca hipnotizat :

– Uite...

Era o reclamă obişnuită, ţipătoare, tuburi roşii împletind tuburi verzi şi alcătuind împreună o inscripţie idioată.

– Nu asta. Lucian se frămînta pe picioare şi auzeam scîrţîitul tălpilor înghețate pe asfalt. Ceața.

...se ridicau de-a lungul tuburilor de sticlă lungi fîşii de abur străveziu în care culoarea se filtra, rămînînd numai ceva abia bănuit, sus, în bezna cenuşie de sub acoperişuri.

– În regulă, am spus, să mergem.

Am intrat la Tic-Tac ; era aproape ora închiderii, piccolo se uita ciudat la uniforma mea, n-ar fi trebuit să intru acolo îmbrăcat aşa, ne-a servit cu două Dubonet-uri rubinii.

– Îmi pare rău de Ileana. De ce-i spui Lena ?

Mi-am plimbat prin gură lichidul dulce, cu aromă vagă de migdale : fără „de ce”. Pictorul se rezemase cu coatele

de masă, îşi sprijinise bărbia în pumni, privea prin mine, gînditor.

– Cam ce-ar fi de făcut ?

Lăsase paharul chiar lîngă marginea mesei şi mi-am spus că la primul gest neatent zboară jos ; nu s-ar fi spart, podeaua barului era acoperită cu o mochetă cenuşie ; dar, oricum, un pahar răsturnat într-un local, şi băutura vîscoasă infiltrîndu-se în materialul gros...

– Tu – am întins mîna şi am tras paharul cu picior spre mijlocul măsuței scunde – tu, mă rog... ai ceva pentru... adică, vreau să spun...

– Nu, a zîmbit Lucian, zîmbea cu adevărat, simțeam că mă pot încrede în zîmbetul ăla şi, fără să vreau, nu ştiu cum, mi s-a năzărit lumina chioară din compartiment, şi am văzut-o pe fata din tren. Nu. O prietenă sensibilă, şi atît. Dumnezeule, Lena, o prietenă sensibilă !

îmi venea să urlu aşezat pe taburetul caraghios, de bar.

– Retrage-te, am spus cu voce gîtuită, şi pictorul a încuviințat din cap :

– M-am retras deja.

– Nu încă, m-am repezit, şi am explicat : vreau să te rog ceva. S-o scoți mîine pe Lena din casă – ştii, îi spui lui taică-su că ai luat bilete la film, sau cam aşa ceva.

– Omul are încredere în mine, a mormăit Lucian.

Era, într-adevăr un lucru peste care se trece greu : mi-am amintit din nou fata-femeie din tren, zîmbetul ei sfios şi trist. Am încercat să-l conving :

– E un om în afara legii.

– Ce lege ? a vrut Lucian să ştie, şi l-am lămurit: cea mai elementară. Cea care dă dreptul fiecăruia să fie el însuşi. Pictorul s-a foit încurcat pe scăunelul lui, „să vezi”, atunci am întins mîna peste masă răsturnînd paharul şi mi-am

înfipt degetele în brațul lui, prin stofa groasă a paltonului :

– Ascultă, scuteşte-mă de predici cavalereşti. Tipul n-are nici un drept, înțelegi... creştea în mine o furie rea, greu reținută, adunam atîtea lucruri care mi se puseseră de-a curmezişul, se urca de undeva, habar n-am de unde, un venin verde şi dens ca o mlaştină de pădure, vedeam ochii pictorului, scormonindu-mă, ca printr-o negură vînătă. Te porți ca un om – onoare şi restul – cu oamenii.

Dîra de Dubonnet ajunsese la marginea mesei, boabele de lichid vîscos se rostogoleau şi picurau cu zgomot înfundat, pătînd mocheta cenuşie întinsă pe jos.

*

Dimineața m-a trezit soră-mea ; mi se urcase cu genunchii pe burtă şi se sălta, chiuind ca indienii. Am măturat-o jos,

Liliana a făcut o tumbă şi s-a băgat lîngă mine, sub pătură ; am deschis ochii, afară era încă întuneric.

– Dumnezeule, am spus; eşti nebună de legat. Nu puteai să mă laşi să dorm ?

– Îmi dai şapca Bob-O-Link ? a întrebat Liliana, cu nasul în pernă ; îi tresăltau de rîs umerii ascuțiți sub pijama, o pijama nostimă, un fel de trening gros şi pufos.

– Ascultă, ce-ai tu cu şapca aia ?

– Mă face nevăzută. Liliana s-a răsucit şi mi-a clipit şmechereşte din ochi. Nici una dintre colegele mele n-are aşa ceva, şi dacă apar cu ea la şcoală... Îți dai seama ?

M-am uitat la mutrişoara smeadă, înfundată în pernă, la părul lung, negru, care nu mai era păr de copil; îmi dădeam seama, şi încă foarte bine.

– Ce nevoie ai să te faci nevăzută ?

– Vai, s-a mirat Liliana de neştiința mea, îți foloseşte la o mie de lucruri. De

pildă, poți asculta discuțiile telefonice ale părinților... şi încă multe altele.

Am devenit dintr-o dată atent.

– Copil pervers. Ce discuții telefonice ?

În casa noastră erau două telefoane, unul în dormitorul părinților şi celălalt în biroul tatii; dacă manevrai cu atenție, ca să nu simtă cei care conversau, puteai asculta de la receptorul unuia ce se vorbea la al doilea.

– Aseară, tîrziu. A telefonat un nene furios, eu am răspuns din birou şi tata a vorbit cu el din dormitor. Spunea că face scandal...

– Tata ?

– Nu, individul ăla. Spunea că ai sucit capul fiică-si, că n-o laşi să trăiască, iar ea trebuie să se dedice artei, şi te ții de coada ei, şi că te dă în judecată dacă nu-i laşi fata în pace.

Şi-a dat părul la o parte din ochi cu un gest pe care nu-l cunoşteam, şi m-a cutremurat gestul acela nou, rotunjit.

– Tu chiar cunoşti o balerină ?

– Mai bine n-aş cunoaşte-o. Taică-tu ce-a spus ?

Liliana s-a strîmbat :

– Că va discuta cu tine. Ştii... în sfîrşit, ca între bărbaţi.

Nu prea discutasem cu tata ca între bărbaţi, era mai mult plecat iar la întoarcere îmi aducea tot felul de lucruri interesante din călătoriile lui. Eram nerăbdător să stăm de vorbă ca între bărbaţi. N-am aşteptat mult, după dejun am rămas singuri în toată casa şi m-a chemat în biroul lui; m-a poftit în fotoliu, nu-mi plăcea şi mă nedumerea tonul rece, superior.

– Mi-a telefonat aseară tatăl... prietenei tale. Mi-a spus că te-ai dus la ei, că ai făcut scandal, şi că a fost nevoit să te dea afară din casă.

– Nu-i adev...

– Mi-a mai spus – s-a încruntat tata, ridicînd vocea – că ai purtat un fel de

corespondență cu fata lui, dar în mod ruşinos, folosind intermediari...

– Dacă i-aş fi scris acasă, n-ar fi primit...

– Nu mă întrerupe. M-a avertizat foarte serios că e dispus să te dea în judecată ; fata e încă minoră.

– La fete nu e aşa...

– Ți-am spus să nu mă întrerupi ! Pe fruntea tatii începuse să pulseze o vînă, şi-mi aminteam bine ce înseamnă asta. Fata trebuie să-şi vadă de treaba ei, şi tu de a ta !

Acopeream cu pantoful desenele covorului, pe rînd, încercînd să obțin un model nou; în birou se făcuse linişte, o linişte din aia cu nori joşi, arămii, îngrămădiți la orizont, cu bolta neagră a cerului arcuită duşmănos deasupra, şi cu oceanul fremătînd de toate furtunile lumii dedesubt.

– Aş vrea să ştiu părerea ta.M-am lăsat pe spate, cufundîndu-mă în brațele fotoliului ca într-un colac de salvare.

– Tată, tu ce i-ai spus individului ? L-ai lăsat să vorbească, să înşire totul, fără să-i spui nimic ?

– Ce mai era de spus ? Pentru mine totul e clar !

– Şi NU MI-AI LUAT APĂRAREA ? NICI UN PIC ?

Taică-meu mă privea, încercînd să înțeleagă ; s-a întins peste tăblia nenorocitului ăluia de birou lustruit, a pus mîna pe mîna mea, şi zău dacă nu mă liniştea atingerea degetelor sale uscate.

– Tu eşti băiatul meu ; dar trebuie să fim atenți şi n-avem nevoie de scandal. Am o poziție care obligă. Pe lîngă asta, tu te-ai depărtat de noi, şi fata aceea...

Chestia asta, cu poziția care obligă, m-a dat gata :

– Fata aceea ar putea deveni într-o zi soția fiului tău. Şi povestea cu depărtatul, eu aş spune-o aşa : voi n-ați ştiut să vă apropiați de mine. Ştii, asta e mai mult treaba părinților.

Tata se uita la mine, de parcă mă vedea pentru prima oară şi cred chiar că, într-un fel...

– Mama şi tu, nu v-ați dat încă seama...

Juca din nou pe fruntea tatii, primejdios, vîna aceea :

– Deci, după tine, ar fi trebuit să-l reped pe omul acela, şi să încuviințez destrăbălarea...

Mă săltasem pe jumătate din fotoliul adînc :

– Ascultă, sînt fiul tău ; am crescut cum m-ai educat, mai mult sau mai puțin sub ochii tăi ; şi acum, primul venit e capabil să răstoarne strălucita impresie... Sau n-ai încredere în roadele propriei tale educații ?

N-ar fi trebuit să spun asta, simțeam.

– Destul! Tata a bătut cu palma în birou, şi lemnul lustruit a plesnit sec, ca împuşcătura unei arme cu amortizor de zgomot. Cînd pleci ?

– Mîine dimineață trebuie să fiu la unitate.

– Pînă mîine stai în casă. Nu te mai vezi cu fata aceea.

Du-te la tine !

M-am dus în camera mea şi m-am aşezat pe divanul scund. Camera mea de care eram atît de mîndru, plină cu tot felul de ciudățenii, aduse de tata... Am privit în jur, arcul cu săgeți otrăvite, lănciile africane, scutul pictat, pătura Navajo care-mi acoperea divanul, machetele de avioane, farfuriile de Horezu de pe raftul din lemn negru şi dens de abanos. M-am întins pe pătura Navajo, am rămas aşa, cu ochii în tavan, eram incapabil să înțeleg şi refuzam să trag vreo concluzie.

*

Am împins uşa cu arc, clopoțelul a sunat şi am intrat în tutungerie ; tutungiul cu mănuşă neagră de piele stătea în dosul tejghelei, flancat de pachetele mari cu tutun, purta acelaşi halat cu o mulțime de nasturi-ochi, şi, în general, arăta atît de sine-însuşi, încît o clipă mi-a fost milă.

În raftul de lîngă telefonul agățat pe perete erau cîteva reviste noi, am luat una, am răsfoit-o, nimic interesant, şi am pus-o la locul ei.

– Domnu' aviator doreşte ceva ? Nu, nu dorea nimic. Era prima oară cînd mi se spunea „domnu' aviator”, şi încă într-un fel absolut deosebit, aşa că am ciulit urechile.

– Ştiți, a reluat invalidul, ochii i se agățaseră de păsările mele măiestre de pe epoleți, şi în fiecare dintre pupilele lui vagi plutea o pereche de aripi de alamă larg desfăcute, ştiți, aş vrea să vă...

Atunci am văzut-o pe Lena intrînd, şi l-am lăsat în plata domnului ; m-am îndreptat spre fată cu mîinile întinse, i-am cuprins umerii, zburaseră urgent în lături pereții cu rafturi ticsite de reviste şi pachete cu tutun.

– La mulți ani, Lena.

Am scos din buzunar o cutiuță de pluş roşu, din cele în care se țin bijuteriile, şi am deschis-o. Înăuntru, un fel de piatră neagră plată şi şlefuită, prinsă într-o montură subțire de aur. În partea de sus, rama de aur avea un inel prin care trecea un lănțug, tot de aur, şi negrul pietrei aceleia ciudate făcea un contrast plăcut şi cald cu metalul scump. Lena a privit doar în treacăt bijuteria şi m-a tras de mînă afară din tutungerie.

– Ai văzut ce ochi avea ?

Nu înțelegeam : cine ?

– Tutungiul.

Am rîs.

– Lena, nu te văd decît pe tine.

Lena a zîmbit scurt şi m-a sărutat pe buze. Purta cizme cu toc înalt, nu trebuia decît să-şi lungească puțin gîtul ca să ajungă la gura mea. avea un fel de a săruta, parcă erupea brusc acolo, între buzele mele, un vulcan dintre cei mari şi fierbinți.

– Ce-ai în cutie?

Sub un felinar i-am înmînat solemn cutiuța roşie ; Lena a cercetat atentă piatra neagră, ca o picătură aplatizate, lumina viorie a neonului juca scînteind în cristalele minuscule, şi cînd pleoapele fetei s-au ridicat întrebătoare, am spus :

– Oțel. Oțel de mitralieră.

...mitralieră de aviație. Numai eu ştiam cît mă milogisem de armurieri să obțin o bucățică din închizătorul spart al mitralierei de pe avion, şi cît mă chinuisem cu polizorul şi cu şmirghelul să aduc oțelul dur la forma aceea caldă pe care montura de aur o apropia de

desăvîrşire, dar lucrurile astea nu se spun. Am desfăcut încuietoarea lănțişorului de aur, am cuprins gîtul fetei şi am încheiat lanțul la loc acolo, în bezna dintre gîtul fierbinte şi părul greu, mirosind – şi acum – a vară încinsă. M-am clătinat pe picioare, amețit, m-am lipit de fată :

– Lena, Lena mea...

Am făcut un gest cu mîna, şi m-am desprins ; mă acrea ideea de a sărbători cei 17 ani ai... ai iubitei mele, în cine ştie ce restaurant afurisit de cea mai înaltă categorie ; dar Lena era aşa de fermă, şi fierbinte, şi zîmbea puțin nedumerită, bijuteria neagră din oțel de mitralieră îi lucea stins peste palton, încît deodată toate mi s-au părut limpezi, şi uşoare, şi nespus de curate. Parcă pluteam în ceața trandafirie pînă la genunchi. Am cuprins umerii Lenei :

– Ştii ceva ? Haidem la mine !

– De ce ? a întrebat fata, zvîcnea ceva în glasul ei, se duseseră naibii toți, taică-meu, taică-su, Gigi, într-un vîrtej incert, avioanele mele dormitînd sub huse de dermatină groasă.

– Vreau să te sărut, am spus. Vreau să te simt frîngîndu-te sub mine, vreau să-ți văd părul răvăşit pe pernă, să-mi îngrop fața în el şi să văd lumea doar prin filtrul lui auriu. Vreau să te strîng în brațe şi să stăm aşa, înlănțuiți, pe o pătură indiană Navajo, care habar n-are ce cinste i se va face. Vreau să mă lipesc de tine, să te strîng tare-tare, să-ți simt gura astupîndu-mi gura şi să respirăm aceleaşi gînduri, şi, dacă se poate, să nu mai gîndim deloc. Vreau să fiu una cu tine, să nu mai ştim clar care-s eu şi care eşti tu, şi cînd mişti să mi se pară că eu m-am mişcat, şi viceversa. De asta să vii la mine.

M-a cutremurat flacăra galbenă izbucnită în ochii fetei: luminoasă,

fierbinte, tandră, simțeam cum mă dizolv în privirea aceea care mă învăluia năucă, puțin voalată şi – încercam să sper – cu un licăr de fericire. Dar FERICIRE, cu picioarele literelor adînc împlîntate în betonul cel mai dur. Şi se revărsa în mine ceva incandescent cînd Lena mi-a spus cu glas ciudat, tărăgănînd puțin cuvintele, era un glas nou, înăbuşind sunetele, şi fiecare sunet înăbuşit era o chemare :

– Să mergem.

*

Mi-a trebuit ceva timp să nimeresc broasca uşii ; cheia îmi tremura în mînă, Lena se rezemase de mine cu un aer pierdut... Simțeam în corpul ei fierbinte şi moleşit aceeaşi vibrație potolită, dar pornită din cele mai nebănuite adîncuri. Am deschis uşa, vedeam toate ca printr-o ceață care dădea un aer incert contururilor şi atenua zgomotele ; chipul

maică-mi, puțin speriat, şi vocea Lenei, din piept, aşa cum nu i-o cunoşteam :

– Bună seara, doamnă.

Dumnezeule, cîtă tărie ! Am intrat în camera mea, am închis uşa răsucind cheia, şi în clipa aceea un cuțit imens de ghilotină a căzut, tăind sec orice mă lega de cei de dincolo : chipuri, umbre, şoapte, prieteni, tîlhari, regi, avioane, palmieri şi cîini lățoşi. Am bîjbîit cu mîinile întinse, am simțit corpul fetei lipindu-se docil de al meu şi ne-am prăbuşit pe țesătura păturii Navajo.

– Lena mea...

Simțeam ca printr-o beznă caldă buzele fetei căutîndu-mă, şi-mi blestemam degetele încurcate în fermoarul rochiei. Pe urmă s-au modelat sub palmele în care sîngele pulsa nebuneşte umerii Lenei, gîtul, descopeream uluit o lume tainică şi incandescentă, şi nu mai era timp să mă întreb dacă am dreptul să pătrund în

lumea aia ; mîinile mele rotunjeau sînii fetei sub materialul subțire, mă clătinam în neştire pe marginea unei prăpăstii clocotinde. Am încercat să desfac medalionul, mi se părea nepotrivit oțelul acela negru, şi cuvintele Lenei au pătruns greu pînă la mine :

– Nu... să nu-l scoți... niciodată. Şi... lasă-mă.

Am mormăit ceva, înăbuşit, sau mi s-a părut mie că mormăi ; am simțit mîinile Lenei apucîndu-mi încheieturile, şi vocea ei nu mai era atît de toropită.

– Nu. Nu acum.

M-am scuturat şi mi-am lăsat fața pe pătura Navajo ; mîinile mele mîngîiau mai departe gîtul fetei, dar altfel.

– Bine. Mi-am frecat fruntea şi nasul de umărul ei dezgolit şi am repetat : „bine”. Se netezise clocotul fierbinte din mine, am simțit răsuflarea fetei pe față, i-am simțit buzele... Sărutul a ținut un sfert de oră şi, după ce m-am dezmeticit,

m-am răsucit cu fața spre tavanul întunecat :

– Vreau să-ți spun nişte versuri...

– Proaste.

– Proaste, evident. Dar o să-ți placă.

– O să-mi placă.

În cameră era atît de întuneric, încît pata aceea de pe tavan, cu contur de pinguin, nici nu se putea bănui.

Ridicăm bărbia spre cer
într-un gest încăpățînat şi stingher
Ca noi înşine – singuri – noi în noi
Nu-ncăpem într-o piele amîndoi...

– Nu-s aşa proaste.

Simțeam zîmbetul mic din glasul fetei. „Nici adevărate”, am vrut să adaug.

Atunci a bătut cineva în uşă, întîi încet, apoi tare, din ce în ce mai tare, şi am încremenit aşa, cu mîna pe pieptul Lenei, şi toată lava aceea din mine s-a scurs lăsîndu-mă gol şi vlăguit, simțeam cum îmi îngheață şi se strînge în pumn palma făcută căuş pe sînul fetei :

– Deschide. Deschideți, n-auziți ?

Se rotea Pămîntul cu mine, vijelios, prinzîndu-mă într-un vîrtej de negură înghețată şi rea : ăsta nu putea fi glasul tatălui meu.

– Deschide imediat!

Am simțit-o pe Lena strîngîndu-şi rochia la piept, şi am aprins veioza de lîngă pat; fața fetei era îngrozitor de albă, pînă şi perna părea mai închisă la culoare, numai ochii negri, sleiți, puneau o pată pe chipul acela supt, chinuit de ceva mai presus decît înțelegerea mea de elev-aviator.

– De ce, iubitul meu ?

– Deschideți !

Pumnii bubuiau în tăblia uşi, coji de ipsos cădeau pe parchet foşnind uscat; adică, îmi închipuiam eu că trebuie să foşnească, nu auzeam decît pumnii aceia izbind uşa :

– Imediat să deschideți !

– Îmbracă-te, Lena.

Urca în mine o ură rece amestecată cu neputință, cu jale, îmi strîngeam pumnii, convulsiv, îmi muşcam la sînge buzele încercînd să mă stăpînesc, şi de unde naiba, amestecîndu-se, mila asta imensă pentru cel care-şi zdrobea pumnii în lemnul uşii şi răguşise deja de atîta urlet ? ! Lena îşi punea paltonul, dinții lăsaseră dîre roşii pe buzele golite de sînge, mîinile neputincioase tremurau încercînd să lege cordonul. M-am ridicat, m-am dus şi am descuiat uşa ; am aşteptat o clipă, apoi am deschis-o larg. Tata, cu fața vînătă de furie, descompusă, cu gura crispată, cu ochii ieşiți din orbite, a rămas cu pumnii ridicați ; aproape aş fi vrut să cadă peste mine pumnii ăia, să mă stîlcească puțin tatăl meu, şi aşa, aşteptînd lovitura, mi-am spus că cel mai important lucru acum este ca Liliana să nu fie acasă.

– Afară !

Mi se părea mie, sau chiar şovăia ceva în vocea aceea ? Pumnii coborîți au căzut pe lîngă corp, fără să se desfacă; am întins mîna spre fata opritã în pragul camerei.

– Să mergem, Lena.

A trecut cu ochii în pămînt pe lîngă taică-meu, umerii căzuți sub gulerul de blană bogată, de ce, iubitul meu, la mulți ani, aş fi preferat să zac pe un catafalc, acoperit cu drapelul de luptă al unității, şi camarazi de-ai mei, cu arma la picior, să facă de gardă într-o tăcere pioasă.

– Tu rămîi !

N-aş fi crezut că tata e atît de sprinten : din doi paşi mă ajunsese, şi mă apucase de braț : nu pleci nicăieri ! Am văzut luciul opac al ochilor fetei, apoi părul lung fluturînd la cotul scării : la mulți ani, Lena ! Pe mine mă ținea taică-meu, strîns, îi simțeam răsuflarea gîfîită

şi mă împroşcau stropi mărunți de salivă :

– N-ai să pleci cu tîrfa aia !

Mi-am smucit mîneca, şi o bucată măricică de stofă cazonă a rămas între degetele bătrînului; am coborît scara în trombă, săream cîte două etaje deodată, am țîşnit în stradă aşa, cu vestonul rupt şi cu capul dezgolit. Vizavi de intrarea blocului nostru era un felinar vechi, unul dintre acelea cu gaz aerian, rămăsese înfipt în asfalt prin cine ştie ce minune mă amuza silueta ancestrală, înzorzonată cu tot felul de ghirlande. Acolo, lipită de felinar, parcă turnată în aceeaşi bucată de fontă, aştepta Lena. Am traversat, m-am apropiat de ea cu mişcări şovăielnice, nu ştiam ce să fac, era nespus de tristă fata blondă, lipită de felinarul acela stins. Am deschis gura să spun ceva, habar n-aveam ce, am simțit palma fetei acoperindu-mi buzele şi am sărutat, recunoscător, pielea rece şi

subțire. Nu ştiu cît am rămas aşa, lîngă stîlpul de fontă ; nu îndrăzneam să mă apropii mai mult de Lena, începuse să-mi fie frig. M-am gîndit iar la IAK-ul meu botos şi albastru, şi am spus, încet :

– Lena, poți să aştepți o clipă ? Pînă-mi iau mantaua şi căciula ?

...şi cuțitul finlandez, atîrnat deasupra patului, într-o teacă de piele groasă. Era cadoul lui Dan, şi am rînjit gîndindu-mă la vărul meu miop. Mi-am luat mantaua, m-am întors din drum, am scotocit prin dulap şi am scos şapca Bob-O-Link. Am traversat cu paşi mari sufrageria, tata stătea prăbuşit într-un fotoliu, cu fața prinsă în palme, am intrat în camera soră-mi. Nu era acasă, şi am oftat uşurat; am aruncat pe pernă, lîngă urs, şapca albastră cu cozoroc lung şi cu emblema mare, brodată cu fir : ,,Bob-O-Link" – sub două bastoane de criket încrucişate ; puştoaica era deşteaptă, avea să priceapă uşor. Am traversat din

nou sufrageria, bătrînul vroia parcă să-mi spună ceva, ridicase capul, dar nu-şi luase palmele de la ochi ; în antreu am scos din buzunar cheia şi am agățat-o în cui, apoi am închis uşa după mine, încet, şi broasca yale a lunecat uns, țăcănind din clicheți.

*

– De ce ? a întrebat Lena, şi era toată jalea pămîntului în întrebarea aia chinuită. Stăteam rezemați de parapetul lat al podului de peste Dîmbovița, prin spatele nostru treceau tramvaie scîrțîind pe şine, din apă se ridica greu o ceață gălbuie, felinarele de pe mal se vedeau ca nişte globuri fosforescente prin pîcla deasă. Era prima oară cînd Lena rupea tăcerea. Am ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Cred că de frică.

– De ce, frică ?

Am rînjit : „Taică-meu are imaginație, cred că se vedea deja la tribunal cu fiu-

su în boxă, pentru corupere de minore. Îți închipui, fiul lui ! Şi toți, dar absolut toți prietenii şi cunoscuții, telefonînd şi interesîndu-se din sfert în sfert de ceas de mersul procesului. E o chestie în stare să-ți ia mințile, nu-i aşa ?”

Lena a ridicat din umeri şi gulerul de blană a fîlfîit stins, încercînd să-şi agite şuvițele lungi, lipite de umezeală.

– Nu făceam nimic rău.

– Spuneam versuri. I-am acoperit mîna cu palma mea : ,,asta-i foarte grav.”

– Nu întrebam de astă seară... a spus fata, ridicînd ochii. Întrebam aşa, în general... pentru că toți ne stau în drum...

Era rîndul meu să ridic din umeri :

– Aşa o fi normal... ştii, toți se împotrivesc, dar pînă la urmă ei doi...

Am simțit-o pe Lena zgribulindu-se :

– Nu cred că aşa e normal. A desenat ceva cu degetul în picăturile minuscule

care abureau piatra parapetului : ar fi nedrept.

Era, într-adevăr, tare nedrept şi, brusc, mi se făcuse cumplit de frică, şi cînd am vorbit iar, greu, abia mişcîndu-mi buzele, am făcut-o pentru că nu mai suportam întrebarea alergînd înnebunită prin mine :

– Lena, noi... ?

Era aşa calda şi încrezătoare mişcarea fetei sprijinindu-se de mine, mi s-a făcut ruşine, am încercat să zîmbesc cînd am răspuns amîndoi, degetele noastre se căutau şi se încleştau acolo, pe piatra rece a cheiului :

– Noi rămînem !

Am plecat unul lîngă celălalt, mi-am petrecut brațul după mijlocul Lenei, şi cum mergeam de-a lungul rîului slinos, prăpădit, mi-ar fi plăcut ca fata din tren să ne însoțească, îmbrăcată cu scurta ei onestă de postav CFR.

*

Abia coborîsem din avion şi mergeam spre vestiar să fac duş, cînd un soldat a venit în fugă şi mi-a spus că mă caută cineva la poartă. „Bine”, am spus, am grăbit pasul spre duş, pe urmă m-am oprit la jumătatea drumului gîndindu-mă că Lenei, oricum, îi place să mă vadă în combinezonul de zbor. Am fugit spre poartă. Mai erau cîteva zile pînă la vacanța de primăvară, „concediul mic”, îi spuneam noi, asta s-a întîmplat într-o sîmbătă, eram sigur că Lena venise să mă vadă şi să punem la punct amănuntele excursiei în munți. M-am apropiat de postul de control, clădirea cenuşie părea pustie, zăpada se topea şi ici-colo începuseră să apară insulițe de iarbă crudă; dincolo de gard, o formație de tractoare pufăia trăgînd nişte utilaje agricole, cu gheare şi colți. Pe banca de lîngă poartă se odihnea, întinzîndu-şi cu voluptate picioarele şi întorcînd fața spre

soarele încă chior, unchiul meu Dan ; purta obişnuitul lui costum din foaie de cort şi avea o sacoşă mare, umflată, în care ar fi încăput velatura completă a unei corăbii de linie cu cinci punți şi şase catarge.

– Ahoi, am spus, şi Dan şi-a sclipit fericit sticlele bombate ale ochelarilor :

– Ahoi !

M-am aşezat lîngă el pe bancă, Dan îmi cerceta cu un aer de cunoscător costumul de zbor şi am aşteptat îngăduitor, întorcîndu-mă pe o parte şi pe cealaltă ca să nu las vreun buzunar sau vreun fermoar neexpuse ochelarilor lui, pînă m-a terminat de trecut în revistă, împreună cu toate accesoriile.

– Pistol ai ?

– Două, am spus plin de importanță. Unul pentru rachete, şi celălalt... am făcut o pauză semnificativă.

– Unde-s ?

– La hangar. L-am privit, superior : ce, crezi că ne jucăm cu armamentul ?

S-a aplecat şi mi-a tras din cizma îmblănită cuțitul de vînătoare ; i-a încercat tăişul cu degetul mare, l-a ținut în palmă cîntărindu-l, pe urmă l-a aruncat cu o mişcare bruscă, şi lama groasă a sclipit în soare şi s-a înfipt, vibrînd reținut, în scîndura înnegrită a băncii.

– Bun oțel.Am scos cuțitul din lemn şi l-am pus la loc în cizmă. Dan a oftat, apoi a arătat din ochi sacoşa cu velatură de corabie :

– Unchiul Petre te roagă să vii acasă, dar dacă nu vrei, ți-a trimis toată grămada asta de țoale, să ai ce îmbrăca în vacanță.

Mi-am amintit de scrisoarea-declarație trimisă părinților mei şi de invitația lui Mihai de a-mi petrece vacanța la Galați, într-un loc care se numea misterios „Mazepa”. Unchiul Petre era taică-meu

pentru Dan, dar eu n-aveam de gînd să prind peşte la „Mazepa”, în timp ce Lena ar fi colindat munții împreună cu colegele ei balerine.

– Cît ? am întrebat, şi Dan a ridicat din umeri :

– După ultimele evenimente, 95, sau chiar sută la sută.

– Ia zepelinul ăsta înapoi – am arătat cu bărbia, acuzator, spre sacoşa care părea teribil de grea, mă feream s-o încerc ca nu cumva să mă înduioşez, şi m-am făcut că nu observ strîmbătura acră a lui Dan – dar nu o duci la ai mei. O bagi la tine în cameră, şi peste o săptămînă apar şi eu. Să-i spui patroanei că i-am făcut rost de un cartuş de KENT.

Patroana era bunică-mea, şi pentru un cartuş de KENT ar fi rezistat la orice tortură, fără să divulge nimic din planurile nepotului iubit.

Am adăugat :

– Dacă ai fi atît de drăguț să-mi împrumuți echipamentul tău de munte – bocanci, schiuri, o funie...

– Coardă nu-ți mai dau, a rînjit răutăcios Dan. S-a ridicat de pe bancă şi, deodată, toate lucrurile din jur au devenit cu cîțiva centimetri mai scunde ; chiar cerul senin atîrna mai aproape.

– Ascultă, m-a somat Dan – sticlele ochelarilor reflectau insulițele verzi de iarbă, bariera vărgată şi cerul albastru, îmi era imposibil să-i văd ochii şi asta mă deranja – ce-ai avut cu taică-tu ?

– Cu unchiul Petre ? am zis. Un meci principial de catch, dar totul s-a consumat în familie, nu e cazul să te agiți.

– Dar fata...

– O cheamă Lena, am spus. Încearcă să-i reții numele şi să-l foloseşti.

– Bine, Lena...

Voiam să-i prind privirea, dar era imposibil să ghicesc vreo nuanță sub lentilele alea de far.

– Pentru mine, Lena face parte din familie.

Dan a înghițit în sec :

– Atunci, e mai serios decît mi s-a părut.

– Asta mi-ar fi plăcut s-o aud din gura tatii, am mîrîit. Dar unde am ajunge, dacă ni s-ar îndeplini toate dorințele ?... Mi-am muşcat buzele, chiar, unde am ajunge? Nu strică din cînd în cînd cîte-un buştean de-a curmezişul pistei, să încercăm să-l dăm deoparte sau să sărim peste el, iar dacă nu reuşim...

– S-ar putea să-l pun în fața faptului împlinit, am gîndit cu glas tare, şi deodată am simțit că mă fac roşu la față, şi tricoul de sub salopetă s-a lipit într-o clipă de mine, leoarcă de năduşeală ; pînă acum, soluția asta îmi scăpase din vedere.

– Cam devreme, a făcut Dan, sceptic. A dat din mînă, era clar că nu-l convinsesem. M-am uitat la el de jos în sus, era ceva în glasul meu care l-a făcut să se aşeze şi să mă privească plin de interes.

– Ascultă, purtător de cuvînt al familiei mele : spune grozavilor care te-au trimis aici, că pentru Lena sînt gata să fac orice ; dar înțelege bine, ORICE. Şi sînteți mici şi meschini, si nu-i ajungeți nici la degetul mic, şi aş da o duzină din voi, legați ca spicele, pentru un singur gest de-al ei. Sînteți atît de închistați, încît nici nu încercați s-o cunoaşteți, asta pentru că vă temeți că v-ar face mai buni numai venind în mijlocul vostru ; vă e frică de orice schimbare, şi vă apărați cu autoritatea voastră de adulți îmbîcsiți. M-am oprit o clipă, subofițerul de serviciu ieşise pe peronul de ciment şi ciulea urechile, încercînd să priceapă. Am tras aer în piept şi am continuat pe

un ton mai scăzut; scăpărau, aţîţaţi şi curioşi, ochelarii unchiului meu : Plîngeţi la filme, întreab-o pe soră-ta cîte batiste a stors după Love-Story, şi daţi cu satîrul în viaţă. Boşo-rogi amărîţi, am spus, nu puteţi pricepe că nu mai sînt acelaşi ! Gata, s-a terminat, Doruleţ cu picioruşe groase şi cu poponeţ pe care-l ştergeaţi în adoraţie ; s-a terminat ! Stau pe picioarele mele, uite ! am izbit cu tălpile cizmelor de zbor în pămînt şi stropi groşi de noroi au sărit în toate părţile. Nu puteţi pricepe că am şi eu creierul meu, cu care judec – fără să mai am nevoie de sprijinul vostru, adică de ceea ce înţelegeţi voi că ar fi sprijin. Vă e greu, ştiu, dar asta este ; şi cînd o să am şi eu, la rîndu-mi, plozi, o să fac astfel încît să vină ei singuri să-mi ceară sprijin şi să-mi prezinte fetele lor, şi dacă n-o să reuşesc... m-am oprit. Chiar, dacă nu reuşeam ? Cu atît mai rău, am spus. Dacă n-o să reuşesc, va însemna că n-

am ştiut să-mi cresc copiii şi să mi-i apropii. O chestie crudă, unchiule, o lecție pe care n-ai cum s-o cercetezi şi s-o mai repeți o dată, şi de aceea trebuie să fii foarte atent de la bun început. Cîți părinți îşi iau în serios plozii, de la bun început ? adică să-i considere oameni, persoane, de-sine-stătătoare, dar pentru asta trebuie să te sfîşii puțin în bucăți şi nu-i prea plăcut, şi nici prea comod. Babaci ignoranți, am strigat, Dan se întorsese cu totul spre mine, îmi pusese o labă pe genunchi şi strîngea, şi simțeam strînsoarea aia prin materialul gros al costumului de zbor, – babaci ignoranți, cîți dintre voi sînteți copleşiți de răspunderea pe care o datorați copiilor voştri ? Dar înțelegi, să fie în fiecare gest, în fiecare cuvînt, să fie etalonul purtării voastre de-o viață, şi numai aşa vă puteți păstra copiii pînă la sfîrşit.

– Altfel ? a întrebat Dan, sec.

– Altfel ? am lovit uşor, cu botul cizmei, sacoşa umflată. Altfel ajungi să le trimiți haine prin intermediul rudelor, pentru că nu-i mai prinzi pe-acasă. Casa copilăriei, ştii, cu camera copiilor şi restul.

Mi se părea că n-am fost destul de convingător, şi am continuat : tipul ăla, Alain Delon, nu-mi dădeam seama ce e în capul lui, uneori aveam impresia că e tîmpit, alteori că e geniu. E geniu, ascultă-mă pe mine, a spus într-un interviu că nimic nu-i mai frumos decît un tată tînăr, cu un fiu mare. Şi tu, cu o mamă-bunică, ştii asta mai bine decît mine.

Dan a oftat, şi-a luat mîna de pe genunchiul meu, părea dintr-odată ostenit :

– Linişteşte-te...

Am sărit în picioare şi mi-am apropiat fața de a lui, mult, îi vedeam acum ochii,

mirați dureros sub sticlele ochelarilor, dar nu mai era loc de milă :

– Asta-i, că n-am de gînd să mă liniştesc... niciodată. Şi cînd o să mă liniştesc, totuşi, o să fiu bun de băgat în sicriu şi de dus la groapă.

*

Lena purta o strălucitoare salopetă de schi, una dintre salopetele alea matlasate fin în romburi mititele, cu multe fermoare late şi strălucitoare, şi am clătinat sceptic din cap cînd am observat benzile alb-roşii străbătînd ca un fulger materialul albastru închis. Țîşneau de sub părul fetei, mulîndu-se de-a lungul mînecilor şi terminîndu-se chiar deasupra fermoarelor care cuprindeau strîns încheietura. Mai văzusem echipamente din astea strălucitoare împrăştiindu-se penibil pe zăpada pîrtiei, adunîndu-se cu greu, ridicîndu-se şovăielnic şi risipindu-se la

loc de îndată ce vîrful schiului luneca doi centimetri ; asta în ciuda bocancilor cu clape şi a schiurilor ultramoderne, din fibră de sticlă şi metal elastic. Am ridicat din umeri, parcă înadins Lena avea ghete americane înalte pînă aproape sub genunchi, din acelea turnate, lucioase şi împodobite cu inscripții, o pereche de schiuri cum nu văzusem nici în filme, legături japoneze nichelate, tranzistorizate şi micrometrice, iar părul îi era strîns pe tîmple de elasticul lat, negru, străbătut şi el de o dungă roşie, al ochelarilor cu fantă. Am şuierat uşor printre dinți şi m-am retras după colțul de piatră galbenă al chioşcului de informații; elevele clasei a Xl-a B făcuseră cerc strîns în jurul profesoarei, nu îndrăzneam să apar tocmai acum. Mi-am trecut în revistă rucsacul, schiurile rezemate de perete, cu bocancii prinşi în legături, aveam în picioare espadrile uşoare, simțeam răceala

peronului prin tălpile subțiri de cauciuc. Am lungit iar gîtul spre grupul gălăgios de balerine, am surprins privirea Lenei şi am zîmbit liniştitor ; fata s-a strîmbat arătînd din ochi profesoara, am simțit că-mi tremură genunchii şi sînt galben ca înaintea saltului cu paraşuta. Era o femeie între două vîrste, rece şi inflexibilă ca o lamă de oțel dur, cu trup de adolescentă întîrziată – cît se putea ghici sub pantalonii şi puloverul gros – şi avea o față aidoma celor de indieni bătrîni : îngustă, osoasă şi brăzdată din toate părțile de riduri mai mult sau mai puțin pronunțate, cutuliță lîngă cutuliță, iar toate ridurile astea convergeau spre ochii cenuşii şi scormonitori. Nu-mi făceam deloc iluzii, dar era tîrziu ca să mai dau înapoi. Pe urmă am văzut un tip scund, mai mult umeri şi brațe, apropiindu-se de grup, şi balerinele s-au dat la o parte ; parcă mergea în mîini, ca maimuțele, îi dispăruseră picioarele

scurte sub hanoracul negru, cu glugă şi buzunar pe piept, iar pe hanorac, lîngă buzunarul imens, lucea stins şi albastru insigna de ghid BTT. Ghidul a întins o labă nemăsurat de lungă şi păroasă, se vedeau smocurile negre, învîrtejite, chiar de la distanța asta, a apucat mîna profesoarei şi s-a aplecat pentru a depune un sărut respectuos ; atunci am sărit de după colțul „Informațiilor”, mi-am compus un aer important şi m-am oprit din doi paşi, cu schiuri şi rucsac, în mijlocul grupului. Am înregistrat cîteva priviri mirate, ochii Lenei cumva veseli şi îngrijorați în acelaşi timp, mi-am lăsat schiurile jos, ghidul tocmai îşi dezdoia spinarea, adică îşi înălța capul, era atît de scund că nu se aplecase aproape de loc sărutînd mîna profesoarei, şi m-a trecut un fior cînd i-am văzut buzele groase, roşii. Am apucat, la rîndul meu, mîna profesoarei, şi mi-am depus ofranda ferindu-mă să

ating cu buzele cerculeţul întunecat şi lucind umed pe pielea care începea să fie pergamentoasă :

– Sînt încîntat, am spus grăbit şi neadresîndu-mă nimănui, dădusem capul pe spate şi priveam acoperişul de sticlă al gării, sînt încîntat că voi colinda alături de dumneavoastră munţii noştri în veşmînt de iarnă. Balerinele chicoteau în spate, una a rîs de-a binelea. M-am uitat în ochii ghidului, apoi am întors capul, prudent, spre profesoară : „pîrtiile de schi sînt admirabile, m-am informat, vremea e minunată, vom petrece o vacanţă de neuitat. Îmi pare bine că sîntem împreună.”

Toate astea le-am debitat încercînd totuşi să mă uit în ochii profesoarei, profesoara dădea din cap, la sfîrşit am întins mîna spre ghid, şi ghidul mi-a apucat palma cu laba lui păroasă, scuturînd-o puternic. Am oftat stins, se părea că reuşisem. M-am aplecat să-mi

iau rucsacul şi aşa, aplecat, am întors fața spre Lena, privind-o de jos în sus ; îşi sugea liniştită o şuviță de păr blond, în ochi îi jucau, nebune, scîntei galbene, şi nu pricepeam nimic din jocul lor. Am văzut pe buzele cojite urma dinților strînşi. Mi-am luat rucsacul, schiurile, am pornit spre tren; mergeam chiar în spatele profesoarei, cînd o rafală de vînt rece măturînd peronul a fluturat părul lung, care începuse să încărunțească, m-am cutremurat : avea un gît înalt, zvelt, alb, cu pielea fină bine întinsă, şi ceafa subțire şi scobită, de adolescent.

*

Am avut grijă să nu nimeresc cu ghidul în compartiment, şi după ce m-am dezbrăcat m-am aşezat lîngă Lena, umflîndu-mi pieptul sub cămaşa groasă, cadrilată, pe care era prinsă insigna albastră de ghid BTT ; insigna lui Dan. Simțeam fata lipită de mine, ne legăna

ameţitor mersul trenului în aceleaşi valuri, şi numai ochii cenuşii ai profesoarei aşezată în faţa noastră mă împiedicau s-o strîng în braţe. Am oftat adînc, schiurile erau aşezate pe jos şi-mi prinsesem glezna sub cantul tăios al unei perechi de „Attache” ; m-am aplecat să-mi eliberez piciorul, am simţit mîna Lenei lăsîndu-mi-se pe spate şi mîngîindu-mă aşa, ca din întîmplare. Eram dispus să rămîn aplecat pînă la Sinaia, dar fata şi-a lunecat palma molatic spre genunchi, apoi s-a aplecat lîngă mine, părul blond mîngîia curele, şi canturi, şi legături nichelate. Mi-a făcut cu ochiul, degetele noastre s-au atins şi s-au despărţit pe cerolitul tălpilor de schi. M-am îndreptat rezemîndu-mă cu spatele de canapea, stînci negre acoperite cu zăpadă zburau vijelios prin faţa geamului larg, îndreptîndu-se spre Bucureşti. Am văzut o gară mică, clădirea de piatră brună, am citit în

goană literele albe pe firma albastră : „BREAZA”, m-am simțit dator să anunț : „Am trecut prin Breaza !” Pe urmă ochii mi s-au agățat iar de chipul acela cioplit în riduri mărunte de gresie aspră, gîtul alb şi neted pornind de sub bărbia uscată, cenuşie, şi pierzîndu-se amețitor în răscroiala largă a unei cămăşi de cow-boy cu buzunare mari pe piept. Mi-a trecut prin minte titlul unei povestiri, „Capul profesorului Dowell”, dar pe gîtul lung şi zvelt nu se vedea urmă de tăietură sîngerie, şi, în general, oricît ar fi de ciudat, pe măsură ce priveam mai mult, mi se părea tot mai la locul lui capul bătrîn pe trupul tînăr şi subțire, cu picioare lungi. Am oftat, fiecare cu tainele lui, nu ştiam cît o să mai fiu luat drept ghid de către cei din grup, şi drept membru marcant al grupului de către ghid. Trebuia să manevrez mai abil ca un agent dublu. M-am ridicat, am făcut echilibristică pe schiurile de pe jos şi am

ieşit pe coridor ; din uşă m-am întors şi am rugat-o pe Lena, întinzînd mîna spre puloverul agățat în cuier, deasupra locului pe care stătusem :

– Dacă sînteți amabilă...

Lena a luat puloverul şi a parcurs podeaua mişcătoare de schiuri, ținîndu-se de mîna mea întinsă galant; mi-am tras tricoul gros peste cap şi abia apoi am închis uşa de la compartiment. Ne-am instalat la geam, coridorul era pustiu şi rece, am început să vorbesc gesticulînd larg spre culmile acoperite.cu zăpadă :

– Munții Bucegi, în mijlocul cărora veți petrece o neuitată vacanță...

– Sper că va fi neuitată, a strecurat Lena printre buze, şi banda galbenă care-i licărea uniform în ochii de culoare închisă a făcut un salt brusc, trasînd o linie frîntă în unghiuri ascuțite, ca o misterioasă encefalogramă. I-am acoperit mîna care se ținea de bară cu mîna mea,

stăteam cu umerii lipiți, cei din compartiment nu puteau vedea că ne ținem de mînă. Priveam cu coada ochiului profilul fetei, trăsăturile mici dar precis conturate, fruntea acoperită cu valul de metal topit al părului, ochii îngustați, nasul drept, uşor întors la vîrf, cu nările palpitînd, adulmecînd parcă nemaipomenite întîmplări, gura cu buzele îndărătnic strînse – şi parcă se ascundea un zîmbet maliții os în cutele din colțul gurii ? – bărbia încăpățînată, aruncată înainte, şi mă simțeam ca un vapor cu ancora solidă. Mi-am lipit fruntea de geam apăsînd pe sticla rece şi udă, Dumnezeule, ce făcusem ca să merit fata de lîngă mine ?

– Cum se cheamă muntele ăla ?

...Vîrful alb, străpungînd cerul albastru, dar nu era nici pe departe albastrul cerului văzut din avion ; mi-am muşcat buzele cînd am răspuns :

– Lena.

– Şi celălalt ?

Am ridicat din umeri :

– Lena. În general, toți munții ăştia se numesc Lena. Şi sînt acoperiți cu păduri întinse, veşnic verzi, de arbori Lena, cu lemn auriu şi prețios. Pe urmă vom vizita cabanele Lena, vom consuma băuturi răcoritoare Lena, şi promit că ne vom simți foarte Lena.

Ochii fetei ardeau în flăcări galbene ; împinsese şi mai mult bărbia înainte, cînd a răspuns :

– Cam monoton. Ca ghid, puteai aranja un program mai variat.

– Ca ghid, am subliniat, şi nici nu bănuiam ce program variat ni se pregăteşte. Lena şi-a culcat capul pe brațul rezemat de bară, m-a privit lung de jos în sus, fără să răspundă. Îşi desfăcuse fermoarul salopetei şi ieşise din materialul matlasat pînă la brîu, înnodîndu-şi mînecile în jurul mijlocului; dedesubt purta veşnicul ei tricou de

bumbac, inscripția „make Love, not war” se spălăcise de tot, iar în mijlocul cercului de un roşu şters, agățat de lanțul subțire de aur, se legăna uşor medalionul negru primit de la mine. Cineva lăsase deschisă uşa vagonului, perdelele fluturau în curent, fata a ridicat brațul, dîndu-şi pe spate părul care se răvăşise, acoperindu-i fața. A fost o mişcare repezită, fibre tari s-au conturat şi s-au întins sub pielea arămie a brațului subțire, şi cum stătea aşa, cu capul puțin răsucit, privindu-mă, îmi spuneam că, într-adevăr, nimic nu i s-ar potrivi ca bijuteria aceea plată legănîndu-se pe piept – oțel negru de mitralieră, în montura fină de aur.

*

Am ieşit din gară şi am escaladat scările înguste, lunecoase, care urcă spre oraş. În frunte mergea ghidul BTT, cu umerii încovoiați şi cu coatele mult

îndoite, ca să nu-şi murdărească mănuşile de blană cu noroiul de pe trepte ; apoi profesoara, cu o scurtă de fîş aruncată peste cămaşa de cow-boy, şi, după ea, grupul de balerine. Rămăsesem ultimul, vedeam în fața mea numai şolduri înguste şi dosuri rotunde, mulate de pantaloni strîmți. Nu era frig, mirosea potolit a zăpadă tîrzie, a primăvara ce avea să vină şi doar sus, pe creste, bănuiam o undă tăioasă de iarnă încă în putere. Lena urca undeva în mijlocul grupului, dar o simțeam în preajmă, aşa cum păşeam privind treptele acoperite cu gheața cenuşie, eram liniştit şi-mi era bine ştiind-o acolo, la cîțiva metri. Am traversat şoseaua, parcul Cazinoului, cînd am ajuns pe platoul din fața micului Cimitir al Eroilor am văzut că profesoara discuta agitată, gesticulînd, cu ghidul BTT. Mă dureau umerii de muchile schiurilor. Mi-am făcut loc printre balerine, am surprins în

treacăt privirea mirată a Lenei şi m-am apropiat de cei doi, deşi n-aveam nici un chef. Am lăsat schiurile jos şi m-am rezemat în ele, ascultînd. Ghidul apela la instrucțiuni, „să vizităm oraşul”, stătea cu spatele sprijinit de parapet, chiar sub unul dintre tunurile acela vechi, avea o înfățişare foarte bătăioasă. Atunci am oftat, mi-am strecurat mîna sub pulover, am desfăcut şi scos insigna de ghid BTT şi mi-am prins-o cu grijă deasupra, cît mai la vedere ; m-am lipit cu pieptul de schiuri, astfel ca profesoara să vadă plăcuța de plastic şi metal, iar ghidul oficial, speram – nu. Am oftat din nou şi am ridicat mîna, ca la şcoală.

– Haidem pe pîrtie, am spus.Simțeam privirea profesoarei pe emailul insignei şi mi-am presat mai tare pieptul de schiuri :

– Mai bine să mergem la Cotă...

...şi de acolo la Vîrful cu Dor, apoi mai departe, pe platou, aventură. Pînă la

urmă ne-am despărțit în două, adică ceea ce n-ar fi trebuit să facem, dar am făcut-o. Ghidul, aducînd mai mult ca oricînd cu Omul Zăpezilor, aşa înconjurat de balerine cum era, a pornit-o pe drumul ales de el, iar eu cu profesoara şi cu cinci fete am rămas pe loc, sub protecția tunurilor vechi, aşteptînd autobuzul. Lena stătea la doi-trei paşi de mine, strîngea curelele care țineau schiurile lipite talpă-n talpă, părea complet absorbită de treaba asta. Am fluierat uşor cînd Yetti cu ceata lui de admiratoare au dispărut după colțul aleii. Lena a întors capul, i-am surprins privirea, rîdea ceva în adîncul ochilor întunecați, scîntei aurii fugărindu-se şi lovindu-se moale una de alta, şi încă, mi se părea, un tainic început de îngrijorare.,Pe urmă a apărut, învăluit într-un nor de fum, autobuzul roşu şi galben care urca la Cota 1400, şi ne-am înghesuit înăuntru. Am stat lîngă Lena

tot drumul, maşina greoaie se cățăra pe serpentine derapînd cu roțile groase înfăşurate în lanțuri, cred că am făcut o oră pînă sus, puțin, aş fi vrut ca drumul să mai dureze o sută de ani. Umărul meu era lipit de umărul matlasat al fetei, uneori o şuviță umedă de păr îmi atingea obrazul, simțeam că mă înroşesc, nu ştiu ce slăbiciune fierbinte îmi trecea prin pumnii înmănuşați, încleştați de bara scaunelor din față. Autobuzul sforăia ca un urs de timpuriu trezit, în pădure crengi încărcate de zăpadă se loveau şi se scuturau pe geamurile maşinii, lăsînd dîre pufoase peste dîrele de gheață lipite pe sticla incasabilă – probabil, de dimineață, spălaseră caroseria afumată cu furtunul. Sus era mult soare, o groază de maşini umpleau parcajul, volantul schi-liftului se învîrtea imens, lucindu-şi cablul de oțel răsucit în soarele puternic. Ne-am lăsat rucsacurile grămadă, şi ne-am pus

schiurile. Două fete s-au dus la braseria hotelului şi s-au întors cu cîteva sticle de Pepsi, am băut, nu era Pepsi, era altceva, semăna numai la culoare, am golit jumătate din sticlă şi m-am agățat de mînerul teleschiului. Ştiam că Lena e în spate, am încercat să plec cît mai elegant, nu mai văzusem o pîrtie de doi ani, m-am poticnit gata să cad. Cineva a rîs, idiot, avea un rîs ca un croncănit de cioară rebegită, cînd schiurile au început în sfîrşit să lunece uşor prin şanțurile scobite în zăpada înghețată de sub stîlpi, mi-am îndreptat spatele, plin de demnitate. Am întors capul privind prudent peste umăr, Lena plutea pe tălpile ei japoneze, vîrîtă pînă la genunchi în bocancii înalți ; mi-a făcut un semn discret cu bățul nichelat. N-am aşteptat-o în capul pistei, am frecat tălpicile de cerolit pe zăpada bătătorită şi mi-am dat drumul la vale. Primii metri au fost greoi şi stîngaci, mă lăsam prea

mult pe spate, schiurile plecau de sub mine, căutam sprijin în bețe, alunecam de-a latul pe zăpada bătătorită şi înghețată, gleznele nu mă ascultau, înțepenite. Dar asta a fost numai cîțiva metri, două-trei cristiane chinuite, simțeam ochii Lenei în spate, îi simțeam rîzînd, am prins viteză, am înfipt vîrful bățului într-un petec de gheață cenuşie, chiar lîngă cant, am ocolit strîns petecul acela de gheață, lentilă imensă prin care vedeam iarba arămie, uscată, strivită, fărîmicioasă, dintr-odată m-am simțit grozav de sigur pe mine şi pe picioarele mele.

Pîrtia era aglomerată, şi trebuia să fiu atent ; coboram în cristiane strînse, ocolind pietrele apărute sub zăpadă şi costume multicolore de schi ; pe urmă am găsit un culoar liber, ochii Lenei înfipți în spatele meu, nu m-am întors nici acum, am calculat rapid : acolo, şi dincolo – o întoarcere rapidă, mă

duceam prea aproape de marginea rîpei, cu puțin noroc puteam trece. Începuse să-mi cînte aerul în urechi, altfel decît în avion, mă lăsam de pe un picior pe altul cu genunchii îndoiți, accelerînd, am depăşit fulgerător un tricou roşu şi încă unul, albastru, am înregistrat privirea mirată a tricoului albastru, am ridicat un evantai de zăpadă evitînd în ultimul moment doi sportsmeni angajați într-o discuție aprinsă, se apropia marginea rîpei, am punctat în zăpadă, tare, mă durea brațul din umăr, am sărit răsucind cozile schiurilor şi am glisat lung, ridicînd un nor de zăpadă spulberată. Greutatea pe piciorul din vale, vedeam vîrfurile brazilor de sub mine, simțeam aşchiile albe, mirosind a răşina crengilor frînte, înfigîndumi-se în stomac ; am forțat din glezne, am auzit canturile scrîşnind pe crusta înghețată...

...izbitura scurtă sub genunchi, secerîndu-mă şi aruncîndu-mă pe o

coastă. Cînd m-am oprit, vîrfurile schiurilor atîrnau în gol; apoi am văzut-o pe Lena aplecîndu-se deasupra mea, îşi ridicase ochelarii cu voleți şi în ochii ei era multă spaimă şi încă ceva, agitîndu-se ca un fir de veselie nebună. Mi-a întins mîna înmănuşată, m-am răsucit cu latul schiurilor în josul pantei, m-am ridicat sprijinit de mîna ei.

– Nu ştiu ce cretin mi-a pus piedică...

– Eu, a spus Lena. Te duceai drept acolo – a descris cu bățul de aluminiu un arc de cerc peste brazii de sub noi. M-am uitat la ea, apoi în susul pantei, venise cel puțin cu 80 de km pe oră ca să mă ajungă. Şi să pună piedică, fără să-mi rupă picioarele, şi să oprească lîngă mine. Şi să ocolească toate puloverele răsărind neaşteptat drept în față.

– Tu, am mormăit. Nu cred.

Lena a făcut o întoarcere nemaipomenită pe vîrful unuia din

schiuri, cu celălalt ridicat mult în aer ; şi-a coborît ochelarii de pe frunte, apoi a pornit la vale, fără să se uite înapoi. Aluneca lent şi cumva solemn, cu picioarele lipite, aplecîndu-se numai din glezne, cînd ocolea vreun obstacol ; parcă auzeam scîrțîitul ghetelor turnate, în aerul care începea să fie rece şi să miroasă a zăpadă proaspătă. Părul îi juca pe spate, dar nu răsfirat ci masiv, ca un caier de bronz greu pe umerii albaştrii. Nici vorbă de echipament strălucitor împrăştiat penibil pe zăpadă, de ridicări şovăielnice, de mîna mea întinsă protector. Am pornit după ea alunecînd cu paşi mari, de vals. Am ajuns-o uşor, am întrecut-o, „pîrtie, pîrtie !”, se deschidea înainte o fîşie de zăpadă liberă, mă legănam pe genunchii îndoiți... Atunci m-a depăşit, a fost un vîrtej de aer alb fluturîndu-şi părul blond şi lucindu-şi scurt fulgerele roşii ale salopetei. A încremenit o clipă

răsucindu-se pe canturi, îi vedeam obrajii încinşi, îi vedeam pieptul ridicîndu-se şi coborînd, o şuviță de abur juca în dreptul buzelor cojite, aşa cum mă apropiam uluit de ea. Am oprit alături, penibil, se încrucişaseră schiurile mele lungi de slalom, fata nici măcar nu zîmbea sub ochelarii ăia nemaipomeniți. A pornit iar şi am rămas uitîndu-mă lung după ea, nu numai eu, vedeam capete întorcîndu-se lent, ca filmate cu încetinitorul, unii se opriseră de-a binelea privind unduirile scurte, elegante, şerpuirea schiurilor prin zăpadă, aplecarea corpului, zvîcnitura unei cristiane grăbite. Lena schia ca o zeiță, dacă zeițele şi-au pus vreodată schiuri japoneze în picioare, ținîndu-şi drept capul, cu părul greu fluturînd în curentul de aer, punctînd parcă în treacăt zăpada înghețată cu bețele neobişnuit de subțiri. N-am îndrăznit să pornesc după ea decît cînd s-a întors,

făcînd un semn nerăbdător : „hai, vino”. Am făcut cîteva coborîri împreună, țin minte că, stînd la coadă la teleschi, Lena mi-a ciocănit insigna de pe pulover cu vîrful îmbrăcat în piele al bastonului, spunînd : „aşa ceva obligă”, banda aceea de metal scump se frîngea în unghiuri misterioase în ochii ei, înconjurîndu-mi fruntea şi tîmplele cu un cerc galben şi fierbinte.

*

Pe urmă am făcut a doua prostie : am încercat şi am reuşit s-o conving pe profesoară să plecăm spre Vîrful cu Dor. Drumul de vară era închis, telecabină nu exista atunci, am luat-o de-a dreptul pe coasta golaşă a muntelui, avînd nu departe, în dreapta, linia telefericului. Soarele se acoperise cu un văl subțire de nori, treceau prin aer unde prelungi de frig uscat, şi mi-am bombat pieptul sub insigna lui Dan. Urcam în frunte,

schiurile pe umăr, rucsacul în spate, mă dureau surd gleznele dezvățate cu muntele, cu rigidele legături „TUREX-SUPER”, cu bocancii țepeni. Tocmai mă gîndeam să-mi pun la loc espadrilele uşoare, cînd Lena, care urca după mine, a strigat să mă opresc. Am lăsat schiurile jos şi m-am răsucit. Grupul nostru se împrăştiase pe o sută de metri de versant abrupt, piatră acoperită cu muşchi şi iarbă înghețată ; urcam prea repede. Am lăsat-o pe Lena în frunte, avea bocancii grei, cu clape, prinşi de schiuri, i-am privit în treacăt picioarele încălțate în nişte ghetuțe grozave, cu talpa puternic zimțată ; mă mira această abundență de echipament, şi priceperea fetei în a-l folosi. Eu am rămas pe loc, profesoara şi fetele au trecut pe lîngă mine, săreau peste pietre cu gesturi arcuite, parcă rămîneau suspendate în aer, apoi aterizau lin, mi-era clar că mişcările bine dozate sînt fireşti pentru

dansatoare, dar ce vedeam eu aici, pe coasta golaşă a muntelui urcînd spre Vîrful cu Dor, era balet, balet adevărat.

Apoi am pornit din nou, se făcuse frig de-a binelea chiar aşa, urcînd, soarele dispăruse în cîteva minute sub o perdea cenuşie ; am auzit-o pe Lena strigîndu-mi ceva, grupul nostru mergea acum compact, dar trebuia să strige pentru că începuse să bată vîntul. Arăta ceva cu degetul dincolo de o spinare scundă de piatră, eu nu vedeam, eram mai jos, îmi închidea orizontul spinarea aceea de piatră, era ceva în glasul Lenei care m-a făcut să arunc sacul din spate şi schiurile, şi să fiu într-o clipă lîngă ea.

– Uite !

Mi-am întins gîtul, mă dureau umerii din cauza schiurilor, m-am uitat şi n-am văzut nimic. Adică Valea Prahovei, albă şi sură sub cerul acum jos şi mohorît, nu mai era. Spre noi venea un zid opac, cenuşiu, străbătut de vîrtejuri. Un zid

masiv, puțin aplecat şi concav, ca o creastă de talaz privită de jos, chiar de la bază, atunci cînd călăreşti o scîndură de surfing şi aştepți ca valul să te arunce la rădăcina palmierilor crescuți pe plaja cu nisip coraligen. Un zid imens, obtuz, multă gheață, multă furie, fire de blană de urs polar, înainta tăcut alunecînd oblic pe coasta muntelui, şi în fața lui însuşi muntele se dădea supus la o parte. Venea cu viteza unui tren accelerat, nu mai văzusem aşa ceva niciodată, dar ştiam de la Dan. Mai erau doar stîlpii portocalii de la linia telefericului, proiectați pe zidul acela mişcător, cablurile negre şi subțiri coborînd pînă aproape de coasta muntelui şi urcînd iar în apropierea scripeților fixați pe stîlpii cu traverse scurte, în cruce. În vale, cablurile se pierdeau într-o răbufnire de zăpadă răscolită ; sus, duceau spre o îngrămădire de stînci proiectate haotic

pe norii joşi şi tulburi, şi ştiam că numai între stîncile alea ne puteam adăposti – dacă ne puteam adăposti undeva. M-am întors, am coborît de pe ridicătura de piatră, după şapte luni de şcoală militară ştiam cum procedează un aviator într-o asemenea împrejurare.

Am privit sceptic în lungul ieşindului de piatră. Ne-ar fi adăpostit dacă ne aşezam cu spatele lipit de el, dar cît se poate sta cu spatele lipit de o creastă scundă, pe coasta golaşă a muntelui ?

– Ce facem ? a întrebat Lena şi mi-am dat seama că ştia de viscol încă de cînd mă strigase. Stătea în faţa mea dreaptă, liniştită, numai degetele ţinînd curelele rucsacului erau albe de strînsoare. Atunci mi-am spus, a nu ştiu cîta oară, că am un noroc grozav ; mi-am scos mănuşa, mă usturau degetele de frigul aspru, am întins mîna şi am tras pînă sus fermoarul nichelat al salopetei matlasate ;

– Sînteți o, o mont... o montaniardă desăvîrşită, domnişoară. Cine v-a înv... În clipa aceea am ghicit răspunsul şi mi-a părut rău de întrebare, dar vorba pornită e ca săgeata scăpată din arc, vechi proverb chinez – nimic n-o mai poate întoarce, şi mai erau ochii scormonitori ai profesoarei şi fețele acelea de balerine privind încrezătoare şi liniştite, fără să aibă habar de ce avea să fie peste cîteva minute. Aşa că am tras aer în piept şi am continuat:

– Cine v-a învățat muntele, domnişoară ?

Lena nu s-a uitat la mine cînd a răspuns, se frîngeau undeva, dureros, nişte amintiri :

– Tatăl meu.

– Bine. Trebuie să ajungem acolo – am spus. Am arătat spre stîncile de deasupra, abia se zăreau prin ninsoare, erau mai departe decît crezusem şi am repetat : trebuie.

Lena şi-a muşcat buzele şi a încuviințat, tăcută.

– De ce ?... a început profesoara.

– Viscol, am explicat. I-am privit schiurile, nişte „Zakopane” negre cu dungi roşii şi cu cerolitul tălpilor galben, mă dureau ochii de culorile vii, stridente în cenuşiul tulbure din jur. Două fete fără schiuri, astea ar fi coborît cu mine şi cu Lena, dar în vale fierbea şi spumega un cazan plin cu zăpadă clocotită. Am privit în ochii profesoarei, mari, dilatați, negrul pupilelor acoperea retina cenuşie, şi am zîmbit cît de liniştitor am putut:

– Am mai trecut prin asta...

...dar acasă, în fotoliu, cu o carte pe genunchi. M-am înălțat şi am privit iar spre stîlpii telefericului : se distingeau două-trei fantome portocalii, cu brațele patetic întinse în lături :

– Eu merg primul. Nu pierdeți din vedere pe cel din față. M-am uitat la

Lena, nu ştiam să citesc flacăra mocnind potolită în ochii întunecați ; mă strîngea pe dinăuntru, dureros, o gheară fierbinte şi lucidă : răspundere. Dar nu cuvîntul, ci aici, pe muntele pustiu, în viscolul care se apropia. Mă simțeam, eram răspunzător față de insigna albastră de pe puloverul meu, față de Dan, față de restul pînă la trei miliarde jumătate – pentru cele cinci balerine, cu profesoara şase, şi o clipă am fost mulțumit că toată lumea e cu bocanci ; deveniseră, dintr-o dată, foarte importanți bocancii ăştia. I-am spus Lenei să rămînă în urmă, să nu se piardă cineva, şi abia apoi, punîndu-mi schiurile pe umăr, am întrebat :

– Ce facem cu astea ?

– Le luăm, a răspuns Lena. Cine ştie...

Am făcut un pas, m-am oprit, simțea nevoia unor cuvinte solemne cabotinul din mine, prea nu-şi dădeau seama fetele alea de ce se întîmpla ; am întors capul şi am vorbit peste umăr :

– Putem rămîne pe loc înghesuiți unul în altul, şi avem toate şansele să ne găsească aşa peste cinci zile, înghesuiți unul în altul.

Nu era discursul cel mai potrivit, recunosc. Am escaladat bariera scundă de piatră şi din clipa aceea m-a luat în primire vîntul : înghețat, uscat, netezindu-mi pe față trăsăturile ştiute şi adîncind altele noi. M-am aplecat, se strecurau, se încolăceau printre genunchii noştri, şuierînd şi zvîrcolindu-se, şerpi subțiri de zăpadă aspră, foşnitoare. Pe urmă am pătruns în zidul compact de aer alb şi brutal, frigea lemnul lăcuit al schiurilor lipite o clipă de obraz, nimerisem într-un cuptor încins, iar cînd am privit înapoi abia am reuşit să văd fața roşie ca un felinar de tren a balerinei din spatele meu. Patru metri, cel mult, era vizibilitatea în vîrtejul ăsta ; pînă la teleferic socotisem cam o sută de paşi, am ridicat fruntea,

nu aveam voie să greşesc, mergeam cu gîtul dezgolit, îmi tăiau beregata întinsă zeci de brice ascuțite, în fiecare secundă ; ochii lăcrimau, înghețase mîna făcînd corp comun cu schiurile dintr-odată grele şi diforme, simțeam în ele propagîndu-se surd loviturile ritmice ale unui baston din fibră de sticlă, parcă bătea în spate, liniştitor, o inimă imensă. La fiecare pas mă uitam întîi jos, să văd unde pun piciorul, curgea pe coasta povîrnită o pînză rapidă de apă densă, cenuşie, sfîşiată de bolovani şi tufe scunde, arcuite în vînt; apoi priveam în sus, căutînd, am mers mult aşa, se clătinau toți anii mei în mersul acela greoi, şi am văzut cablurile negre atîrnînd prin viscol atunci cînd reuşisem să mă conving că trecusem de mult pe sub ele. Atîrnau în gol suspendate de nimic, două cabluri negre apărînd din nori, din vînt, din zăpadă spulberată, arcuindu-se în jos şi dispărînd iar. Două

burți din fire împletite de oțel, grele, nici nu mişcau în văzduhul colcăitor, şi am pornit după ele mergînd cu capul dat pe spate, alunecînd, poticnindu-mă şi ridicîndu-mă la fiecare pas. Vîntul mă lovea acum din dreapta, nu-mi dădeam seama dacă e mai bine aşa. M-am oprit, aşteptînd, una, două... cinci mogîldețe albe, cocoşate, cu schiurile ridicate oblic, asemenea unor antene bizare. Ultima era Lena, atîrna într-un bloc greu, galben-auriu sub crusta de gheață, celebrul ei păr ; mi-am schimonosit fața într-un rînjet voios mă ustura obrazul drept, am pornit iar. Cablul dispăruse, am făcut cîțiva paşi, orbeşte, am distins prin peretele alb stîlpul portocaliu, ce idee vopseaua asta fistichie, se vedea ca un far cu halogeni prin ceață ; şi din nou, stîlp, paşi orbi, burta cablului, iar stîlp, pînă am ajuns la un zid vertical de piatră. Sîrmele de oțel dispăreau deasupra într-o pantă abruptă, m-am

gîndit că ăsta e locul în care toți călătorii cu telefericul spun „oh !” M-am oprit aşteptînd balerinele, nu-mi simțeam partea dreaptă a feței, urechile din porțelan fin, translucid, înfundate cu aisberguri masive ; umerii îmi amorțiseră, şi mi-a trebuit un efort serios ca să-mi pot scoate rucsacul. Stînca era alb-cenuşie în cenuşiul din jur, cu pete galbene de licheni uscați, cu fărîme de cernoziom negru în crăpăturile adînci şi cu capete verzi de iarbă răsărind imprudente din cernoziomul acela negru. Şi încă, gămăliile minuscule de mică sclipind în piatra aspră, pe care nici vîntul nu reuşea s-o netezească.

*

Ne-am cățărat pe stînci căutînd un loc adăpostit; aşa am găsit ghereta aceea de beton, nu mai mare decît o cabină de toaletă, dar cînd am intrat mi s-a părut că am nimerit locul tainic în care e

păstrată peste iarnă căldura verii. Uşa de scîndură groasă, nedată la rindea, despărțea net două tărîmuri : al frigului, vîntului, viscolului, de o pală caldă şi liniştită, în care m-am afundat ca într-o cadă pregătită cu grijă pentru cineva drag şi îndelung aşteptat. Erau acolo două bănci şi o masă, nefurniruite, neplacate, nelustruite, nu era deloc stil mobila aceea din scîndură goală, ca şi uşa. În stînga se lăfăia o sobă, o sobă groasă, afumată, pîntecoasă, regina sobelor de tuci, cu burlan de tablă ruginită şi cu o grămadă de lemne tăiate şi aşezate gospodăreşte de-a lungul peretelui. Şi deasupra, pe o policioară verde – singurul obiect vopsit din încăperea aceea vrăjită – un telefon. Un telefon mare, dreptunghiular, de campanie, una dintre fosilele alea cu manivelă şi pîlnie nichelată în loc de receptor, şi mai tîrziu, cînd Lena a presupus că venerabilul zăcea pe polița

verde din ultimele zile ale primului război mondial, am fost de acord cu ea. Se dusese nichelul de pe pîlniile răsucite, mînerul manivelei era plesnit, firul împletit avea o izolație nemaipomenită, de mătase prăfuită şi sfărîmicioasă. Dar asta a fost mai tîrziu, după ce ne-am instalat, am făcut focul şi am mîncat serios ; atunci, în prima clipă, mi-am plesnit cu putere obrajii amorțiți, aşteptînd ca toate minunile alea să dispară vîjîind, şi să mă trezesc iar în vifor. N-au dispărut, erau acolo, m-am apropiat neîncrezător de sobă, i-am ars un şut, durerea surdă din vîrful degetelor înghețate m-a convins că am în față o sobă adevărată, perfectă, pe lîngă care cel mai modern reactor nuclear era un vax cu V mare.

*

– Ai văzut grupul ăla de suedezi pe pîrtie ?

– Suedezi şi suedeze. Veniți tocmai din țara lor depărtată să facă parada modei la Cota 1400. I-am văzut.

– Vorbeşte mai încet, că se trezeşte profa.

– Să se trezească. Eu sînt ghidul vostru cel desăvîrşit, de la care o adoratoare a muntelui ca tine n-are decît de învățat.

– Ți-au plăcut suedezele ?

– Cum schiau. Exact ca nişte suedeze.

– Numai cum schiau ?

– În rest nu aduceau deloc a suedeze : înalte, suple, cu plete blonde – pai fîlfîind pe umeri – căzînd drept şi retezate într-un breton jos pe frunte. Erau cîteva scunde, cîteva grase, ba am văzut şi una brunetă. Numai vreo două erau suedeze din astea, convenționale. Nici nu schiau ca suedezele, blondele alea supraturate.

– Te-ai uitat atent la ele.

– Foarte. Ca şi tine la suedezi. Ce marcă aveau bocancii vikingilor ?

– Pionier. Cu fața dublă, şi...

– Ăştia-s ai mei.

– Ăştia-i avea vikingul la care m-am uitat eu. Şi schia teribil de prost pentru un suedez născut cu schiurile în picioare.

– Lena, lasă. Am o grămadă de lucruri să-ți spun.

– O grămadă mare ?

– Enormă. Şi mai trebuie să şi dormim în noaptea asta.

– Vreau şi eu să-ți spun ceva. La urmă.

– Nu. Acum.

– Ba la urmă.

– Bine. Lena, să nu rîzi : sînt mîndru de tine. Aşa... simplu. Cum m-ai chemat să-mi arăți viscolul. Cum mergeai prin zăpadă. Cum te-am lăsat la urmă. Cum îți luceau ochii cînd am făcut focul şi cum stăteai lîngă mine, şi-mi dădeai lemnele alea tăiate, şi Dumnezeule, ce

era în ochii tăi ! Acum zîmbeşti, nu-i aşa ?

– Da. De unde ştii ?

– Ştiu. Din cum taci. Din cum respiri. Din cum te lipeşti de mine. Abia am aşteptat să adoarmă cvintetul.

– Şi eu. Ce faci mai departe ?

– Habar n-am. Nu pot merge pe soluții dinainte stabilite. Nu ştiu ce idei clocește pitecantropul ăla de ghid.

– Admiră peisajul.

– Sugîndu-şi degetele lungi şi strîmbe. De la picioare.

– Ce-ai cu el ?

– Nu l-ai văzut cum se uita la tine, în gară. Acum zîmbeşti iar.

– Da. Ce mai vroiai să spui ?

– ...nu merge. Nu aici. Sîntem prea mulți, înțelegi ?

– Să ieşim.

– Lena, eu... bine. Dar spune-mi şi tu, dacă poți.

– Pot. Ştiai că ultimul din şir... mă rog... că îi este cel mai greu ?

– Ştiam.

– Bine. Vezi cum te mişti, să nu scoli pe careva.

*

Am închis teribil de grijuliu uşa din scînduri nedate la rindea şi am simțit mîinile matlasate ale Lenei căutîndu-mă şi înconjurîndu-mi gîtul. Romburile mititele foşneau aspru şi neplăcut pe obraji, în clipa următoare au lucit scurt în beznă, aproape de ochii mei, două benzi galbene, fosforescente, pulsînd rapid în amplitudini bruşte, frîngîndu-se, curgînd lin şi unduios, ridicîndu-se iar într-un spasm şi căzînd din nou line, neputincioase, şi tot muntele acela imens şi sumbru s-a răsucit domol în lumina difuză, liliachie, izvorîtă din cerul jos – şi s-a ridicat blînd şi copleşitor, rezemîndu-mi-se de umeri. Buzele Lenei,

uscate, umplîndu-mă de o fierbințeală moleşitoare, bună, parcă-mi trăgeam puterile răcoroase din coasta muntelui aşa cum eram culcat pe zăpadă, părul blond, greu, filtra şi îndulcea lumina aceea liliachie, învăluitoare. Numai ochii larg deschişi erau negri, două fîntîni de întuneric prin norii spălăciți, în adîncul cărora se bănuiau stele. Am stat mult în zăpadă, sărutînd-o, sărutîndu-mă, mă cuprindea încet, umedă şi înghețată, răceala pietrei, Lena, Lena, fierbinte, fierbinte, se desfăceau undeva nişte legături ce păreau a fi veşnice, se legau altele noi, mîinile cu degete lungi şi puternice strîngîndu-mi tîmplele, salopeta matlasată pe obrajii mei, mă zgîria dureros fermoarul lat, scobitura arcuită a gîtului, pulsul fetei sub buzele mele, bărbia netedă, buzele cojite, care mă făceau să uit, mă sorbeau tot, cu cască şi cu ghete de zbor, bîjbîiam ca un cățel nou-născut, Lena, dragostea mea,

tu, cuvinte, muntele, şi valea, şi norii, femeia mea, nu, încă nu, dragostea mea. De ce nu eşti eu, ca să mă iubeşti aşa deplin, de ce nu sînt tu, ca să aflu precis ce e sub coama aspră şi umedă de atîta zăpadă, dar este, simțeam asta cu un rest de luciditate, era acolo ceva strîns, contorsionat dureros, mereu la pîndă... Am ridicat mîna, mă furnica amorțit gerul în vîrful degetelor, am dat părul greu la o parte, vibrau stins nişte amintiri, cu sunet de bronz în ochi ; i-am netezit sprîncenele, i-am conturat cu degetul nasul drept, buzele, linia gîtului; m-am oprit la fermoarul salopetei, şi abia atunci mi-am dat seama că vîntul scăzuse şi ninsoarea încetase. Ne-am ridicat, sub picioarele noastre vedeam hotelul de la Cotă, dedesubt Sinaia, gămălii de neon marcau străzile, cubul fluorescent al Uzinei Mecanice, toate limpezi şi precis conturate în aerul acela încremenit.

Spre sud, jocuri de lumină desenau, pe norii sfîşiindu-şi burta de creste, oraşe : Cîmpina, Ploieştiul – o boltă de ceață alburie, şi mai departe, acolo unde cerul rece cobora pe pămînt, abia zărindu-se, dunga argintie a unui oraş întins. Ne-am adăpostit după peretele gheretei de beton, era bine, vîntul nu bătea deloc, am stat mult timp uitîndu-ne în jos, era aproape la fel ca din avion. Lena se lipise strîns de mine, o simțeam caldă şi vibrînd înăbuşit, mai simplă şi mai apropiată decît atunci cînd ne sărutasem în zăpadă ; şi brusc mi-am amintit de tata, dar aşa cum îl văzusem ultima oară, congestionat, şi alb, şi vînăt de o furie rea şi neputincioasă. Şi mi s-a făcut din nou milă. Habar n-aveam de amorul lui cu maică-mea, dar dintr-o dată îmi dădeam seama că fusese ceva liniştit şi gîndit, şi corect – una din chestiile alea atît de corecte, încît devin

goale, albe, fade – ca un animal de peşteră...

– La ce te gîndeşti ?

Am tresărit, nu mă gîndeam la lucrul cel mai potrivit.

– Aşaa... aiurea. Tu ?

– Şi mai aiurea.

Era ceva amar în răspunsul Lenei ; mi-am băgat nasul în coama blondă, mirosind umed ca atunci, pe malul lacului, se făcuse cald, soarele ardea pe cer, mergeam desculț prin iarbă după o siluetă deşirată şi anacronică, vedeam clar literele stanțate roşu pe portiera din spate a stationului : „CHEVROLET”. Era foarte bine.

– Ştii cum se întîmplă, a spus Lena pe un ton alb, lucruri aiurea, fără nici o legătură, cu toate că, pe undeva... undeva toate lucrurile se leagă, nebănuit, între ele. Foarte departe, în noi. Am fost cu... – vocea fetei s-a poticnit, stăteam cu nasul în părul ei

jilav, dar o vedeam muşcîndu-şi buzele, şi dîrele albe lăsate de dinți se ştergeau pe pielița cojită – cu taică-meu, la Poiana Braşov, anul trecut, am stat la nişte cunoscuți, chiar sub pîrtia de slalom, mă rog, era vară, dar dacă săream gardul şi coboram puțin nimeream drept la teleschi. Reparau ceva la motor, treceam pe-acolo în fiecare zi, pentru că mîncam la restaurantul de la Sport şi ăsta era drumul cel mai scurt, altfel ocoleam trei sferturi din Poiană. Aveam o masă lîngă uşile alea mari de sticlă care dau pe terasă, geamurile erau ridicate, parcă mîncam afară. Ne-a servit aproape mereu aceeaşi ospătăriță, picoliță, ce era – una tînără, ceva mai bătrînă ca mine, 20—22 de ani, nu ştiu să apreciez vîrsta femeilor – avea fason domestic, am întîlnit-o o dată prin Braşov, ne-am privit în ochi, papa a salutat-o, şi ea a întors capul în altă parte, să admire schelele din jurul Bisericii Negre. Era

elegantă, lăsa mult în urmă blugii mei cu pantalonaşii ei plisați mărunt şi cu pantofii cumpărați de la turişti, avea o bluză care mi-ar plăcea grozav să fie a mea, asta-i, admira renovarea Bisericii Negre frămîntîndu-şi în mîini poşeta asortată cu pantofii, iar cînd tata a salutat-o din nou... Nici măcar nu se uita la noi, n-am înțeles chestia asta, dacă e ceva de înțeles, şi a doua zi ne-a servit iarăşi – foarte drăguță, amabilă...

Lena a tăcut, zgribulindu-se ; mă minunam de cuvîntarea asta lungă şi am întrebat :

– Acum înțelegi ?

– E jalnic, a spus Lena încet, abia am auzit-o, şi am simțit că ridica din umeri. Ce înțeleg eu e ceva jalnic, care ar apela la cuvinte mari, dar asta din punctul meu de vedere. Adică habar n-am ce era în capul ei – dacă era ceva. Avea părul blond, ca mine...

Era rîndul meu să ridic din umeri : ciudată iubita mea, cu amintirile ei neaşteptate şi aparent fără nici o legătură.

– Poți s-o uiți ? Măcar zece minute ?

– Una din uitările alea totale, de zece minute ? îi tresăreau umerii de rîs, şi-a dat capul pe spate, brusc, sclipindu-şi dinții în lumina viorie izvorîtă din nori. Pot. Cu o condiție.

M-am scuturat :

– Spune!

– Să-mi povesteşti primul tău zbor singur.

*

Primul zbor în simplă e una dintre chestiile alea care nu se povestesc, adînc săpate, atît de adînc săpate, încît dacă le-aş scoate la iveală, m-aş simți ca o lipitoare trasă prin ea însăşi pe un băț şi expusă cu viscerele la soare.M-am rezemat cu bărbia de genunchi, privind

întunericul de dincolo de vîrfurile bocancilor.

– Dă-mi mîna.

Am strîns tare palma îngustă şi puternică. Mi-am spus că a fost un sfîrşit de noiembrie, blînd, albastru, lumina se isca în valuri potolite, curgea învăluitoare şi se lovea moale de portierele hangarului. Săreau stropi aurii, nu sus, nu departe, cădeau pe traiectorii abia arcuite, unde atingeau betonul, se rotunjeau peste vii, tremurătoare, calde. Priveam avionul din fața mea, gros, înfipt, botul rotund, nichelul jaluzelelor mă reflecta schimonosit, nasul elicei se înfigea, siniliu, în cer. Am făcut un pas. am mai făcut unul, greutatea paraşutei mă trăgea de umeri, mă lovea surd sub genunchi, împiedicîndu-mă să păşesc. M-am agățat cu degete de vată de marginea cabinei, tehnicul mi-a întins mîna, mirosea a ulei pielea bătrînă,

lucioasă, întinsă, cozorocul caschetei, înfundată peste urechi, era decolorat – maro – şi plesnit. Undeva, lîngă hangar, era instructorul, mă copleşise cu sfaturi, am ridicat din umeri, nu voiam să mă gîndesc la instructor, cît îi datorez şi aşa mai departe. Am pus genunchiul pe marginea cabinei, m-am săltat, picioarele în paloniere, m-am foit aşezînd paraşuta în scaun. Se făcuse linişte sau mi se părea mie ? Am şters, cu degetul înmănuşat, un fir de praf de pe sticla rotundă a giroorizontului.

– Am pus plăcuțe noi la frîne...

...dar bodogănit, pe un ton înfundat şi neprietenos. Sub cozorocul decolorat şi plesnit mă priveau, îngrijorați, neîncrezători, prinşi în plasa cutelor dese, ochi albaştri. Albaştri, nedecolorați de vîrstă. Am cuplat acumulatorul, cabina s-a umplut de lumini verzi, roşii, galbene ; am întins mîna spre. contactul

radioului, era pus ; am apăsat emisia şi am cerut pornirea.

– Porneşte !

A bocănit înfundat şi a fîsîit grav aerul comprimat în cilindri ; pe urmă a bubuit prima explozie, sec, avionul s-a cutremurat pe roțile groase, curgea pe eşapamentele negre un fum des, cu miros înțepător.

– Acum !

A tuşit, a fîlfîit elicea, pocnetele rare s-au îndesit în cilindri şi s-au linişt topindu-se într-un ronrăit puternic, uniform, abia stăpînit în steaua de oțel. Acul termometrului de ulei a început să se tîrască, alb şi leneş, spre reperul roşu. Am ridicat mîna spre rampa de contacte şi le-am găsit aliniate, țepene, gata cuplate printr-o vrajă a mîinilor cu miros de ulei. A uruit cupola pe şinele unse, au clănțănit scurt zăvoarele, siguranțîndu-se; am dat capul pe spate, privirea îngrijorată a tehnicului se străduia să

parâ zîmbet – cum dracu' nu se obişnuise încă ? – şi abia jos, mai tîrziu, mult mai tîrziu, era aproape seară, abia atunci mi-am spus că sînt lucruri cu care nu te obişnuieşti niciodată. IAK-ul a ieşit din linie, clătinîndu-se ca o rață pe jambele solide, rulam în zigzaguri strînse, movilite de iarbă uscată şi prăfuită săltau avionul, era vînt lateral, coada uşoară trăgea pe dreapta, abia stăpînită în curentul de aer al elicei. M-am aliniat greu între balizele vărgate alb-roşu, am dat drumul la frînă. IAK-ul a alergat greoi intrînd în viteză... A fost cea mai perfectă decolare din viața mea de aviator, ca şi aterizarea dealtfel, dar am aterizat abia după zece minute nesfîrşite de zbor, primul tur de pistă în simplă comandă. Au mai fost decolări, pentru prima oară, cu tot felul de avioane, pînă la supersonic, dar niciodată n-am simțit desprinderea aşa – ca o rupere definitivă – niciodată n-am fost atît de puternic şi

singur. Cumplit de singur. Aşa mi-a rămas mie primul zbor, puternic şi stingher, şi împlinit în singurătatea aceea. Legat de un metal vibrînd reținut, cu mîna-gheară încatifelată – abia atingînd manşa, supraveghind dintotdeauna, cu ochi de stăpîn, bordul şi clătinarea lentă a botului gros pe orizont, şi încă, toate firele acelea rupte, rămase într-o depărtare la care nu m-am întors niciodată. Era ca şi cum m-aş fi întîlnit pentru prima oară, şi mă măsurăm cu ochii neîncrezători ai tehnicului rămas jos să aştepte. Am băgat trenul, am înclinat manşa, avionul a virat docil, mai docil ca înainte. Cercul fumuriu al elicei toca dealurile galben-vineții ; aerul era nespus de limpede, avea forma unei cupole, se destrăma în fîşii străvezii biciuind aripile scurte şi ampenajul. Dincolo de dealuri, amenințători şi pătați cu zăpadă murdară, se ghiceau munții. Am auzit

vocea Piratului în căşti, eterul trosnea şi suspina, foşneau cuvinte nespuse ; mi-am înghiţit nodul din gît şi am raportat, clar şi răspicat. Travers, am scos trenul, motor, virajul trei şi toată siguranța aceea țeapănă s-a năruit mută în mine, lăsîndu-mă asudat, spînzurînd în chingi cu gura uscată şi cu inima în fundul gîtului – aterizarea. Dar asta a durat numai o clipă, adică exact ca să-mi dau. seama cît de gol e avionul – locul liber din spate, chingile inutile ciocnindu-şi cu un clinchet batjocoritor cataramele înnodate de speteaza metalică. Am vrut să spun ceva, am apăsat emisia, n-am spus nimic. Virajul patru, am scos flapsul, am redus motorul, avionul albastru îşi legăna aripile boante pe valurile de lumină moale, cădea înfundat, am înjurat, am pus motor, am simțit fuselajul bondoc încordîndu-se şi întinzîndu-se pe o traiectorie firească. Pămîntul se apropia cu poticneli scurte,

orizontul se ridica în jur, am redresat, simțeam fire de iarbă săracă mîngîind cauciucurile roase...

M-am oprit acolo unde trebuia, adică am ocolit toată linia .de avioane şi am tăiat magnetourile în spatele ultimului IAK, dincolo de fanionul roşu. M-am dezlegat şi am ieşit din cabină lăsînd paraşuta în scaun, peste cîmp alergau cinci-şase siluete gesticulînd agitate, am privit superior vrăbiile care țopăiau ciugulind semințe uscate, erau semințe lungi, alb-gălbui, aproape seci, de ovăz sălbatic.

*

Dimineața a nins iar, apoi s-a înseninat, dar asta ne-a spus-o cabanierul pentru că noi am dormit pe priciul lung pînă aproape de prînz, şi cînd am ieşit afară., clătinîndu-ne şi strîngînd ochii de atîta soare, pîrtiile erau pline de lume, iar volanta

teleschiului de sub cabană se rotea, aruncînd în capul pantei schiori cu benzi şi cerbi stilizați pe pieptul puloverelor groase.

– Lotul, a arătat cabanierul cu mîndrie.

Cerbii aceia stilizați, era fatal, în fiecare iarnă, oriunde m-aş fi dus, întîlneam un lot antrenîndu-se exact cînd aveam chef să schiez, ocupînd cele mai bune locuri la masă cînd mie îmi sticleau ochii de foame sau umplînd pînă la refuz cabana cînd ajungeam acolo seara, după un marş de treizeci de kilometri cu schiurile în picioare. Am ridicat din umeri, am şters cu mîneca insigna de ghid BTT, am mişcat plăcuța de plastic, trimițînd o rază albastră de soare în ochii profei, apoi am intrat înapoi în cabană. Aveam în rucsac ceară de schi suedeză, roşie, verde, neagră, albastră ; dacă mă luam după indicațiile termometrului agățat de uşa cabanei şi

după prospectul de pe capacul cutiei, schiurile mele trebuiau să fie unse cu ceară verde. Am scotocit prin raniță, cutia cu ceară se pierduse printre şosete, cămăşi şi prosoape ; am răsturnat toate boarfele pe prici, şi abia atunci am văzut cartonul lucios, pe care un ins cu umeri laţi se străduia să treacă printr-o poartă de slalom, ridicînd de sub schiuri un evantai de zăpadă încremenită. Am scos batonul de ceară verde, m-am apucat să lovesc mărunt, ritmînd pe melodia ,,noi sîntem în-drăz-neți, în-drăz-neți", talpa lungă de plastic. În dormitor era cald, gazul metan fîsîind galben-albastru în sobă, aproape nu-mi venea să cred că...

– Ce-i aia ?

Lena, îmbujorată, cu clăparii grei desfăcuți ; arăta cu degetul pătura flocoasă pe care împrăştiasem lucrurile din rucsac. A întins mîna spre un pachet învelit în hîrtie ceratã. Am desfăcut pachetul, erau acolo patru tuburi de

carton, groase, cu mîner de metal. Minerul avea un căpăcel care se deşuruba şi în scobitura minerului lucea un inel nichelat.

– Rachete de semnalizare, am spus. În caz de pericol tragi de inel, pe cer apar trei steluțe roşii, şi atunci toată lumea vine într-un suflet să te salveze. Vrei să-ți arăt ?

Lena a zîmbit sticlindu-şi dinții în flacăra gazului metan, mă credea pe cuvînt.

– Mai bine hai afară să schiem.

Am scos din hîrtia cerată două rachete, i le-am întins :

– Ia-le. Poate o să ai nevoie.

– Mai degrabă tu, a răspuns Lena, era ceva special în glasul ei şi am ridicat capul, privind-o atent.

– Ce s-a mai întîmplat ?

Fata a înghesuit tuburile de carton într-unui din buzunarele rucsacului ei plin de fermoare late :

– A vorbit profa cu Sinaia. Cu ghidul. Mîine vine restul grupului.

Începeam iar jocul de-a v-ați ascunselea ; l-am văzut pe ghidul BTT măturînd cu mănuşile îmblănite scările din fața gării, şi am rînjit:

– Să poftească. Cred că i s-a acrit de drumeție.

– Nu ştiu dacă o să mai fii aşa vesel mîine. Lena s-a aplecat să-şi încheie bocancii, clapele nichelate pocneau scurt şi sonor : Cît crezi că o să-l mai păcăleşti ?

Fruntea joasă, ochii înguşti, capul montat de-a dreptul pe umerii lați. Mă simțeam în stare să lupt cu tot BTT-ul.

– Pe ăla ? Fata mea, o sută de ani, şi tot...

– Cred că ştie, m-a întrerupt Lena. Şi i-a spus profei, şi profa l-a rugat să telefoneze la Bucureşti ca să se, convingă.

Am mîngîiat cu palma scîndură lustruită a priciului :

– De unde să ştie ?

– Toate fetele ți-au văzut asta – Lena a bătut cu unghia insigna de pe puloverul meu. Aşa că mîine...

Am îngenuncheat pe podea, în fața Lenei : ochii întunecați în care zvîcnea îngrijorată banda ştiută de metal auriu, părul greu, strîns la spate, pometii obrajilor ieşiți în afară, deja bronzați de soare sau de vîntul aspru, buzele veşnic cojite tremurînd uşor.

– Lena, tu ştii ce mult e pînă mîine ?

Nu era adevărat, mai aveam foarte puțin timp pînă mîine şi auzeam deja secundele foşnind, adunîndu-se şi înghesuindu-se să iasă prin uşa întredeschisă.

...Am schiat toată ziua, seara s-au jucat jocuri în cabană, balerinele se amestecaseră cu lotul sub ochii profei, urla un casetofon, niciodată n-am crezut

că un aparat atît de mic poate urla atît de tare ; cineva tocmai intrase în sufragerie, i-am făcut Lenei un semn discret, „hai afară”, am pilotat spre ieşire, cerbii dansau cu balerinele, era foarte plăcut să-i vezi aşa, pierduți.

Am ocolit cabana, am coborît în goană, alunecînd, căzînd şi ridicîndu-mă iar, poteca bătătorită în zăpadă şi nu m-am oprit decît în dreptul gheretei şindriluite care adăpostea motorul teleschiului. Acolo, în întunericul mirosind slab a ulei şi metal, lipită de peretele înghețat...

Sărutul acela a fost de departe cel mai lung din istoria planetei, pentru că în timp ce buzele noastre se căutau, se găseau, fierbinți, se pierdeau ostenite şi se regăseau iar, cel puțin cinci constelații au răsărit după umerii Lenei, întreaga boltă s-a rotit scîrțiind şi s-a deplasat cîteva zeci bune de grade mai spre vest, şi asta încă după ce am

deschis ochii, la început mă dizolvasem într-o beznă moleşitoare, în care erau numai două braţe de fată cuprinzîndu-mă şi strîngîndu-mă. Apoi ne-am rezemat amîndoi cu spatele de perete, simţeam umărul Lenei prin puloverul gros, braţul matlasat al salopetei coborînd alături de braţul meu, şi jos, făcut ghem în mănuşa de zbor, pumnul mic, îngheţat.

Deasupra noastră s-a trîntit uşa cabanei şi cineva a rîs. Fata m-a apucat de cot şi m-a tras spre o îngrămădire neclară de pietre mari, ieşind din zăpadă la cîţiva metri în stînga ; acolo stînca se plia într-un fald îngust, ca o cortină adăpostind o lume tainică ; vedeam sclipirea ochilor întunecaţi voalaţi de o ceaţă aurie, tremurătoare, vedeam pieptul fetei ridicîndu-se şi coborînd rapid, îi simţeam respiraţia scurtă şi freamătul degetelor prin mîneca puloverului. M-am înecat, picioarele mi

se făcuseră moi ca vata, am deschis gura să spun ceva, n-am reuşit să scot decît un hîrîit penibil; am înghiţit un nod incandescent, vîscos, de fontă topită, şi cuvintele mi-au ieşit greu din gîtlej, înghesuindu-se şi lungindu-se. Nu puteam să tac :

– Lena... tu... n-ai împlinit încă... optsprezece ani.

– Gentleman idiot – a suspinat fata, dar pe un ton moleşit, neputincios şi fierbinte, şi am urmat-o. A găsit o adîncitură în care greu ar fi încăput, zdrelindu-şi furnirul lustruit şi frîngîndu-şi coastele de stejar, un caiac din cele mai înguste ; acolo ne-am băgat, îmbrăţişaţi, era cald, întunericul mirosea a muşchi şi licheni uscaţi, părul Lenei îmi gîdila faţa.

*

– Spune-mi ceva.

– Ce ?

– Cum vezi stînca asta. Cum mă simți lîngă tine. Dacă se schimbă ceva cînd afară plouă.

– Lena, asta nu e grozav de...

– Tocmai asta e grozav de... Ce se întîmplă în tine, acolo unde nu se intră cu bocancii de schi.

– Există o anumită discreție...

– Pe dracu. Te temi. Şi faci pe grozavul.

– De ce ?

– Nu ştiu. Îți închipui tot felul de prostii, şi te temi. Credem despre alții ce ne place nouă să credem, şi reacționăm după cum bănuim noi că ar fi făcuți, nu după cum sînt ei de fapt. Asta doare şi îndepărtează. Şi se întîmplă ce n-ar trebui să se întîmple.

– Ce ?

– Neîncredere. Dar cu o mie de dedesubturi, şi la nivel de principiu.

– Fată, eu am crezut întotdeauna în tine. De cînd te-am văzut ridicîndu-te în picioare din spatele tufişurilor.

– Care tufişuri ?

– De la Bragadiru...

– Mda.., Cum a fost ?

– Bine. Pluteam în certitudine. Sus, jos, dreapta, stînga – certitudine. Era foarte plăcut să mă simt în atîta siguranță.

– Şi dacă eu n-aş fi... În sfîrşit, dacă nu s-ar fi întîmplat ? Să fi avut pe cineva...

– N-avea importanță. Iartă-mă, dar în clipa aia n-avea importanță. Mă simțeam nespus de bine, şi atît. Abia după vreo cinci minute mi s-a făcut frică. Dar frică, înțelegi ?

– Înțeleg. Şi mie mi-a fost frică. Tremur şi acum.

– De ce ?– De ce o să fie mîine. Ştii, vine ghidul...

– Voi fi excomunicat cu gesturi solemne. Lena, îți promit că am să fiu demn.

– Ți-e frig ?

– Nu. Ştiai că, uneori, noaptea, stîncile sînt calde ?

– Aflu acum. E bine ?

– Ca marea.

– Marea ?

– Învăluitor, şi insinuant, şi complet. Mai ales complet.

– Valuri ?

– Talazuri. Talazuri bune, moi, cu spumă albă deasupra.

– Dumnezeule mare !

– Amin. Ce-ai pățit ?

– Cît o să mai țină asta ?... Senzația că sîntem tot. Începutul şi sfîrşitul.

– Sîntem. Începutul. Şi... restul.

– De unde ştii ?

– Ştiu. Şi mai ştiu că, în general, noaptea asta e cea mai nemaipomenită noapte din ultimele decenii – la nivelul

întregii noastre planete zbuciumate, înțelegi. Avioanele de luptă dormitează sub huse, şi balenele se leagănă pe valurile Oceanului Pacific. Aşa te simt eu lîngă mine.

– Nu schimbă lumea ce facem noi.

– Lena, ascultă : lumea se schimbă exact cu ce facem noi.

– Sigur ?

– Sigur. Saltă-te puțin, am o piatră sub umăr.

– Acum e bine ?

– Bine. Vino la loc.

– Îmi place.

– Ce ?

– Puloverul ăsta al tău. E moale. Tu simți tot ce spui ?

– Nici măcar nu ți-am spus tot ce simt. Ca şi cum aş, privi în acelaşi timp cu două perechi de ochi, aş gîndi cu două capete din care măcar unul e deştept, şi mîine voi ului toată pîrtia cu

stilul meu de a schia, apropiat de perfecțiune.

– Asta e bine ?

– Foarte bine.

– Să vezi dublu ? !

– Toată şmecheria e că priveşti mai adînc. Lena, nu mă gîdila !

– Bine. Spune ceva – pentru mine.

– Uite. Aş vrea să schiez la fel de bine...

– De perfect.

– ...de perfect ca tine. Şi să doborîm amîndoi, unul lîngă altul, în cristiane şerpuite, tu în stînga, mereu în stînga mea, să-i lăsăm pe toți la margine cu gura căscată şi să coborîm aşa, în cristiane şerpuite, pe o pantă nesfîrşită mărginită de brazi drepți, să coborîm spre locul unde muntele se întîlneşte cu cîmpia, şi cîmpia cu marea, şi marea cu cerul, şi cerul se sprijină de munți.

*

Dimineața era senină, mă usturau ochii de atîta lumină şi prin aer pluteau funigei argintii, închegați din albastrul sticlos ; departe, spre stația telefericului, scaunele minuscule stăteau imobile, agățate de un fir caraghios de subțire. Mă simțeam sigur de mine, ca o statuie turnată în bronz masiv. Am urcat cu teleschiul, am coborît, ceara verde făcea minuni sub tălpile mele. Pe urmă, la a treia sau la a patra urcare, în timp ce îmi aşteptam rîndul, Lena m-a atins pe umăr cu bastonul de schi şi mi-a arătat ceva înapoi. M-am uitat, scaunele mititele se mişcau alunecînd domol, şi un şirag de puncte negre se rostogolea prin zăpadă, spre cabana.

M-am agățat de mîner, schiurile fîşîiau în şanțurile înguste, bătătorite în zăpadă, şi-mi părea rău că teleschiul nu e din acelea cu două locuri ; aş fi urcat cu Lena, încă cinci-şase minute

împreună, adică foarte mult, i-aş fi simțit umărul lîngă umărul meu.

...Pe ghid l-am văzut de sus, din capul pantei ; se apropiase de profesoară, stăteau de vorbă, l-am recunoscut după labele lungi care lăsau dîre pe lîngă schiuri. Nici n-avea nevoie de bețe. Am scos insigna de ghid BTT, am şters-o de mîneca puloverului, şi am băgat-o în buzunarul de la spate al pantalonilor. M-am uitat după Lena, stătea la cîțiva metri în spate, am oftat, mi-am dat drumul la vale. Am coborît drept, fără nici un ocol, cred că prinsesem două sute de kilometri pe oră, simțeam aerul dur, împănat cu aşchii ascuțite care-mi pişcau usturător mîinile, fruntea, ochii întredeschişi. Vedeam printr-o pîclă tulbure de lacrimi un vîrf de piatră ieşind din zăpadă, stîlpii galbeni pe care se tîra cablul unsuros, silueta ghidului lîngă a profesoarei, apropiindu-se din ce în ce. Am făcut o cristiană artistică şi am

oprit lîngă ei, împroşcîndu-i cu zăpada stîrnită de canturile ascuțite.

– Salut, am spus, am trecut bățul drept în mîna stînga şi am întins palma ghidului.

– Te rog să pleci, a vorbit profesoara, dar cu vocea aia a ei, înghețată. Nu vreau scandal.

Ghidul a lăsat să-i atîrne la loc, în zăpadă, mîna pe jumătate ridicată.

– Mai cobor o dată – am făcut un gest cu bețele spre pîrtie. O singură dată.

– Pleci chiar acum, a rînjit ghidul. A întins spre mine o mînă uriaşă, înmănuşată, şi mănuşa era plină de zăpadă : insigna mi-o dai mie.

M-am felicitat pentru gîndul cel bun.

– Nu.

– Bine, a rînjit din nou, şi semăna mai mult ca oricînd cu o gorilă bine dispusă. Oricum, ți-am luat numărul.

Era o chestie la care nu mă gîndisem, dar minţea : nu avusese cînd să ia

numărul de pe tăbliţa de plastic. Iar în privinţa fetelor şi a profei, eram liniştit : balerinele nu memorează cifre.

– Cară-te ! a mîrîit gorila, atunci am văzut că avea şi beţe de schi, nişte beţe scurte, nichelate, cu mînerele îmbrăcate în plastic roşu. Nu-mi plăcea tonul pe care vorbise ; mi-au fulgerat prin cap cîteva procedee de atac, îndelung exersate pe salteaua din sala de sport, dar m-am potolit : nici eu nu voiam scandal. Am ridicat mîna stînga în sus, dezgolindu-mi încheietura :

– Încă trei minute. După ceas....Ceasul meu Citizen, masiv, din STAINLESS STEEL – 100%, cu cadran negru şi arătătoare de fosfor alb. M-am uitat cu coada ochiului, se formase un cerc întrebător de balerine tăcute în jurul nostru, nimeni nu le gonea de-acolo. Au fost cele mai chinuite trei minute din viaţa mea ; niciodată n-am crezut că timpul se poate lungi atîta,

tîrîndu-se printr-o gaură îngustă. Îmi priveam Citizen-ul, cristalul zgîriat, ecranele minuscule pe care – prin nu ştiu ce miracol de orlogerie – apăreau înscrise ziua, data, luna şi anul, ghidul şi profesoara stăteau lîngă mine atenți şi gravi, ca nişte idoli, şi încercam să mă conving că e absolut necesar să vopsesc portocaliu acul cronometrului. Pentru contrast.

– Gata.

Am ridicat din umeri, am înfipt bețele în zăpadă şi am urcat spre cabană, să-mi iau rucsacul. Abia cînd am coborît iar trecînd pe lîngă teleschi, am văzut-o pe Lena : stătea chiar sub volanta aceea uriaşă, cu mîinile în buzunare, cu bețele atîrnînd în curelele prinse de încheietură, şi se uita după mine. Am făcut un semn scurt, care ar fi putut însemna orice, şi mi-am continuat drumul.

...Pe urmă am auzit în spate un trosnet uşor urmat de fîşîitul aerului despicat, o creangă ruptă de pe care zăpada cade, de unde crengi rupte pe coasta asta golaşă ? Am oprit scurt, aproape frîngîndu-mi gleznele din cauza zăpezii afinate : cunoşteam zgomotul, se amesteca cu vuietul motoarelor, cu comenzi urlate în microfoane, confirmări înăbuşite din difuzoarele staţiilor de radio, mirosul de pulbere arsă stăruind între pereţii de sticlă ai zebrei. Am dat capul pe spate şi am văzut sus de tot, agăţat de cerul albastru, un ghem de lumină aurie. S-a mai ridicat puţin, şovăielnic, s-a oprit, şi cînd a început să coboare s-au desfăcut din el trei steluţe roşii, strălucitoare, care au dispărut după creasta pustie a muntelui înainte de a se stinge.

M-am zbătut, încercînd să-mi scot cît mai repede ranița din spate. Mi se încurcau degetele în cataramele

înghețate, mi-am aruncat mănuşile în zăpadă, şnurul petrecut prin copci, căldura moale a hainelor făcute ghem, am scotocit prin hîrtia ceratã şi am scos o rachetă. Am deşurubat căpăcelul de metal, am ridicat tubul bont spre cer şi am tras inelul nichelat, dar asta cu mişcări automate, deja intrate în sînge, şi de aceea am căzut rostogolindu-mă în zăpadă cînd, în loc să se înalțe în albastru, racheta mi-a explodat în mînă, împroşcîndu-mă cu bucățele de carton sfîşiat şi grăunțe arzînde de termit.

*

Mîna arsă m-a usturat cumplit în tren, se înroşise, se băşicase, şi bunică-mea a înțepat băşicile alea cu un ac trecut de trei ori prin flacără, lăsînd să se scurgă un lichid limpede, unsuros, ca glicerina. Pe urmă m-a uns cu Jecolan şi m-a pansat; răbdam stoic toată doftoriceala, îmi spuneam că Lena o fi

acum la Piatra Arsă cu colegele ei şi cu minunea aia de gorilă, care le serveşte drept ghid. Am încercat să-mi amintesc sufrageria stil de la Piatra, mobilă albă cu huse de creton înflorat, m-am strîmbat, bunică-mea exagera în zelul ei de infirmieră, am temperat-o cu un pachet de Kent cumpărat în grabă de la barul hotelului Cota 1400.

Bunică-mea mă unsese cu Jecolan pînă aproape de cot, miroseam ca o hală de pescador, acolo unde din ficatul unor peşti misterioşi se extrage untura de peşte.

M-am dus în camera lui Dan, am scos insigna de ghid din buzunar şi am pus-o la loc, în sertarul din stînga a] biroului vechi, cu placă de marmură neagră. Vacanța mea se încheiase, nu chiar cum aş fi dorit, dar în aviație am învățat că, oricum, nu poți avea prea multe deodată. În privința Lenei eram liniştit : chiar dacă vreuna dintre colegele ei

mirosise ceva, iar în chestiuni delicate e imposibil să te fereşti de fete între 16 şi 18 ani, bănuiam existența unui spirit de echipă, care ar fi închis şi cea mai flecară gură de balerină.

Am dat un telefon acasă, mi-a răspuns mama, am închis, am telefonat din nou peste un sfert de oră şi am vorbit cu Liliana. Ne-am dat întîlnire în oraş, puştoaica mi-a cerut să vin în uniformă.

– Le spun că merg la o colegă ?

Nu-mi făceam iluzii că soră-mea ar fi limpede ca cristalul, dar era încă prea mică pentru lucruri care, oricum, avea să le facă mai tîrziu. Deşi eu preferam să n-aibă niciodată nevoie de ele.

– Le spui că te întîlneşti cu mine.

– Şi dacă n-or să mă lase să vin ?

– Or să te lase.

...dar n-au lăsat-o. Cred că mama n-a fost de acord, în ultimul moment ; am aşteptat mult în cofetăria micuță, am

mîncat trei prăjituri, am băut trei sticle de Pepsi, fata grasă de la tejghea se uita lung la mine, la nasturii sclipitori ai uniformei, la cucii de pe epoleți, îi lucea nasul în lumina de neon. Am stat aproape o oră, apoi m-am ridicat să plec, am făcut loc unui căpitan venit să mănînce savarine cu nevastă-sa, şi mi-a răspuns binevoitor cînd l-am salutat cu un ciocănit de călcîie care a dat-o gata pe grăsuna vînzătoare.

A doua zi am plecat la şcoală, deşi mai aveam o săptămînă de concediu.

*

...Erau dimineți în care mă trezeam călcînd cerul cu tălpile încă moi de căldura patului, frunzele prunilor de lîngă platou erau ude, picături străvezii se rostogoleau, se amestecau cu sudoarea somnului, orizontul se legăna leneş pe marginea unor valuri de ceață străvezie, neprimejdioasă pentru ceea ce

avea să urmeze. Umblam buimac, cu ochii căscați, ochi care nu vedeau, mă ciocneam de colegi, scăpăm pe jos peria de dinți, săpunul, prosopul, odată mi-am pus salopeta lui Chioru, nu vedeam mînecile lungi astupîndu-mi degetele, nu simțeam sub tălpi pînza de doc tîrîtă pe ciment, Chioru înjura, cu milă, avea şi el dimineţile lui oarbe, toți le aveam. O luam razna printre copaci, acolo unde se arcuiau negre spinările rotunde ale hangarelor, se strecurau poteci de nisip umed pe lîngă contraforții de beton mîncat de umezeală, totul lucea, totul era viu şi lăcuit, picături mici de apă tiveau cu o coroană pietre negre şi pietrele luceau roşu-oranj-gal-ben-verde-albastru-indigo-violet, cînd razele de soare treceau prin ceață şi cădeau pieziş atingînd pînza de rouă subțire. Portierele hangarului glisau solemne şi tăcute, alunecau porți masive ca într-un vis, undeva, sub arce de beton, scheuna

timidă vreo rolă neunsă. Se întîmpla ceva sub salopeta de doc cu buzunare pe genunchi, minunea parbrizelor clipind de lumină, hangarele se deschideau spre răsărit, bineînțeles, nu se putea altfel, se deschideau spre răsărit porțile acelea imense, nituite, pe lîngă grosimea lor de tablă obtuză avioanele erau zvelte şi fragile. Aerul din hangar era cald de căldura motoarelor încă nu de tot răcite, mirosea a ulei, a benzină, a cauciuc ținut în întuneric. Nasurile rotunde adulmecau ziua, clipeau cu malițioasă înțelepciune parbrizele, cabinele bombate, trecea printre palele elicelor un fior scurt, prevestirea viforului de aer tocat, spiralat, învîrtejit, trimis înapoi sub aripi, sub ampenajele scurte şi elegant rotunjite. Atunci mă dezmeticeam, plimbîndu-mi degetele pe vreun bord de atac nituit în durai albastru, dar asta era ceva care se petrecea atît de scurt, numai între mine

şi avion, era ca atunci cînd zburam, poate mai mult decît atunci cînd zburam, eram la fel. Eram, simplu, aceiaşi. Sus nu. Sus nu se întîmpla ca în filme, ca în cărțile trecute din mînă în mînă, soioase, cu marginile rotunjite, mîncate de degetele nerăbdătoare ale elevilor-piloți. Sus, se alegea unul singur care hotăra. Erau şi momente de uitare, beție scurtă, primejdioasă, alungată cu un cuvînt repezit printre buze sau cu o palmă plesnită cu sete peste cască – dar asta rar şi nu în zilele urmînd acelor dimineți buimace. Rînjeam în cabină cu gîndul la tipii aceia din cărți care simțeau aripile în prelungirea mîinilor, picioarele în prelungirea palonierelor, îmi apropiam palma înmănuşată de ochi, răşchiram degetele, pielea neagră, fină, se întindea trosnind în solzi minusculi de vopsea irizată. Se întîmplau o mulțime de lucruri pe care le-am înțeles abia mai tîrziu, lucrurile alea pe care,

dacă nu le pricepi singur, înseamnă că nu merită să le înțelegi. Dar pentru asta trebuie să zbori puțin – 9-10-11-12 ani, întîi un avion bondoc şi albastru, apoi un MIG cu aripi în săgeată, pe urmă supersonicul cu planuri delta repezite înapoi – ca să poți înțelege. Încet, venind de la zborul de noapte, cu luna legănîndu-mi umbra, aceeaşi lună care se strecura învăluitoare sus, în cabina cea roşie, încercînd să înşele – atunci se insinuează tăcut sub kapronul costumului de suprasarcină fiorul blînd, aproape uitat, care ridică de nu ştiu unde un nod fierbinte în cerul gurii şi simt sub degete duralul albastru, rotunjit blînd, al avioanelor obosite şi afumate din şcoala militară. Aşa înțeleg lucrurile de atunci, calde, puțin triste, puțin începețoşate, lucruri esențiale pe care nu merită să le pricep dacă am nevoie de explicații, întîmplate în şcoala militară, altundeva nu se puteau

întîmpla, şi însoțindu-mă tăcute, credincioase, puțin nedumerite de rarele răstimpuri cînd sînt scoase la iveală, lucrurile care mă alcătuiesc. Erau hotărîtoare dimineţile acelea buimace, zburam lăsîndu-mi instructorii cu gura căscată, şi încă nu mi se părea de ajuns. Aş fi vrut să fiu, pe rînd şi deodată, fiecare din oamenii aceia care îşi arseseră măcar un minut din viață ținînd o manşă în mînă şi legănîndu-şi botul avionului pe un orizont moale, rotunjit de cețuri neprimejdioase.

*

Următorul eveniment a fost vizita tatii la şcoala militară de aviație. A venit într-o bună zi caldă, a parcat maşina lîngă gardul de sîrmă ghimpată, şi a telefonat de la poartă, cerînd să fie primit în audiență la comandant. Pe mine m-a anunțat prin interfon Ştefan, care în ziua aceea era ajutorul ofițerului de serviciu :

– Află că acum două minute taică-tu a intrat în biroul şefului.

– Dumnezeule, care tată ?

– Tatăl tău bun, bănuiesc. Dacă vrei, îți citesc seria buletinului.

Habar n-aveam ce serie are buletinul tatii. Am apăsat muşcîndu-mi buzele clapa interfonului din hangar, m-am dus spre vestiar; mă gîndeam că Marele Boss n-are prea multe impresii de schimbat cu bătrînul, şi n-o să întîrzie să mă cheme pentru o discuție destul de neplăcută. Dar m-am înşelat; singurul lucru care l-a spus colonelul după ce mă prezentasem în biroul lui cu machete de avioane a fost :

– Arată-i tatălui dumitale şcoala; ceea ce ai dreptul să-i arăți.

Am ieşit, m-am oprit în uşă, am salutat, Raabe mi-a făcut cu ochiul, tata şi-a luat biletul de intrare de la ofițerul de serviciu, am pornit amîndoi pe aleea betonată care duce la pistă. Ştiam că pe

bătrîn nu-l interesează dormitorul cu paturi suprapuse, sala de mese sau tunelul aerodinamic ; l-am dus de-a dreptul la hangare. Pe acelaşi drum pe care alergasem beat, nu de alcool, în noaptea de Anul nou. Mergeam alături de tata, din cînd în cînd ridicam ochii şi-l priveam, costumul impecabil, croit în linii care aveau să facă vogă abia sezonul viitor, mersul elastic, capul ţinut drept, elegant; eu eram cel cu ochii în pămînt. M-au salutat nişte soldaţi, am răspuns la salut, am mers mai departe cu ghetele mele, făcîndu-mă că nu observ zîmbetul mic...

– Unde mă duci ?

Mi-am amintit de cabina camionului hurducîndu-se pe drumul îngheţat :

– La muzeu. Tată, ce-ai tu cu Le... cu prietena mea ?

– Uite, a început bătrînul, şi eu am fost ca tine...

...dar asta mai de mult, aspru, ca în fotografia aceea galbenă, grupul de tineri îndîrjiți lîngă zidul lepros...

– ...cu mama. Iar tatăl ei o ține din scurt, şi-l înțeleg. Ce-ai fi vrut să fac ?

Asta era o întrebare.

– Să mă ajuți.

– Ce spui ! a exclamat bătrînul. Nu pot să te las, cu atît mai mult cu cît... tu ştii ce răspundere are un părinte ? Evident, nu. Şi nu-i vorba numai de prietena ta ; încă nu ştii ce vrei. Eu, la vîrsta ta...

– Ştiu, am spus, cunosc din fotografie : adolescentul cu ochi neînduplecați. Ce s-a întîmplat cu ochii neînduplecați, şi, în general, ce se întîmplă cu ochii noştri cînd creştem ? Cîți oameni mari cu ochi neînduplecați ai văzut în ultima săptămînă ?

Tata s-a gîndit puțin, dar a făcut-o în felul lui, solemn, încreținд fruntea cea brăzdată de griji şi răspunderi :

– Părerea mea este că...

– Asta-i, că nu mă interesează părerea ta. Am strîns o experiență, puțină şi jalnică, dar care-mi permite să nu mă intereseze părerea ta.

– Aşa nu se poate discuta, şi-a desfăcut tata brațele, dar a spus-o pe un ton nou, în care se simțea o undă de interes ; unda aia de interes care, cu puțină grijă, creşte, se lățeşte, ajunge treptat să ne cuprindă. Numai că mai erau nişte lucruri de lămurit cu tăticul meu.

– ...nu se poate discuta.

Eram de acord.

– Mă mir – am răspuns – că nu-ți recunoşti stilul. Ții minte discuțiile noastre cînd aveam 15, 16, 17 ani ? Începute cu argumente grave, raționale, şi terminate cu „tata are întotdeauna dreptate”, nu pentru că ar fi avut, sau, mai bine, nu pentru că n-ar fi avut, dar pentru că nu mă lăsa şi pe mine să am dreptatea mea.? Asta se învață, pentru

că, în afară de Marile Adevăruri Simple, gen „apa udă” şi „focul arde”, sînt altele, mai greu de extras, şi, aş îndrăzni să spun, există situații limită în care fiecare e cu adevărul său. Şi fiecare are, omeneşte.dreptate. Dar ce nu-ți pot eu ierta, pentru că e chestie de iertat aici, este faptul că a trebuit să-mi dau singur seama de asta. Şi m-a costat foarte mult.

– Dumnezeule, a făcut tata, şi era chiar îngrijorare în tonul lui – poți să-mi dai măcar un exemplu ?

– Exemplu ! – am spus, am subliniat cuvîntul în aer cu o linie groasă, roşie. Singura dată cînd mi-ai dat dreptate, acum vreo trei ani, era să mor de emoție. Cînd ai pus două kile de mere într-un lighean, ai turnat apă cu hipermanganat deasupra, merele pluteau şi tu tot turnai... Ți-am spus că degeaba torni, merele vor pluti oricum, iar apa va curge pe jos, dar reacția ta a fost absolut entuziastă : „Bravo, flăcăule, aşa-i, vezi

ce bine e cînd JUDECI ? Numai că eu nu judecasem deloc, era o evidență, altele erau lucrurile pe care le judecam şi în care n-aveam cuvînt. Pentru că, aprioric, „tata are întotdeauna dreptate”.

– Te repeți.

– Nu mă repet, fierb.

– Ei, a spus tata, dar pe un ton mai blînd parcă, puțin mirat – deci, tot ce-am făcut noi...

Era ceva ca o scuză tîrzie în glasul lui, şi n-am răspuns ; am făcut cîțiva paşi apăsați, înfundîndu-mi neregulamentar mîinile în buzunare. Vedeam vînăt înaintea ochilor.

Pe urmă mi-am revenit, treceam printre hangarele 2 şi 3, în față, aliniate pe bretea, se vedeau IAK-urile escadrilei, nimeream bine, peste cîteva minute se porneau motoarele.

– O să vezi o minune.

Cînd am ajuns lîngă aripa primului avion, undeva, spre celălalt capăt al

şirului, cîteva motoare porniseră deja. Am mîngîiat capătul aripii, lacul albastru sub degete, răceala metalului amorțit, tehnicul se foia în cabină, s-a uitat mirat la tata apoi la mine, am zîmbit liniştitor, s-a auzit un declic, aripa fremăta slab sub degetele mele, avionul a icnit, s-a clătinat pe jambe, se încovoiau undeva, răspunzînd unor chemări abia auzite, nervurile, lisele, longeroanele prelungi, acoperite cu plăci de durai. Am auzit fîsîitul aerului comprimat în cilindri, elicea a fîlfîit stîngace de cîteva ori... Atunci a tunat, a fost un tunet plin şi adînc, de metal sănătos, un nor de fum negru a țîşnit prin eşapamente străpuns de flăcări scurte, roşietice ; fuselajul IAK-ul ui a vibrat surd şi elicea a început să se rotească uniform, spulberînd fumul negru, şi fire subțiri, albăstrii, s-au prelins prin țevile de eşapament de sub burtă. Motorul ronrăia mersul lui de trezire, cu scurte poticneli punctate de

flăcări violete, din ce în ce mai străvezii... Simțeam tot avionul trepidînd uşor sub palma mea, se transmitea vibrația metalului încălzindu-se în mine, mă cuprindea ca o apă bună, urcau de sub cămaşa mea cu epoleți şi cu păsări de metal pe epoleți încrîncenări neştiute, se întindeau brațe fierbinți, încordate, îmi venea să lipesc obrazul de maşina asta albastră, şi deşteaptă, şi perfectă, care toca aerul balansîndu-şi mărunt comenzile, ca o prevestire. Se roteau elici spiralînd lumina în felii subțiri, care înconjurau fuselajele şi se lipeau de aripi în raze lucioase, de argint azuriu. Am ridicat ochii, cred că se înghesuiau acolo, arzîndu-mi rădăcina nasului, lacrimi răvăşite de elev de şcoală militară...

Tata mă privea astupîndu-şi urechile cu palmele, îi vedeam ochii întrebători, aştepta să-i arăt minunea, aşa am

priceput că, simplu, tăticul meu nu putea înțelege. Aşa era el făcut.

Am dat din mînă a renunțare. Păcat.

Şi atunci am văzut-o pe Lena, subțire, dreaptă, cu salopeta puțin desfăcută la gît, cît să se vadă gulerul rotund al tricoului de bumbac, i-am văzut buzele strîngîndu-se încăpățînate, ochii în care benzi de lumină galbenă mistuiau domol flăcările întunecate şi mi-am spus că merită să încerc. Există lucruri grele, care nu se iartă, totuşi omul ăsta cu urechi astupate, pierdut între avioane, era tatăl meu.

– Lasă mîinile jos ! am țipat, inutil, nu mă putea auzi în vuietul acela ; atunci i-am prins încheieturile şi am început să-i depărtez palmele de urechi. S-a opus o clipă, nu înțelegea, îi simțeam muşchii încordîndu-se sub mîneca hainei, mi-am amintit că taică-meu făcuse ceva sport în tinerețe, gimnastică sau înot. Pe urmă a lăsat palmele jos, se uita la încheieturile

pe care degetele mele lăsaseră urme roşii şi albe, hei, erau o revoluție urmele alea ! şi habar n-avea ce să facă. Cred că îl zăpăcea uruitul motoarelor. Era stingher lîngă IAK-urile cu roți groase şi jambe nichelate, îl ameția curentul de aer stîrnit de elici; şi iar, a cîta oară în ultima vreme, mi s-a făcut milă de tatăl meu cel puternic şi atît de slab. El nu trăise lucruri cărora nu li se poate pune punct, nici nu bănuia că există.

I-am luat mîna, am pus palma cu degetele desfăcute pe tabla albastră a aripii, am apăsat-o de metalul acum cald şi viu.

– Trepidează ! a strigat tata, i se mişcau caraghios buzele vibrînd de forța celor o mie de cai putere dezlănțuiți în steaua cilindrilor, îi flutura elicea părul, gulerul cămăşii ieşit de sub reverele late, şi mi-am spus că, vezi, de aia merită să încerci. A stat aşa, cu mîna pe aripă, pînă motoarele s-au oprit, unul cîte

unul. I-am arătat avionul, îşi lărgise nodul cravatei, a sărit pe aripă, l-am urcat în cabină. Îi luceau ochii sau mi se părea mie că lucesc, se reflectau în pupilele umede parbrizul, marginea nituită a cabinei, tabloul de bord, toate ciudat distorsionate, ca în obiectivul mult bombat al unui ultramodern aparat de fotografiat ; nu m-aş fi mirat mult dacă primul drum după sosirea în Bucureşti ar fi fost la sediul Aeroclubului Central. Mă gîndeam să-l rog pe Pirat să fac un zbor cu bătrînul, nu se putea, mă refuza, dar aşa, să ştiu că am dus lucrurile pînă la sfîrşit. Ne-am dus spre zebră, dincolo, pe pista de beton, decolau primele MIG-uri, înaltă clasă, abia la anul aveam să zbor şi eu pe reacție. Tata a răsucit capul, am auzit trosnetul uşor urmat de fîşîitul aerului despicat, şi aşa, în ochii lui, am văzut racheta spărgîndu-se într-o floare verde : începea zborul.

– Ei, am întrebat, îmi bătea inima tare, aşteptam răspunsul, mă ameţeau muşchii încă elastici jucînd sub haină în tecile lor de piele albă şi curată.

– Frumos, a spus tata, şi impresionant. Unui avion puternic îi simţi puterea numai cînd îl vezi. Păcat însă că face atîta zgomot.

...Avea dreptate.

*

Lena mi-a scris în şase luni doar două scrisori, dar asta nu m-a îngrijorat prea mult; oricum, ea scria rar. A doua scrisoare însă a fost ciudată, obosită, cumva contorsionată, confuză, ca şi cum ar fi smuls dureros unele cuvinte puse pe hîrtie.

„Fără titlu.

Te-am aşteptat, dar nu ne vedem din cauza IAK-urilor tale cu motor de şapte sau opt cilindri în stea ; aş risca să vin pînă la tine, dar nu cred că merită.

Am reuşit să mă conving că nu mai sînt singură.

Adică fotografia aia a ta a umplut şi a golit camera.

Am pus-o pe pian (locul clasic), şi taică-meu nici măcar nu mi-a spus s-o arunc. S-a mulțumit să zîmbească sarcastic şi a plecat fredonînd o melodie. E plin de căi întortocheate, pe care numai el le cunoaşte.

Nu mai pot să fac un pas singură ; sînt păzită ca Beguma, sau de el, sau de Gigi, sau de o mătuşă acră, special dezgropată din provincie şi adusă în Capitală. Tata a început să mă ia în vizite pe la prietenii lui care au băieți. Se mănîncă sanvişuri cu şuncă sau cu ceafă afumată, se bea vişinată şi vin adus în mare taină cu maşina de la „am eu pe cineva la țară, nu-ți spun unde...” Pe urmă băiatul şi cu mine ne aşezăm la televizor, iar cei mari discută politică externă : ce s-ar fi întîmplat dacă

lucrurile nu s-ar fi petrecut cum s-au petrecut. Foarte instructiv. Sărmanii. Băiatul încearcă să mă ia de mînă, dar eu îl ciupesc.

Acum, bomba : mătuşa cea acră ține cu mine. Cu noi, dacă vrei. Îi place fotografia ta, o şterge de praf în fiecare zi. Iar liberalismul ei merge pînă la a-mi duce scrisorile la cutie ; şi pe asta tot ea o s-o ducă, apoi o să mă scarpine în cap şi o să spună : „biata fetiță orfană”. Şi mîine o să facă de caraulă la poarta şcolii.

Asta e şi bine, e şi rău.

Bine, pentru că golanii nu mă mai acostează pe stradă, iar colegii care îmi făceau curte au renunțat, unul cîte unul (mătuşă-mea e grozavă).

Rău, pentru că toată povestea a început să mă obosească.

Cînd nu e nici o mînă prin preajmă, rămîn pereții – pentru cap. M-ai făcut să cred că sînt puternică, dar nu fac altceva

decît să mă agăț de tine. Ştii, atunci cînd toată puterea se duce dracului – şuierînd – şi rămîn singură, şi nedumerită, şi cumplit de dezbrăcată, pentru că sînt momente cînd rămîn aşa, şi întind mîna să mă agăț de mine, şi mîna trece prin mine ca printr-un stîlp de abur – stîlpul ăla de putere care ne alcătuieşte, şi de care simțim nevoia să ne agățăm uneori. Atunci cobori tu de pe pian, cu ghetele tale de zbor şi cu salopeta aia nu prea curată, iar toate devin deodată neaşteptat de limpezi. Şi mă agăț cu neruşinare. Atît doar, că NU MAI VREAU SÎ MA AGĂȚ DE TINE. Nu trebuie. Vreau să fiu eu. Simplu, fără majuscule. Să mă cunosc, să ştiu cine sînt, ce pot ; după aceea, o să-mi permit luxul să mă împart cu tine.

S-ar putea ca după terminarea şcolii să primesc o bursă la Paris, sînt în mare concurență cu Silvia, dar asta n-are nici o legătură cu ce ți-am scris înainte.

Oricum, într-un an, cît ar dura toată povestea, aş veni în țară de şase ori – nici nu mi-ai simți lipsa. Sînt curioasă dacă tata mi-ar da voie să plec fără neprețuita mătuşă.

Lena,
cum îmi spui tu”.

– Poți să-i pui cruce, a declarat Pisi, după ce mi-a citit scrisoarea. Am ridicat din umeri, am băgat plicul în buzunarul salopetei şi am încercat să nu mă mai gîndesc la fată. Uneori chiar reuşeam. Dar seara, cînd cădeam în pat sfîrşit de oboseală, îmi ardeau încheieturile şi-mi simțeam corpul de plumb, greu de atîta zbor, rămîneau apăsările difuze ale suprasarcinilor în muşchii tescuiți, în tendoanele zbîrnîind, în oasele comprimate, fărîmate şi întinse la loc – atunci îmi aminteam cabana. Zăpada scîrțîia sub tălpi, bolta era generoasă,

stelele înțepau ochii; mă ghemuiam cu Lena în crăpătura aceea în care greu ar fi încăput un caiac de concurs, şi rămîneam aşa, strînşi unul în celălalt, pînă adormeam. Somn agitat de elev-aviator, visam avionul agățat de elice într-o şandelă oprindu-se drept în soare, acele albe săreau bezmetice pe cadranele negre şi părul lung, mirosind fierbinte a vară, se agăța de mînerul zimțat al manşei. Oftaturile mele se amestecau cu suspinele languroase ale celorlalți, aerul dormitorului se încingea pînă la incandescență, gata să explodeze, iar prin fluidul acela încins circulau cu viteză amețitoare, lăsînd lungi dîre roşii, poveşti pe lîngă care „Love Story" devenea, simplu, un moft. Dimineața ne scula plantonul, întotdeauna prea devreme, „Deşteptarea!", dar cu o bucurie răutăcioasă care mă făcea să-i descarc în piept toate gloanțele din butoiul Coltului greu strecurat sub

pernă seara, la culcare. Terminam înviorarea încă nedezmeticiți, ne trezeam de tot abia sub duş. Trăgeam salopetele pe corpurile ude şi plecam la hangar, zgribulindu-ne în aerul dimineții. Împingeam avioanele afară, aliniindu-le pe marginea bretelei cu betonul ros de cauciucurile atîtor generații de avioane : IAR, SET, Fleet, Potez, PZL, Savoia, Messerschmidt, apoi iar IAR, IL, LA, IAK. Se porneau motoarele, vibra scurt aerul în trîmbe de fum negru-cenuşiu, şi îmi aminteam de tata. Pe urmă urcarea în cabină, paraşuta, chingile strînse, aşteptam racheta verde, rulajul spre start în zig-zag-uri derapate, decolarea. O dată am uitat să pun elicea pe „pas mic", IAK-ul gonea cu coada ridicată spre marginea aerodromului, se clătina orizontul pe marginea botului rotund, manşa, motorul urla în draci, avionul bontisa pe pămîntul uscat fără să se desprindă. În situația asta era periculos

să forțez avionul, şiruri lungi de MIG-uri argintii îmi năvăleau în cabină, vedeam apropiindu-se biuta şi depozitul de combustibil, am ridicat clapeta forțajului şi am trecut maneta boost-ului dincolo de prag. A fost o manevră disperată, ultima : parcă m-a proiectat în cer o catapultă brutală, motorul trepida, mugind cu elicea în soare, gata să-şi smulgă cele opt buloane care-l fixau pe fuselaj ; am băgat trenul, abia atunci am observat maneta pasului, cu bilă albă în vîrf, şi încă, în poziție de croazieră. M-am înjurat scurt, uite-aşa se rup avioanele. Şi am mai avut un zbor din care rețin doar tremurul spasmodic al pămîntului în jurul cabinei, planeta noastră masivă şi rotundă sărind înnebunită dintr-un colț în celălalt al parbrizului, IAK-ul se prăvălea tocind cu elicea piscuri negre de munte, simțeam comenzile întinzîndu-se la maximum, apoi lăsîndu-se moi şi fără putere în mîna mea, parcă

se desfăceau, deodată, din toate punctele de sprijin tocite cu atîta sîrg pentru examen...

...Aterizam, uneori izbeam cu sete avionul albastru de pămînt, atunci Piratul ne chema în zebra lui pe roți şi ne făcea cuvenita morală, peste umărul lui vedeam MIG-urile rulînd şi decolînd, departe, tocmai la pista de beton. Reacție, clasă înaltă, un fel de vis umbrit numai de gîndul că nu vom putea zbura pe minunea aia de avion. Elevii din anii mari erau un fel de zei binevoitori, şi ne dădeam tăcuți la o parte din fața lor. Îmi băgasem odată capul în cabina unui MIG, plecasem amețit de ce văzusem acolo.

...Apoi spălam avioanele pe burtă, ieşea uleiul, ieşea vaselina neagră, grafitată, în lungi dîre lipicioase, din motoarele chinuite de elevii-aviatori. Frecam tabla întinşi pe spate, picături usturătoare de benzină intrau în ochi,

dar asta face parte din meserie, frecam pînă rămînea vopseaua curată. Avioanele în hangar, husarea, somnul scurt de după-amiază, cursul de trageri, roata acrobatică, lecția de paraşutism, bufnetul saltelei sub corpurile elegant azvîrlite peste umăr de un judoka cu centură neagră şi cu nu mai ştiu cîți „dani" agățați de centura aceea neagră ; masa de seară, mai mult lăsată în farfurii, si aşternutul patului... Era un ritm fierbinte, căruia habar n-am cum am reuşit să-i fac față ; cei care nu țineau pasul erau zburați, fără multe menajamente. Cu toate astea, într-o dimineață de duminică, după ce am recitit scrisoarea Lenei, am cerut o scurtă permisie şi am plecat la Bucureşti : epistola aceea era exact genul de scrisoare care-i face pe elevii şcolilor militare să uite de ei şi s-o ia razna.

Am ajuns în oraş transpirat, lipicios ca o prăjitură uitată ia soare ; am scos-o

pe Silvia de sub duş şi am trimis-o după Lena, în timp ce eu aşteptam într-un scuar prăfuit, sub zidurile Bisericii Armeneşti. Lena era la ştrand cu familia, troleibuzul ticsit, coadă la bilete, gîfîiam în bluza de uniformă lîngă o salcie, Silvia se strecura ca o şopîrlă aurie printre cearceafuri, sacoşe cu roşii şi bucureşteni care-şi luau baia săptămînală de soare. Au apărut într-un tîrziu, Lena părea plictisită şi străină, ricoşau cuvintele pe pielea ei bronzată, ca nişte mingi de cauciuc. Purta un deux-pieces alb, care-o segmenta ameţitor în trei sectoare precise, perfecte, întregindu-se şi adăugîndu-se într-un chip desăvîrşit ; numai că minunea asta nu era Lena mea. Nu era fata cu care fusesem gata-gata să mă înec într-un lac de la marginea oraşului. Mă măsura tăcută, cu ochi pe care nu-i cunoşteam, sugîndu-şi o şuviţă de păr în colţul buzelor cojite. Şi buzele erau mai

altfel – aspre. După vreo douăzeci de minute de uitat unul la altul, mi-a prezentat grațios dosul ei de dansatoare şi a dispărut, dreaptă şi tăcută, după un buchet de umbrele vărgate. Silvia a zîmbit, o amuzase teribil povestea asta, mi-a spus „la revedere”, a plecat după Lena : îl bănuiam aproape pe Gigi.

Am ridicat din umeri călcînd prin nisipul fierbinte, pe mine mă aşteptau IAK-urile în penumbra răcoroasă a hangarului, boturile rotunde, plexiglasul cabinei, manşa grea, tabloul sclipitor de bord pe care ardeau cu luciri rubinii becurile de avertizare.

La sfîrşitul lui august am brevetat, am fost avansat elev-caporal, am defilat împreună cu ceilalți colegi-caporali, apoi m-am repezit la gară.

Bucureştiul m-a întîmpinat torid, ca un oraş de la ecuator, dar în concediul acela am umblat îmbrăcat numai cu uniforma mea de elev-caporal şi cu

brevetul de pilot în buzunar. Aşa am sunat la uşa Lenei, am bătut, am sunat iar, cu riscul să mi se deschidă şi să am un meci cu părintele cel dur şi neînțelegător, sau cu viitoarea speranță a artei cinematografice naționale ; nu mi-a răspuns nimeni. Am coborît cu liftul STIGLER, literele de alamă erau lustruite cu patimă de maniac, mă privea din oglindă o față amărîtă, deloc potrivită cu şapca de aviator. Hoinăream aiurea pe străzi, Dan făcea ascensiuni în Himalaia, fără glumă, îl invitaseră nişte colegi nepalezi, şerpaşi ursuzi îi cărau echipamentul, „Petre, Otto şi cu Feri s-au găsit în pragul verii”... stăteam mai mult în biroul tatii, boțindu-mi pantalonii cu vipuşcă azurie.

O dată n-am mai răbdat, rătăceam printr-un păienjeniş de străduțe, am văzut literele mari : INSTITUTUL DE TEATRU ŞI CINEMATOGRAFIE, am deschis o uşă, am urcat o scară,

marmura pereților lucea stins, „ce doriți” distona țeasta chelă, ochii de şarpe sub pleoapele grele, cu tăcerea răcoroasă, întreruptă vag de zgomote înfundate şi replici pierdute pînă la şoaptă. Am mîrîit numele lui Gigi, „pe acolo”, în fundul unui coridor scurt erau două uşi, una înaltă, galbenă, cu ochiuri asimetrice de geam, cealaltă joasă, îngustă, mohorîtă, sclipindu-şi neprietenos tăblița de sticlă roşie : „Intrarea actorilor”.

Zăboveam cu mîna pe clanță, replicile se auzeau clar din spatele lemnului băițuit : „O, Epaminonda, niciodată...”. Am simțit în spate răsuflarea grea, fierbinte, a paznicului chel :

– Nu ! Acolo e scena !

.Era ceva în glasul lui care m-a făcut să mă întorc ; îi ardeau ochii în penumbră, nu înțelegeam, mîna zbîrcită tremura cînd mi-a dat jos mîna de pe clanță :

– Acolo e scena !

M-am şters pe pantaloni de atingerea lui şi am deschis țeapăn uşa cea galbenă ; cîțiva juni cu cămăşi pastelate se învîrteau în jurul unui aparat de proiecție. Nu, Gigi nu era în institut. Nu era nici în Bucureşti, i se pierduse urma de tot, dar toate lămuririle astea mi-au fost date pe un ton superior şi ironic, am spus „pa”, şi m-am retras.

Într-o seară, după scurta plimbare solitară în care m-am chinuit să-mi amintesc, numărul Silviei, am intrat în tutungerie să-i telefonez. Vînzătorul mă privea cu ochi morți, răceala lipicioasă a metalului verzui, fisa dispărînd în orificiul nichelat, la celălalt capăt suna, suna, aşa cum sună telefoanele într-o casă pustie...

– Alo !

– Cu Silvia, am spus. Vă rog frumos, vreau să vorbesc cu... Era plecată la Brăila. De ce Brăila, de ce nu Brăila ? Dar poate stimata doamnă, mama

Silviei, ştie să-mi spună unde e Lena ? A rîs gutural şi plăcut receptorul de ebonită, un rîs sănătos, din adîncul pieptului : de unde să ştie ? Am închis, m-am rezemat de perete, mîngîiam cu degetele coperta lucioasă a revistei atîrnată într-un stativ de sîrmă urmărind literele mari, albe, pe banderola roşie : U..N..I..U..N..

– Vreau să vă rog ceva...

Era în vocea aceea încordarea unui om care s-a hotărît, în sfîrşit, să facă un lucru dorit de mult, înăbuşit cu grijă, ieşit din nou la suprafață, îndepărtat, ascuns, revenit iar şi iar. Mă priveau, neînduplecați, ochişorii negri de pe halatul tutungiului. S-a întins între noi o mînă cu degete uscate, tremurătoare :

– Pot să-mi pun o clipă cascheta dumneavoastră ?

...cu panglica de muşama dinăuntru transpirată, pusă, automat pe tejghea. I-am privit fața îngustă, părul incert lipit

de craniul mic, pergamentos, uscat pe dinăuntru cu nisip fin de indienii din Matto-Grosso. Dumnezeule, cascheta mea eroică cu cuc de aur pe capul ăsta, dar era o formă de nebunie blîndă, şi am spus : „da”. A apucat-o cu mîna teafără, a trecut dreapta înmănuşată peste cucul stanțat, uşor, ca o amintire, şi dacă privirea de aviator brevetat nu mă înşela, degetele strînse în piele neagră tremurau pe metalul auriu. Abia apoi şi-a pus-o, şapca mea se clătina şi oscila pe creştetul țuguiat, ca roza vînturilor în acul unui compas de navă.

– Vă mulțumesc mult. Aveți cîteva minute libere ?

Aveam mai multe decît mi-ar fi trebuit. Atunci am fost poftit si trecut cu toată solemnitatea în dosul tejghelei, şi de acolo în spatele perdelei de stambă spălăcită care atîrna pe o sîrmă, între raft şi perete. Am dat cu genunchiul de un pat de fier, ca cele din dormitorul

şcolii militare de aviaţie ; dacă întindeam o mînă loveam peretele gol, dacă o ridicam pe cealaltă – atingeam dulapul de placaj galben şi umflat. Într-un loc foile placajului se dezlipiseră şi se văluriseră, ca tabla unui matusalemic Junkers-53.

Am fost invitat să iau loc pe pat, s-a pus de cafea pe un primus scos de sub pat, mirosind cumplit a gaz, dar toate astea cu gesturi moi şi măsurate, parcă s-ar fi oficiat cine ştie ce slujbă păgînă. Primusul fîsîia puternic, flăcări galbene jucau potolit după crăpăturile înguste. Mă stingherea privirea fixă a ochilor apoşi de bătrîn, privirea ageră a nenumăraţilor ochişori iscoditori – nasturii de pe halatul spălăcit, mîna înmănuşată şi ţeapănă lovindu-se înăbuşit cînd de pat, cînd de dulapul prăpădit, ca şi cum tutungiul nu s-ar fi obişnuit cu imobilitatea ei nici după ani mulţi... Eu aşa mi-l aminteam de cînd

mă înălțăm pe vîrfuri în fața tejghelei ca să-i cumpăr tatii „Informația”, cu mîna aceea lipită stîngaci de piept. În prăvălie intrase cineva, bătrînul s-a scuzat din ochi, a dispărut, nu muream de curiozitate să ştiu de ce mă chemase, calculam tocmai cît mai era pînă începea filmul de la TV, cînd a apărut iar şi a turnat cafeaua în ceşti. Dar ceşti fine din porțelan subțire, chinezesc, translucid, care distonau şi accentuau mizeria potolită din jur. S-a aşezat lîngă mine pe marginea patului, în altă parte n-ar fi avut unde să se aşeze, a înălțat bărbia privindu-mă de sus în jos, a tras aer în piept, ca pregătindu-se pentru un logos nesfîrşit şi înțelept. Un sfert de oră, mi-am spus, atît eram dispus să-l ascult, un sfert de oră ; apoi cinci minute pînă acasă, cinci minute dat drumul şi instalat în fața televizorului, filmul. În seara aceea s-a dat „Cei şapte samurai”,

cu Akiro Kurosawa, dar n-am mai văzut filmul...

– Vă mulțumesc pentru caschetă, a oftat tutungiul şi a mîngîiat cozorocul de plastic al şepcii. Spunea „caschetă”, aşa cum spun numai militarii, dar eu mi-am dat seama de asta abia mai tîrziu. Atunci, mi-am stăpînit greu un gest de nerăbdare şi am sorbit cafea din ceşcuța chinezească. Porțelanul fin se lipea, se modela pe buze.

– V-am invitat ca să...

Cafeaua tutungiului avea un evident gust de gaz. Bătrînul mă urmărea atent, m-am strîmbat, cred că asta a fost hotărîtor, a tăcut privindu-mă stăruitor, nu credeam că pot fi atît de stăruitori ochii aceia uscați ; s-a uitat lung, ca atunci cînd cîntăreşti atent pe cineva şi ai puse deoparte, de mult, toate greutățile cu care poți cîntări pe cineva. I se luminase albastru retina spălăcită, mă apăsa privirea albastră între zidurile

strimte, lîngă dulapul ăla. Era prea albastră.

– O să mă ierți – trecuse la „tu”, dar tot în modul acela ceremonios, de ambasadă orientală, oare nu îngăduia nici o apropiere, începuse să mă furnice sub piele – mă ierți, însă înainte de a continua, să-ți arăt ceva. Poate n-o să mai crezi că sînt atît de scrîntit, cît par. Şi o să ai puțină încredere în mine.

A pus ceaşca de porțelan pe capacul primusului, s-a ridicat, îndreptîndu-se spre dulapul de placaj, l-am auzit mormăind, acompaniat de fîsîitul flăcării galbene : „boşorog scrîntit”, dar pe-un ton amuzat şi chicotind, ca şi cum ar fi pregătit o surpriză nemaipomenită. Nu m-aş fi mirat să apară cu un schelet în brațe.

A deschis dulapul, uşa scîrțîia strident, aşa cum prevăzusem, nici măcar n-am întins gîtul să văd ce se ascunde în rafturile întunecoase şi

adînci ; cînd s-a întors, ținea ceva cu mîna sănătoasă, o zdreanță maro de piele scorțoasă. A venit lîngă pat şi, cu mişcări măsurate, oficiind acelaşi ritual numai de el cunoscut, a întins pe pătura roasă şi lustruită, o haină.

Camera din spatele rafturilor era luminată de clasicul bec slab, spînzurat de plafon cu un fir negru şi contorsionat, vrej de viță sălbatică; crescută aiurea în mijlocul tavanului, dar am văzut clar şi nu mi-am putut stăpîni o exclamație uşoară, un fel de „ooh !” nătîng, iar bătrînul a oftat prelung, nu ştiu ce satisfacție reținută se împletea în aerul sărac, ieşit din străfundurile pieptului scobit. Pe patul de fier, sub lumina chioară, era întinsă o haină de piele, una dintre bluzele alea cu guler mare, cu buzunare mari pe piept, cu fermoare late şi cu epoleți tot de piele pe care se înnegreau, roase şi veştejite, galoane de adjutant. Cunoşteam bine hainele astea

de piele, din fotografii, din desene, parcă văzusem şi la Muzeul Militar – asemenea scurte purtaseră piloții romîni de vînătoare, cei care făcuseră războiul pe IAR-80. Am privit lung haina de piele scorțoasă ; cînd m-am uitat din nou la tutungiu am surprins sclipiri repezi, rafale de triumf în ochii noi, albaştri. Atunci am pus ceaşca mea alături de cealaltă, pe capacul primusului, brevetul de pilot mă ardea în buzunar şi m-am ridicat în picioare.

Era una dintre hainele alea de piele lîngă care nu puteam sta aşezat.

– Flotila 3-a aviație vînătoare de front, a spus bătrînul pe un ton inflexibil, dar se înghesuiau o mie de oameni şi avioane şi un cer sîngeros în spatele cuvintelor. S-a aplecat, a îndreptat mînecile țepene ca nişte burlane, doar acum am văzut că mîneca dreaptă era ruptă de la cot în jos. Adică sfîşiată de-a binelea, ca şi cum o haită de cîini

bezmetici ar fi tras o noapte întreagă cu colții de ea.

– O schijă de antiaeriană, a răspuns bătrînul privirii mele întrebătoare. Şi nici măcar una prea mare...

...dar a spus asta ridicînd tonul, cu năduf, i se schimonosea gura într-o strîmbătură de desgust, parcă abia coborîse de pe aripa IAR-ului. M-am uitat de la mîneca sfîşiată la mînuşa de piele neagră.

– Să ştii că n-am sărit – s-a grăbit bătrînul să adauge şi era a doua oară cînd glasul lui spunea ceva peste cuvinte. L-am adus acasă, cu stînga. Asta a fost în 12 aprilie, pe Zvolen.

– Şi după aia?

Umerii halatului vechi s-au ridicat, ascuțiți, nu interesează ce-a fost după aia. N-a mai fost nimic după aia.

– Ați făcut şi campania din Ungaria?

A dat aferat din cap:

– Tot ce se putea face.

– Dumnezeule, m-am minunat.

Se zbătea în capul meu o întrebare, nu pentru prima oară, dar acum am întrebat, pentru că trebuia să întreb odată, n-aveam nici o dispoziție pentru istorie în clipa aia, însă trebuia să înțeleg, era fundamental, ce se întîmplase sub căştile acestor oameni care purtau asemenea scurte de piele în cabina IAR-urilor de vînătoare.

– Vreți să-mi explicați cum a fost asta...

Multă vreme n-o să uit privirea aceea, poate doar atunci cînd voi şti să discern şi să apreciez subtil o cafea, privirea fierbinte şi înghețată în acelaşi timp:

– Patria.

...Pentru mine cuvîntul pălise, îl foloseau prea mulți şi de prea multe ori, puteam să-l aud fără să tresar, dar acum s-au dat zidurile strîmte la o parte, stăteam pe un cîmp alb, rece, mirosind a fum sleit şi dintr-o dată am ştiut cum

arată patria pentru bătrînul acela secătuit. Era un avion de vînătoare zvelt, cu bot rotund şi cu cabina blindată trasă mult înapoi, cu ţevile tunurilor ieşind brumate din aripile fine, savant arcuite şi stăteam într-o băltoacă de ulei ars, lăţită pe zăpada murdară, privindu-l în tăcere şi sugîndu-mi mîna plină de sînge. Era un avion afumat şi trist, adus la aterizare cu preţul mănuşii din piele neagră şi a tejghelei de tutungerie şi pe aripile ciuruite se rotunjeau, ca nişte sori concentrici, cocardele tricolore.

...Nu ştiu cît am tăcut în doi, lîngă patul pe care lucea mat scurta de piele şi zăcea aruncată cascheta mea cu cuc de aur. Bătrînul s-a aplecat, a împăturit haina, a dus-o la loc, în dulap şi cînd s-a întors avea ochii lui sleiţi, de toate zilele. Se răcise cafeaua în ceştile de porţelan chinezesc de pe capacul primusului stins, dar n-o să ştiu niciodată ce gust ar fi avut pînă la urmă cafeaua aceea.

Tutungiul vorbea precipitat, grăbit să scape de mine, cred că-l înțelegeam – în măsura în care putea fi înțeles.

– Prietena dumitale, de care ai întrebat la telefon, a venit acum vreo două săptămîni şi a vorbit cu cineva, o colegă, am înțeles, căreia i-a dat o adresă. Nu ascult telefoanele altora, dar pe ea o cunoşteam, v-am văzut împreună, ştiam că sînteți aviator şi – o să mă scuzați – am ascultat ce spunea şi am reținut că pleacă la Cristenau. Asta-i pe lîngă Braşov, eu am zburat – s-a poticnit, zborul lui vechi nu mai făcea parte din discuția noastră – pe lîngă Braşov. Prietena dumitale stătea cu spatele la mine şi, iertați-mă, am admirat-o, deşi se pare că eu nu-i inspir mare simpatie.

Am mulțumit dînd la o parte perdeaua de stambă, am trecut aplecat pe sub capacul tejghelei, am ieşit. M-am gîndit să mă întorc şi să scot cucul de la şapcă,

să-i desfac ghearele de metal care-l țin înfipt în stofa cazonă, să-l scot şi să-l dau bătrînului, dar n-avea nici un rost. Cristenau, mergeam spre casă, un troleibuz a trecut zăngănindu-şi tablele şi scoțînd scîntei violete la capetele troleelor lungi, negre. Cristenau, asta vine pe lîngă Braşov, pe unde zburase... În holul blocului am dat de un grup de vecini agitați, îşi întrerupseseră şedința de comitet şi porniseră, în frunte cu „tovarăşul de la Spațiu", să caute un copil abandonat care se tînguia înfiorător în bezna din curte.

Unii spuneau că e un cor de motani, dar taică-meu pretindea sus şi tare, gesticulînd patetic, că numai un copil mic, un bebeluş în scutece, părăsit în mod laş de părinți iresponsabili, poate scoate asemenea sunete sfîşietoare. Au trecut pe lîngă mine strivindu-mă de perete şi i-am lăsat să se ducă, vîjîind: eram convins, dar absolut convins, unul

din puținele adevăruri pentru care puteam pune mina în foc, că o expediție condusă de tata nu putea descoperi decît un motan jigărit, oțărîndu-se la luna chinuită, secționată de antenele de pe acoperişuri. N-am luat liftul, am preferat să urc pe scări, mormăind cuvîntul magic: Cristenau.

*

Orăşelul era foarte mic şi foarte teuton, cu casele lui – fortărețe, înşirate în zid neîntrerupt de-a lungul şoselei. În mijloc avea un scuar, vizavi biserica, o librărie şi o cofetărie, iar pe zidul verde, îngroşat la bază, al cofetăriei, se lăfăia un afiş cu litere roşii vestind concertul avînd ca soliste pe Helga Salm şi Doina Limbăşanu. Mai erau un deal abrupt, spînzurat deasupra acoperişurilor de țiglă întunecată şi o cetate veche dar încă întreagă, cățărată pe vîrful dealului.

După ce m-am plimbat o oră prin fața porților înalte, întărite cu chingi nituite de fier negru şi după ce am mai stat o oră pe unica bancă din scuar, m-am lămurit că dacă voiam s-o găsesc pe Lena era de ajuns să fiu lîngă cofetărie în momentul în care, pîrîind şi scoțînd fum albastru, un scuter-furgonetă cu cutie verde aducea trigoane abia scoase din cuptorul brutăriei. Şarja de trigoane se repeta cam din nouăzeci în nouăzeci de minute; m-am uitat la ceas, nu era nevoie, apăruse scuterul. Atunci m-am ridicat, am traversat piața din fața bisericii, soarele culca umbra turnului ascuțit de-a curmezişul drumului meu, ca un avertisment. În fața cofetăriei se strînsese lume, fetele erau blonde, dar nu bronzul greu al Lenei, ci un galben palid şi imaterial, ca soarele nordic prin ceață. Am urcat cîteva trepte abrupte, cu muchia îmbrăcată în fier negru, am intrat în librărie, era un post de

observație ideal. Sus, deasupra uşii, a sunat stins un clopoțel. Lena nici n-a ridicat capul, răsfoia o carte, mai mult am simțit-o decît am văzut-o şi abia apoi, după doi-trei paşi năuci pe scîndurile date cu păcură, am reuşit să-mi amintesc cum mă cheamă şi ce caut aici. Cînd naiba intrase? Fata stătea dreaptă lîngă raftul din fund, pe jumătate întoarsă spre mine, capul plecat, tricoul de bumbac, numai că nu era cel cu „Make Love...", tot alb, dar fără nici o inscripție în cerc pe piept, fusta portocalie cu bretele şi între bretele, pe tricoul alb... Am strîns pleoapele apăsîndu-le cu palma, am deschis iar ochii, disculețe strălucitoare dansau rotindu-se prin penumbra răcoroasă dintre rafturile cu cărți. Pe tricoul Lenei se vedea o picătură alungită, neagră, plată, migălos şlefuită din oțel aspru de mitralieră. Pe urmă Lena a ridicat capul, nu m-a privit – am

văzut-o doar muşcîndu-şi buzele, a închis cartea, a pus-o la loc în raft făcîndu-i loc printre alte cărți, dar toate astea cu mişcări calme, precise, parcă filmate cu încetinitorul – abia apoi s-a apropiat de mine. Se zbătea înnebunit, se spărgea în zeci de scîntei, se aduna din nou ceva, în fantastice zig-zag-uri agitate.

– Asta-i pentru trigoane? Degetul meu întins arăta sacoşa din plastic agățată de cotul arămiu, Dumnezeule mare, ce tîmpit eram! Lena a şoptit „da”, nu i-am văzut mişcarea buzelor, vedeam numai bijuteria de oțel negru ridicîndu-se şi coborînd agitată, împreună cu țesătura de bumbac alb.

Am ieşit în stradă, defilau tăcute masive porți de stejar cu broaşte uriaşe, trotuarul se legăna între şirurile de muşcate tivind bordura şi temeliile străvechi de piatră grosolan cioplită; în mers, brațul fetei atingea mîneca bluzei

kaki de uniformă şi căutam să potrivesc pasul şovăielnic al pantofilor cazoni cu tropotul sandalelor albe.

– N-ar fi trebuit să vii militar…

– De ce? Ăstora le plac uniformele.

– N-ar fi trebuit să vii deloc.

Un animal hidos rînjea satisfăcut la capătul unui burlan prins de zid cu inele înflorate de metal; mi-am ferit picioarele de dinții lui din fontă roasă. Lena mergea cu ochii în pămînt, muşcîndu-şi îndărătnică buzele cojite.

– E mai bine să nu ne mai vedem… o vreme.

– De ce?

– Ți-am scris.

… chestia cu salopeta şi cum cobor de pe pian cu ghetele mele de zbor; numai că eu înțelegeam altfel ce scrisese ea acolo. Am încercat s-o apuc de mînă:

– Era foarte bine ce mi-ai scris.

Nu ştiam săgețile galbene izbucnind din ochii fetei, coborîndu-mi înghețate în

capul pieptului, strîngîndu-se într-un ghem dureros:

– Ce e bine? Că mă agăț de tine?

– E firesc ca din cînd în cînd să ne agățăm de cineva. E necesar. M-am oprit, răsucindu-mă spre ea; Lena şi-a întors capul.

– Bine, nu ne certăm. Ai venit să petreci o zi în mijlocul naturii. Cumpărăm trigoane şi mergem la plimbare.

Am arătat cu degetul vîrful dealului:

– Cetatea. N-am văzut niciodată o cetate atît de întreagă.

M-a luat de braț, am reuşit chiar să zîmbesc, aşa a început jalnica noastră plimbare în mijlocul naturii.

...La cetate se ajungea cu un autobuz care urca gîfîind drumul abrupt, mi-am amintit de mastodontul galben-roşu, scoțînd fum şi cățărîndu-se din greu pe drumul înghețat spre Cotă. Dar de atunci trecuseră şapte luni, aproape opt,

reuşisem să iau brevet de pilot pe clasice... Lena privea pe geam, cu siguranța calmă a celui care a şi luat o hotărîre; n-a tresărit cînd i-am acoperit cu mîna degetele strînse în jurul barei de pe speteaza scaunului din față. Maşina a oprit, icnind, sub zidurile portocalii; de aproape se vedeau cărămizile plate, subțiri, amestecate cu bolovani cenuşii şi stînci roşcate de calcar. Cetatea avea aerul acela liniştit, încărcat de certitudine, al vechiturilor bine păstrate: îmbia la meditație. Ne-am aşezat pe un zid scund, nu-i găseam rostul, împărțea în două curtea interioară; subtilitate de constructor de fortărețe. Curtea avea o cocoaşă în mijloc, vîrful dealului şi jos, lîngă intrarea de sub turnul principal, era o tonetă galben-albastră cu răcoritoare. Acolo se instalase o societate veselă, beau Pepsi, mîncau napolitane, țipetele lor de fericire tulburau liniştea majestuoaselor ziduri. Îi auzeam ca de

foarte departe. Se mulase pe mine o armură invizibilă de pîslă grea, vedeam, auzeam, mă mişcăm ca printr-un fluid confuz, nu acceptam ce se întîmpla, puneam între mine şi realitate umile bariere de amînare fierbinte, mă adunasem tot în ghemul dureros din piept şi ghemul se rostogolea rătăcind aiurea prin mine şi ocolind cu încăpățînare lama aceea precisă, tăioasă: NU. Pe pietroaiele astea se plimbaseră agale, ducînd de braț castelane înfăşurate în lungi voaluri aduse din Orient, domni în costume de zale, cu săbii grele atîrnate de centurile din piele de bivol. Uite, poate chiar în locul ăsta...

– Pot să te îmbrățişez?

Se mişcau singure, străine, buzele de vată.

– Nu ştiu. Nu cred că are rost.

Stăteam pe lespedea încălzită de soarele ce începea să coboare şi mă uitam la genunchii fetei, ieşind de sub

fusta portocalie. N-avea nici un rost. M-am tras lîngă ea şi i-am cuprins umerii cu braţul. S-a lipit de mine cu o mişcare bruscă, parcă smulgîndu-se de undeva; a închis ochii, caldă, îi simţeam sînii strivindu-se de pînza aspră a bluzei mele, coama grea îmi mîngîia obrajii, respiraţia scurtă îmi umezea scobitura umărului.

– ...cred că o să plîng puţin...

Cădeam rostogolindu-mă într-un întuneric moale, mirosind încins a vară tîrzie; plîngea deja, lacrimile îmi lipeau călduţ cămaşa de umăr.

– Lena, spune-mi totuşi: de ce?

– Are importanţă?

Nu ştiam precis dacă are importanţă.

– Taică-tu?

– E mai sigur pe el ca oricînd...

M-am rezemat de un crenel, cărămida veche se lustruise şi se înnegrise de coatele atîtor generaţii de arcaşi; priveam pajiştea de dincolo de zid, turnul, poarta

şi-mi spărgeam capul încercînd să înțeleg. Nu era nimic de înțeles. Una din chestiile alea fără „de ce”, chinuite, îndelung gîndite şi – simțeam – grozav de necesare, pentru că altfel am trece în goană pe lîngă ele, ferindu-ne ochii, cu gîtlejul înghețat, mînați de frica fără nume născută în visele urîte. Atît doar, că acum nu era vis.

– Eu ce o să fac?

– Ce o să fac şi eu.

Habar n-aveam ce-o să facă ea; începuse să devină „ea”. Nu mai plîngea. S-a uitat la ceas, aşa cum te uiți cînd vrei să pleci cît mai repede dintr-un loc.

– Haidem, a spus Lena, greu, parcă tăia cuvintele sfîşietor, într-o stîncă vie. Se tîrau prin aerul cald blocuri mari de piatră neşlefuită, aspră, arzînd îngrozitor gîtlejul şi buzele cojite; pluteau lent şi mă izbeau sec în piept, în stomac, peste față.

A sărit în picioare şi-a şters obrajii cu dosul palmei, ținea fața ridicată, nu se ferea. S-a depărtat de-a lungul zidului spre poartă, se înnoda un fir dureros între noi, întinzîndu-se incandescent, încordîndu-se, încercînd să rețină. M-am ridicat şi am fugit după ea; am ajuns-o chiar lîngă toneta cu Pepsi.

– Hai să bem...

Era acolo o măsuță albă, cu picioarele de sîrmă groasă, contorsionată. Am pus două pahare înalte aburite de lichidul rece, cafeniu, pe tăblia măsuței. Grupul cel vesel tăcuse, se uitau curioşi spre noi, fața Lenei mînjită caraghios de lacrimile întinse... A întins mîna, degetele subțiri au apucat paharul, s-au încleştat albe pe sticla brună, au ridicat paharul la gură... Vedeam lichidul dispărînd în gîlgîituri scurte, întrerupte, vedeam gîtul fetei mişcîndu-se, ochii strînşi, cu pleoapele încrețite, puteai să crezi că-i ține aşa să-i ferească de soarele

ce-i bătea în față, era tîrziu, se termina ziua aceea – ultima; dar eu ştiam că Lena poate să țină ochii deschişi în soare. Ochii ei ştiuți, cu banda de metal galben şerpuind misterios...

Şi dintr-o dată am simțit o spaimă scurtă, un gol imens în cap, în piept – se duseseră vîjîind turnurile înalte, zidurile crenelate, copacii piperniciți crescuți în lungul zidurilor, eram singur şi înghețat ca. Atunci cînd simți avionul fîlfîind în aer, stins, cu aripile brusc înmuiate, cu elicea fluturînd ostenită în ultimele bătăi, cu comenzile întinse la refuz înainte de a ceda brutal sub prăbuşirea răsucită a pămîntului în jurul aripilor boante – vrie. Aş fi dat orice să mă trezesc mîine pe vremea asta, sau peste un an, dacă se poate, dar în anul acela să se întîmple tot felul de lucruri nemaipomenite, să trec pe reacție, să catapultez, să salvez un MIG cuprins de flăcări sau să plec pe Lună. Am auzit

motorul autobuzului gîfîind la urcuş, nu m-am întors, fixam cu încăpățînare o pată verde de licheni pe zid, semăna cu Africa, sau cu America de Sud, sau cu orice alt triunghi cu vîrful în jos. Am ascultat paşii Lenei foşnind uşor pe pietriş, nu m-am întors nici. Atunci; alți paşi, uşa maşinii trîntindu-se, scrîşnetul schimbătorului de viteze – gata. Abia atunci m-am răsucit...

Am văzut paharele înalte pe tăblia măsuței cu picioare de fier chinuit, unul plin, încă aburit de lichidul cafeniu dinăuntru, celălalt gol, cu urme lipicioase pe fund. Stăteau unul lîngă altul, înălțîndu-se ca două coloane nesfîrşite – două dintre coloanele acelea pe care se sprijină cerul.

Am sărit un parapet înalt, am coborît o scară de piatră şi am ieşit în trombă pe poarta cetății.

*

De sus se putea ajunge în orăşel pe două drumuri: şoseaua cu macadam, descriind curbe generoase în coasta dealului, şi o potecă spiralată abrupt, strînsă ca un tirbuşon, care tăia exact pe la mijloc volutele şoselei. Eu am ales a treia cale, cea mai directă: tirbuşonul avea scări abrupte, mărginite de balustrade din țeava, pierdeam prea mult timp cu treptele înalte, rotunjite de vreme. Coboram în salturi lungi, mi se rostogoleau bolovani mari sub picioare, ca nişte cranii de soldați, muşchiul verde îmi intra în pantofi amestecat cu pămînt scormonit şi cu aşchii ascuțite de calcar, mă loveam de copaci, frînam agățîndu-mă de crengi şi-mi dădeam din nou drumul la vale. Trăsesem cureluşa caschetei sub bărbie, să n-o pierd, dar şapca îmi alunecase pe spate, ținîndu-mi ceafa țeapănă. Alunecam stîrnind mici avalanşe; nuiele elastice mă loveau peste

ochi, peste mîini. Am văzut acoperişul alb al autobuzului plutind prin desişul verde jos, aproape de capătul buclelor largi. Mi-am acoperit fața cu mîna şi m-am lăsat să cad, tîrînd bucăți de piatră, cioturi, jupuind în treacăt frunzele de pe crengile tufişurilor; lăsam brazde adînci în pămîntul subțire, dezgolind stînca crudă a dealului. Autobuzul scrîşnea din frîne la ultima curbă, am tăiat pieziş poteca-tirbuşon, țeava verde a balustradei mi-a fulgerat prin fața ochilor, foarte aproape, mai mult am simțit-o decît am văzut-o. Coboram ca la schi, cantînd cu pantofii, lunecînd iar, scormonind pămîntul negru, fărîmicios şi izbindu-mi gleznele de colții de calcar. Am căzut pe nişte trepte lungi, cenuşii, nimerisem într-o curte înaltă şi întunecoasă ca o fîntînă, cu pereți umezi de granit lustruit; în pragul unei uşi deschise stătea o femeie blondă, uitîndu-se după mine cu palma la gură. M-am

ridicat, deasupra se înălța, dominîndu-mă, o troiță severă, din lemn plesnit de ani, pe coapsa Mîntuitorului urca, lărgindu-se, o crăpătură care, sus, despărțea complet capul de trunchiul chinuit. Am traversat în fugă, şchiopătînd, curtea aceea; paşii stîrneau ecouri vaste şi cascheta, a cărei cureluşă se lărgise, se bălăngănea pe spate, ca pălăriile din pai împletit pe care le purtasem la mare acum două milenii.

Am trecut printr-un gang boltit, muced, pavat cu pietre de rîu, pavajul se înclina de la margini spre centru şi prin canalul astfel format curgea lăptos un pîrîiaş de apă murdară. Am ieşit aplecînd capul şi ridicînd picioarele peste pragul înalt al uşiței tăiate în lemnul masiv al uriaşei porți care închidea gangul; era aşa groasă şi amintea o uşă de vapor cu pragul acela înalt.

După penumbra pădurii şi întunericul din gang, lumina uscată a străzii ma

făcut să clipesc des; ieşisem chiar în piața bisericii şi am recunoscut în dreapta, după o casă maro, zidul verde şi gros, în pantă, al cofetăriei. Autobuzul tocmai oprea, mirosind a praf şi a benzină încinsă, în dreptul afişului cu Doina Limbăşanu şi Helga Salm.

Am făcut două salturi lungi, m-am lovit de cineva, am împins cu umărul o spinare strînsă într-o vestă de catifea reiată şi m-am lipit, gîfîind, cu spatele de afiş; simțeam prin cămaşa udă literele roşii, țipătoare, uscîndu-mi spinarea transpirată. Portiera autobuzului s-a deschis, era o uşă obişnuită, cu clanță, nu una din acelea pliabile, automate, cu aer comprimat. A coborît o bătrînă, desfăcîndu-şi anevoie picioarele vînoase şi îndoind mult genunchii ascuțiți sub rochia largă, cafenie. Se înghesuiau umeri, fețe, mîini, Lena era mai în spate, cam în dreptul şoferului, îi vedeam mîna bronzată, umărul flanelei albe şi o bretea

portocalie cu cataramă. Au mai coborît, întorcîndu-se pe scară şi vorbind tare, cîțiva juni în blugi – grupul vesel de sub poarta cetății. Apoi am văzut-o pe Lena, întreagă: cădea o rază lată de lumină, nu ştiu cum, soarele apunea după dealurile violete care în depărtare deveneau munți, se căsca o trecere abruptă de cer purpuriu prin zidul acela negru, ferestruit, izbucnea dintre munți o fîşie de lumină caldă-aurie căzînd peste fată, înroşindu-i tricoul alb, decolorîndu-i fusta cu bretele şi poleindu-i brațele, picioarele...

M-a văzut şi a dus mîna la gură, exact cu gestul făcut de femeia din curtea aceea înaltă, umedă; s-a oprit pe scara autobuzului, degetele subțiri strîngeau cu putere bara de metal albicios, un om solid, cu înfățişarea obtuză a celor plini de ei, s-a poticnit, lovindu-se de ea şi împingînd-o. Fibrele tari au zvîcnit scurt sub pielea arămie, s-au încordat, s-au

rotunjit, s-au destins iar... Era caraghios individul acela plin de el, poticnindu-se de o fată subțire.

Lena se apropia încet, îmi ardeau spatele literele roşii ale afişului, mă usturau obrajii transpirați şi zgîriați, îi vedeam ochii întunecați, pulsa în ei, potolit, o lumină aurie şi încă ceva, care nu se gîndeşte în cuvinte. Cîteva capete curioase s-au întors, fata n-a văzut, în pupilele ei se oglindeau zidul verde, cascheta rotunjindu-mi caraghios umerii cu epoleți pe afişul alb, fața mea – eu eram? – Nu-mi recunoşteam ochii, trăsăturile adîncite, gura, dar am ştiut că aflase ceva chipul acela nou în apele întunecate ale ochilor Lenei, pentru că zîmbeam.

SFÎRŞIT